

การศึกษาผลงานวิจัยของนักวิชาการไทยในวารสารวิชาการ
ทางด้านบริหารธุรกิจระดับนานาชาติ

โดย

นางสาวกัญทพร ศิริวรศิลป์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

การศึกษาผลงานวิจัยของนักวิชาการไทยในวารสารวิชาการ
ทางด้านบริหารธุรกิจระดับนานาชาติ

โดย

นางสาวกัญทพร ศิริวรศิลป์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ปีการศึกษา 2558
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

THE SEARCH IN BUSINESS AND MANAGEMENT JOURNALS:
A REVIEW OF THE THAI RESEARCHERS

BY

MISS KANTAPORN SIRIVORASILP

AN INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR THE DEGREE OF
MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION
FACULTY OF COMMERCE AND ACCOUNTANCY
THAMMASAT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2015
COPYRIGHT OF THAMMASAT UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี

การค้นคว้าอิสระ

ของ

นางสาวกัญพร ศิริวรศิลป์

เรื่อง

การศึกษาผลงานวิจัยของนักวิชาการไทยในวารสารวิชาการทางด้านบริหารธุรกิจระดับนานาชาติ

ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติ ให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

เมื่อ วันที่ 13 มิ.ย. 2559

ประธานกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ

(รองศาสตราจารย์ ดร. นภตล ร่มโพธิ์)

กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

(รองศาสตราจารย์ ดร. ศากุน บุญอิต)

คณบดี

(ศาสตราจารย์ ดร. ศิริลักษณ์ โรจนกิจอำนวย)

หัวข้อการค้นคว้าอิสระ	การศึกษาผลงานวิจัยของนักวิชาการไทยใน วารสารวิชาการทางด้านบริหารธุรกิจระดับนานาชาติ
ชื่อผู้เขียน	นางสาวกัญพร ศิริวรศิลป์
ชื่อปริญญา	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
คณะ/มหาวิทยาลัย	คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ	รองศาสตราจารย์ ดร. ศากุน บุญอิต
ปีการศึกษา	2558

บทคัดย่อ

การศึกษานี้เป็นการศึกษาผลงานวิจัยทางด้านบริหารธุรกิจของนักวิชาการในสถาบันการศึกษาของประเทศไทยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการนานาชาติในช่วงปี ค.ศ. 2000-2015 เพื่อจัดอันดับนักวิจัย สถาบันการศึกษาและสาขาวิชาที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการด้านบริหารธุรกิจระดับนานาชาติ รวมถึงวิเคราะห์แนวโน้มการตีพิมพ์ผลงานวิจัยและลักษณะงานวิจัยในช่วง 15 ปีที่ผ่านมา โดยศึกษาจากฐานข้อมูล Scopus และคัดเลือกผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารที่ติดอันดับ 4*, 4, 3 และ 2 ของ The Association of Business Schools (ABS) ใน 13 สาขาวิชา ซึ่งผลการวิจัย พบว่า มีจำนวนผลงานวิจัยจากนักวิชาการไทยทั้งหมด 719 เรื่อง ซึ่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีคะแนนสูงสุดเป็นอันดับแรก แนวโน้มการตีพิมพ์ผลงานวิจัยในภาพรวมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยส่วนใหญ่เป็นการร่วมทำวิจัยระหว่างสถาบันการศึกษาและประเทศสหรัฐอเมริกาได้รับความสนใจในการร่วมทำวิจัยกับต่างประเทศมากที่สุด

ในอดีตที่ผ่านมายังไม่มียานวิจัยที่ศึกษาลักษณะงานวิจัยทางด้านบริหารธุรกิจในประเทศไทยมาก่อน และมีการศึกษาที่ใกล้เคียงลักษณะนี้อยู่ไม่มากนัก งานวิจัยนี้จึงเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้วงการวิชาการไทยสามารถพัฒนางานวิจัยด้านบริหารธุรกิจต่อไปได้อย่างดีขึ้น นักวิจัยและองค์กรที่เกี่ยวข้องสามารถนำช่องว่างของงานวิจัยในอดีตมาปรับปรุงแก้ไข และกำหนดทิศทางการพัฒนาการพัฒนางานวิจัยทางด้านบริหารธุรกิจให้มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติมากขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยให้สามารถจัดสรรงบประมาณสนับสนุนงานวิจัยทางบริหารธุรกิจได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้นอีกด้วย

คำสำคัญ: ผลงานวิจัยทางบริหารธุรกิจ, จัดอันดับ, วารสารวิชาการระดับนานาชาติ

Independent Study Title	THE SEARCH FOR BUSINESS MANAGEMENT STUDIES FROM THAILAND: A REVIEW OF THE RESEARCHES
Author	Miss Kantaorn Sirivorasilp
Degree	Master of Business Administration
Faculty/University	Commerce and Accountancy Thammasat University
Independent study Advisor	Associate Professor Sakun Boon-Itt, Ph.D.
Academic Years	2015

ABSTRACT

Reviewing business management research about institutions in Thailand published between 2000 and 2015 in international journals, we ranked leading scholars, institutions, and disciplines. Tracing development trends and characteristics over 15 years, Scopus was the main database analyzed, using journals in 13 disciplines. They were given quality ratings of 4*, 4, 3 and 2 by the Association of Business Schools (ABS). Results show that of 719 articles, the top-ranking institution was Thammasat University. The number of articles was increasing, most articles were written with other institutions, and American institutions were privileged for research alliance among international institutions.

There has been no previous research studying business management research in Thailand or similar subjects. This study should help improve business management research in Thailand. Researchers and research-related organizations will fill the research gaps, making strategic plans to improve research quality and extend international research. Research funding can thereby become more cost-effective.

Keywords: Business Management Research, ranking, international research publications

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ประสบความสำเร็จได้ด้วยดีเนื่องจากการได้รับคำปรึกษาและความช่วยเหลือจากรองศาสตราจารย์ ดร. ศากุน บุญอิต อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยซึ่งได้เสียสละเวลาในการเสนอแนะแนวทางต่างๆ ตลอดการทำวิจัยในครั้งนี้ รวมถึงรองศาสตราจารย์ ดร. นภดล ร่มโพธิ์ ที่ได้ให้เกียรติเป็นกรรมการในการสอบ และให้คำแนะนำที่ช่วยให้การทำวิจัยครั้งนี้มีความสมบูรณ์และเป็นไปได้ อย่างราบรื่นมากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่ได้ให้ความรู้ต่างๆ และทำให้ผู้วิจัยสามารถนำความรู้เหล่านั้นทำวิจัยฉบับนี้ได้ประสบความสำเร็จ นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณครอบครัว เพื่อน และบุคคลที่มีส่วนร่วมทุกท่าน ที่คอยให้ความช่วยเหลือ และช่วยให้คำแนะนำในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นตลอดการทำวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลในวงการวิชาการ โดยเฉพาะบุคคลในคณะบริหารธุรกิจ รวมถึงภาครัฐ และเอกชนที่เกี่ยวข้องกับด้านการศึกษา หากงานวิจัยยังมีข้อบกพร่องประการใด ผู้วิจัยต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

นางสาวกัญญาพร ศิริวรศิลป์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญตาราง	(11)
สารบัญภาพ	(15)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์งานวิจัย	7
1.3 ขอบเขตงานวิจัย	8
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
1.5 นิยามคำศัพท์	9
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	10
2.1 ประเภทและรูปแบบงานวิจัย	10
2.1.1 พิจารณาจากประโยชน์ของการวิจัย	10
2.1.1.1 การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) หรือการวิจัยบริสุทธิ์ (Pure research)	10
2.1.1.2 การวิจัยประยุกต์ (Applied Research)	10
2.1.1.3 การวิจัยปฏิบัติการ (Action Research)	10
2.1.2 พิจารณาจากลักษณะของข้อมูล	10

2.1.2.1 การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research)	10
2.1.2.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)	11
2.1.3 พิจารณาจากระดับของการศึกษาตัวแปร	11
2.1.3.1 การวิจัยเพื่อสำรวจ (Exploratory study)	11
2.1.3.2 การวิจัยเพื่อทดสอบสมมติฐาน	11
2.1.4 พิจารณาจากลักษณะการศึกษาตัวแปร	11
2.1.4.1 การวิจัยเชิงสำรวจเบื้องต้น (Survey research)	11
2.1.4.2 การศึกษาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วหรือการศึกษาย้อนหลัง (Expost facto research)	11
2.1.4.3 การวิจัยทดลอง (Experimental research)	11
2.1.5 พิจารณาจากระเบียบการวิจัย	11
2.1.5.1 การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ (Historical research)	11
2.1.5.2 การวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive research)	11
2.1.5.3 การวิจัยเชิงทดลอง (Experiment research)	12
2.2 กระบวนการดำเนินงานวิจัย	12
2.2.1 การกำหนดหัวข้อวิจัย	12
2.2.2 การเก็บข้อมูลเบื้องต้นและทบทวนวรรณกรรม	12
2.2.3 การสร้างกรอบแนวคิดงานวิจัย	12
2.2.4 การออกแบบงานวิจัย	12
2.2.5 การเก็บข้อมูลงานวิจัย	12
2.2.6 การวิเคราะห์ผลงานวิจัย	13
2.2.7 การเขียนและนำเสนอผลงานวิจัย	13
2.3 ขั้นตอนการตีพิมพ์บทความในวารสารนานาชาติ	13
2.4 เกณฑ์ในการได้รับการตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติ	15
2.4.1 ความเหมาะสม	15
2.4.2 คุณภาพ	16
2.4.3 ประโยชน์	16
2.5 สาขาวิชาในบริหารธุรกิจ	16
2.5.1 การเงิน	16
2.5.2 การบัญชี	16

4.1.2.7	อันดับนักวิจัย สาขา Human Resource Management and Employment Studies	44
4.1.2.8	อันดับนักวิจัย สาขา International Business and Area Studies	45
4.1.2.9	อันดับนักวิจัย สาขา Information Management	45
4.1.2.10	อันดับนักวิจัย สาขา Marketing	46
4.1.2.11	อันดับนักวิจัย สาขา Operations and Technology Management	47
4.1.2.12	อันดับนักวิจัย สาขา Operations Research and Management Science	48
4.1.2.13	อันดับนักวิจัย สาขา Business History and Economic History	49
4.1.2.14	อันดับนักวิจัย สาขา Organisation Studies	49
4.1.3	อันดับมหาวิทยาลัย	49
4.1.3.1	อันดับมหาวิทยาลัย (รวมทุกสาขา)	49
4.1.3.2	อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Accounting	53
4.1.3.3	อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Economics, Econometrics and Statistics	54
4.1.3.4	อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Entrepreneurship and Small Business Management	56
4.1.3.5	อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Finance	57
4.1.3.6	อันดับมหาวิทยาลัย สาขา General Management, Ethics and Social Responsibility	59
4.1.3.7	อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Human Resource Management and Employment Studies	60
4.1.3.8	อันดับมหาวิทยาลัย สาขา International Business and Area Studies	60
4.1.3.9	อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Information Management	61
4.1.3.10	อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Marketing	62
4.1.3.11	อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Operations and Technology Management	63
4.1.3.12	อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Operations Research and Management Science	65

4.1.3.13	อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Business History and Economic History	66
4.1.3.14	อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Organisation Studies	66
4.1.4	อันดับประเทศของนักวิจัยจากต่างประเทศที่ร่วมทำวิจัย	66
4.1.5	จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน	67
4.1.5.1	จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน (รวมทุกสาขาวิชา)	67
4.1.5.2	จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขา Accounting	68
4.1.5.3	จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขา Economics, Econometrics and Statistics	69
4.1.5.4	จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขา Entrepreneurship and Small Business Management	70
4.1.5.5	จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขา Finance	71
4.1.5.6	จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขา General Management, Ethics and Social Responsibility	72
4.1.5.7	จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขา Human Resource Management and Employment Studies	73
4.1.5.8	จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขา International Business and Area Studies	74
4.1.5.9	จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขา Information Management	75
4.1.5.10	จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขา Marketing	76
4.1.5.11	จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขา Operations and Technology Management	77
4.1.5.12	จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขา Operations Research and Management Science	78

4.1.5.13 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน	79
สาขา Business History and Economic History	
4.1.5.14 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน	80
สาขา Organisation Studies	
4.2 ข้อมูลงานวิจัยหลังแยกคณะที่ไม่เกี่ยวข้องกับบริหารธุรกิจออกจากชุดข้อมูล	81
4.2.1 จำนวนผลงานวิจัย	81
4.2.2 อันดับนักวิจัย	85
4.1.2.1 อันดับนักวิจัย (รวมทุกสาขาวิชา)	85
4.2.2.2 อันดับนักวิจัย สาขา Information Management	88
4.1.2.3 อันดับนักวิจัย สาขา Operations and Technology Management	88
4.1.2.3 อันดับนักวิจัย สาขา Operations Research and Management	89
Science	
4.2.3 อันดับมหาวิทยาลัย	90
4.2.3.1 อันดับมหาวิทยาลัย (รวมทุกสาขา)	90
4.2.3.2 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Information Management	91
4.2.3.3 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Operations and Technology	93
Management	
4.2.3.4 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Operations Research and	94
Management Science	
4.2.4 อันดับประเทศของนักวิจัยจากต่างประเทศที่ร่วมทำวิจัย	95
4.2.5 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน	96
4.2.5.1 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน	96
(รวมทุกสาขาวิชา)	
4.2.5.2 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน	96
สาขา Information Management	
4.2.5.3 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน	97
สาขา Operations and Technology Management	
4.2.5.4 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน	98
สาขา Operations Research and Management Science	

	(10)
บทที่ 5	100
บทสรุปและข้อเสนอแนะ	100
5.1 สรุปผลการวิจัย	100
5.2 ข้อจำกัดงานวิจัย	105
5.3 ข้อเสนอแนะงานวิจัยต่อเนื่อง	105
รายการอ้างอิง	106
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก แบบบันทึกข้อมูล	110
ภาคผนวก ข รายชื่อวารสารที่ทำการเก็บข้อมูล	111
ประวัติผู้เขียน	137

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 ตารางจัดอันดับจำนวนผลงานวิจัยที่ได้รับตีพิมพ์ลงในวารสารวิชาการ ระดับนานาชาติของประเทศต่างๆในทวีปเอเชีย (ค.ศ. 2014)	4
4.1 ตารางจัดอันดับจำนวนผลงานวิจัยในสาขาวิชาต่างๆ	34
4.2 ตารางอันดับนักวิจัย 10 อันดับแรก (รวมทุกสาขาวิชา)	37
4.3 ตารางอันดับนักวิจัย 10 อันดับแรกในแต่ละช่วงปี (รวมทุกสาขา)	39
4.4 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Accounting	40
4.5 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Economics, Econometrics and Statistics	41
4.6 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Entrepreneurship and Small Business Management	42
4.7 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Finance	43
4.8 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา General Management, Ethics and Social Responsibility	44
4.9 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Human Resource Management and Employment Studies	44
4.10 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา International Business and Area Studies	45
4.11 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Information Management	46
4.12 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Marketing	47
4.13 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Operations and Technology Management	47
4.14 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Operations Research and Management Science	48
4.15 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Business History and Economic History	49
4.16 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Organisation Studies	49
4.17 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 10 อันดับแรก (รวมทุกสาขา)	50
4.18 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 10 อันดับแรกในแต่ละช่วงปี (รวมทุกสาขา)	52
4.19 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Accounting	53

4.20 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Economics, Econometrics and Statistics	54
4.21 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Entrepreneurship and Small Business Management	56
4.22 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Finance	57
4.23 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา General Management, Ethics and Social Responsibility	59
4.24 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Human Resource Management and Employment Studies	60
4.25 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา International Business and Area Studies	60
4.26 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Information Management	61
4.27 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Marketing	62
4.28 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Operations and Technology Management	63
4.29 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Operations Research and Management Science	65
4.30 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Business History and Economic History	66
4.31 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Organisation Studies	66
4.32 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน การทำวิจัยร่วมกัน (รวมทุกสาขาวิชา)	68
4.33 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน การทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Accounting	69
4.34 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน การทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Economics, Econometrics and Statistics	70
4.35 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน การทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Entrepreneurship and Small Business Management	71
4.36 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน การทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Finance	72

4.37 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน การทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา General Management, Ethics and Social Responsibility	73
4.38 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัย ร่วมกัน สาขาวิชา Human Resource Management and Employment Studies	74
4.39 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน การทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา International Business and Area Studies	75
4.40 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน การทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Information Management	76
4.41 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน การทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Marketing	77
4.42 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน การทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Operations and Technology Management	78
4.43 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน การทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Operations Research and Management Science	79
4.44 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน การทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Business History and Economic History	80
4.45 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน การทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Organisation Studies	81
4.46 ตารางจัดอันดับจำนวนผลงานวิจัยในสาขาวิชาต่างๆ หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่	83
4.47 ตารางอันดับนักวิจัย 10 อันดับแรก หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ (รวมทุกสาขาวิชา)	85
4.48 ตารางอันดับนักวิจัย 10 อันดับแรกในแต่ละช่วงปี หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ (รวมทุกสาขา)	87
4.49 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Information Management หลังจาก วิเคราะห์ข้อมูลใหม่	88
4.50 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา สาขา Operations and Technology Management หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่	88
4.51 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา สาขา Operations Research and Management Science หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่	89

4.52 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 10 อันดับแรก หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ (รวมทุกสาขา) 90	
หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่	
4.53 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา สาขา Information Management 92	
หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่	
4.54 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา สาขา Operations and 93	
Technology Management หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่	
4.55 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา สาขา Operations Research 95	
and Management Science หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่	
4.56 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน 96	
การทำวิจัยร่วมกัน (รวมทุกสาขาวิชา) หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่	
4.57 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน 97	
การทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Information Management หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่	
4.58 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน 98	
การทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Operations and Technology Management	
หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่	
4.59 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยใน 99	
การทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Operations Research and Management Science	
หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่	
5.1 ตารางเปรียบเทียบผลการศึกษารวมข้อมูลจากทุกคณะที่ตีพิมพ์ในวารสารทาง 104	
บริหารธุรกิจและหลังจากตัดนักวิจัยที่ไม่อยู่ในคณะทางบริหารธุรกิจออกจากชุดข้อมูล	

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 แผนภาพแสดงประโยชน์ของการเผยแพร่ผลงานวิจัย	2
1.2 กราฟเปรียบเทียบจำนวนผลงานวิจัยของประเทศไทยในสาขาบริหารธุรกิจและ ทุกสาขาวิชาที่ตีพิมพ์ลงในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ (ค.ศ. 1996-2014)	4
1.3 กราฟแสดงสัดส่วนผลงานวิจัยในกลุ่มสาขาวิชาต่างๆ ของประเทศไทยที่ได้รับตีพิมพ์ ลงในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ (ค.ศ. 1996-2014)	5
2.1 กระบวนการดำเนินงานวิจัย	13
2.2 ขั้นตอนการตีพิมพ์งานวิจัย	14
2.3 ขั้นตอนการประเมินจากผู้ประเมิน	15
2.4 การคำนวณค่ามาตรฐาน Impact factor ของ ABS	17
2.5 จำนวนโครงการและงบประมาณการวิจัยของหน่วยงานภาครัฐที่เสนอขอ งบประมาณ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2558	19
2.6 ร้อยละงบประมาณการวิจัยของหน่วยงานภาครัฐที่เสนอขอของงบประมาณประจำปี งบประมาณ พ.ศ. 2558 และผ่านการสนับสนุน โดยจำแนกตามนโยบายและยุทธศาสตร์ การวิจัยของชาติ (พ.ศ. 2555 - 2559)	20
2.7 ร้อยละงบประมาณการวิจัยของหน่วยงานภาครัฐที่เสนอขอของงบประมาณ ประจำปี งบประมาณ พ.ศ. 2558 และผ่านการสนับสนุน โดยจำแนกตามประเภทการวิจัยและ การนำไปใช้ประโยชน์	21
3.1 การค้นหาจากฐานข้อมูล Scopus	29
3.2 การค้นหากรณีเข้าไปยังหน้าเว็บไซต์หลัก (Homepage) ของวารสารนั้นโดยตรง เช่น Wiley	29
3.3 ขั้นตอนในการศึกษา	31
4.1 กราฟแสดงจำนวนผลงานวิจัยทางบริหารธุรกิจของนักวิชาการไทยตั้งแต่ปี 2000-2015	34
4.2 กราฟแสดงจำนวนผลงานวิจัยในสาขาวิชาต่างๆ	36
4.3 กราฟแสดงสัดส่วนคะแนนของวารสารที่อยู่ในอันดับต่างๆ ของนักวิจัย 10 อันดับแรก	40
4.4 กราฟแสดงสัดส่วนคะแนนวารสารที่อยู่ในอันดับต่างๆ ของมหาวิทยาลัย 10 อันดับแรก	53
4.5 กราฟแสดงประเทศที่มีจำนวนงานวิจัยร่วมกับนักวิจัยประเทศไทยสูงสุด 20 อันดับแรก	67

- 4.6 กราฟแสดงจำนวนผลงานวิจัยทางบริหารธุรกิจของนักวิชาการไทยตั้งแต่ปี 2000-2015 82
หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่
- 4.7 จำนวนผลงานวิจัยในแต่ละสาขาวิชา หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ 84
- 4.8 กราฟแสดงสัดส่วนคะแนนของวารสารที่อยู่ในอันดับต่างๆ ของนักวิจัย 10 อันดับแรก 86
- 4.9 กราฟแสดงสัดส่วนคะแนนวารสารที่อยู่ในอันดับต่างๆ ของมหาวิทยาลัย 10 อันดับแรก หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ 91
- 4.10 กราฟแสดงประเทศที่มีจำนวนงานวิจัยร่วมกับนักวิจัยประเทศไทยสูงสุด 20 อันดับแรก หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ 95

บทที่ 1

บทนำ

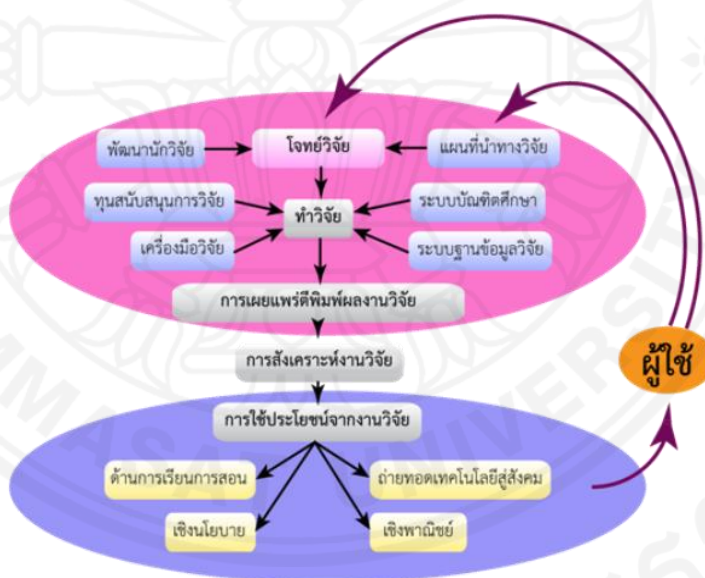
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การวิจัยจัดเป็นการศึกษาอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งตามนิยามของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ การวิจัย คือ กระบวนการค้นคว้าหาความรู้อย่างมีระบบ เพื่อตอบประเด็นที่สงสัย โดยมีระเบียบวิธีอันเป็นที่ยอมรับในศาสตร์แต่ละศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง (สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2540) ซึ่งการวิจัยส่วนใหญ่จะเป็นการใช้สำหรับหาคำตอบที่ค่อนข้างซับซ้อนและไม่สามารถคาดเดาได้ เป็นฐานข้อมูลสำคัญที่จะสร้างองค์ความรู้ใหม่และเทคโนโลยีให้มีการพัฒนามากขึ้น

การวิจัยนั้นถูกนำไปใช้ประโยชน์ในศาสตร์สาขาที่หลากหลาย รวมไปถึงทางด้านบริหารธุรกิจด้วย ซึ่งการวิจัยในด้านนี้ถือเป็นอีกเครื่องมือที่สำคัญสำหรับโลกธุรกิจในปัจจุบันที่มีการแข่งขันกันสูงมากขึ้น ประกอบกับสภาพตลาดที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้นผลงานวิจัยทางธุรกิจจึงสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจสำหรับผู้บริหารให้สามารถตัดสินใจได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น เป็นการลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการตัดสินใจที่ผิดพลาด ซึ่งในการประกอบธุรกิจนั้น การตัดสินใจในบางเรื่องเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะการตัดสินใจผิดพลาดอาจทำให้เกิดความเสียหายที่เป็นมูลค่ามหาศาล ผู้บริหารจึงต้องการข้อมูลที่มีทั้งความถูกต้องและความน่าเชื่อถือ ซึ่งการวิจัยถือเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการวิเคราะห์ได้อย่างดี

การตีพิมพ์งานวิจัยเพื่อเผยแพร่ผลงานทางวิชาการออกสู่สาธารณชน มีทั้งการตีพิมพ์ลงในวารสารวิชาการที่อยู่ในระดับชาติ และระดับนานาชาติ ซึ่งจะต้องผ่านขั้นตอนการคัดเลือกเพื่อให้ได้งานวิจัยที่มีคุณภาพเพื่อนำมาลงในวารสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตีพิมพ์ลงวารสารทางวิชาการระดับนานาชาติ ซึ่งจะต้องผ่านขั้นตอน กฎเกณฑ์ ที่ซับซ้อนและเข้มงวดมากกว่า เพราะถือเป็นการตีพิมพ์ลงในวารสารที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากล โดยเมื่อผลงานวิจัยเสร็จเรียบร้อย นักวิจัยจะต้องมีการเขียนต้นฉบับ (Manuscript) เพื่อให้ผู้ประเมินอิสระ (Peer Review) ทำการประเมินคุณค่าของบทความว่าสมควรได้รับการตีพิมพ์หรือไม่ เช่น การพิจารณาจากความน่าสนใจ ความแม่นยำ ความคิดริเริ่มที่ยังไม่มีใครทำมาก่อน เป็นต้น ทั้งนี้เกณฑ์ในการวัดเป็นไปตามเกณฑ์ของแต่ละวารสาร หากเป็นวารสารที่มีดัชนีชี้วัดคุณภาพของวารสาร (Impact factor) สูงๆ ก็จะมีเกณฑ์คัดเลือกที่มีเกณฑ์มาตรฐานสูง ทำให้งานวิจัยที่สามารถผ่านเกณฑ์เหล่านี้แสดงถึงคุณภาพของงานวิจัยที่มีคุณภาพสูง และเป็นที่ยอมรับในระดับสากล

การที่ผลงานวิจัยได้รับการตีพิมพ์ออกสู่สาธารณชนถือได้ว่าเป็นการเผยแพร่ที่มีความสำคัญ เนื่องจากการตีพิมพ์ผลงานวิจัยเป็นการเผยแพร่ความรู้ที่นักวิจัยค้นพบให้เกิดประโยชน์แก่บุคคลภายนอกและสังคมในวงกว้าง เป็นการสร้างประโยชน์ทั้งด้านการนำความรู้ไปใช้ในการเรียนการสอน ด้านเชิงพาณิชย์ในการนำไปประยุกต์ใช้ทางเศรษฐกิจ ด้านนโยบายในการวางแนวทางการยุทธ์เพื่อใช้ในการพัฒนางานวิจัยต่อไป (ภาพที่ 1.1) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตีพิมพ์ผลงานวิจัยในวารสารต่างประเทศถือได้ว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อวงการวิชาการเป็นอย่างมาก เป็นช่องทางการเผยแพร่ที่ได้รับการยอมรับมากที่สุด เพราะวารสารที่เป็นระดับนานาชาติย่อมหมายถึงการเป็นวารสารที่สามารถเผยแพร่ให้แก่บุคคลภายนอกในวงกว้างมากยิ่งขึ้น (พีระพงศ์ ทีชะสกุล, 2555) ไม่ใช่แค่เพียงภายในประเทศของตนเท่านั้น แต่เป็นการเผยแพร่ความรู้สู่สังคมต่างๆ ทั่วโลก ซึ่งช่วยให้งานวิจัยนั้นเป็นที่รับรู้ในวงการวิชาการทั่วโลก เพิ่มโอกาสให้งานวิจัยนั้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ หรือนำไปต่อยอดพัฒนางานวิจัยให้เป็นผลงานที่มีองค์ความรู้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

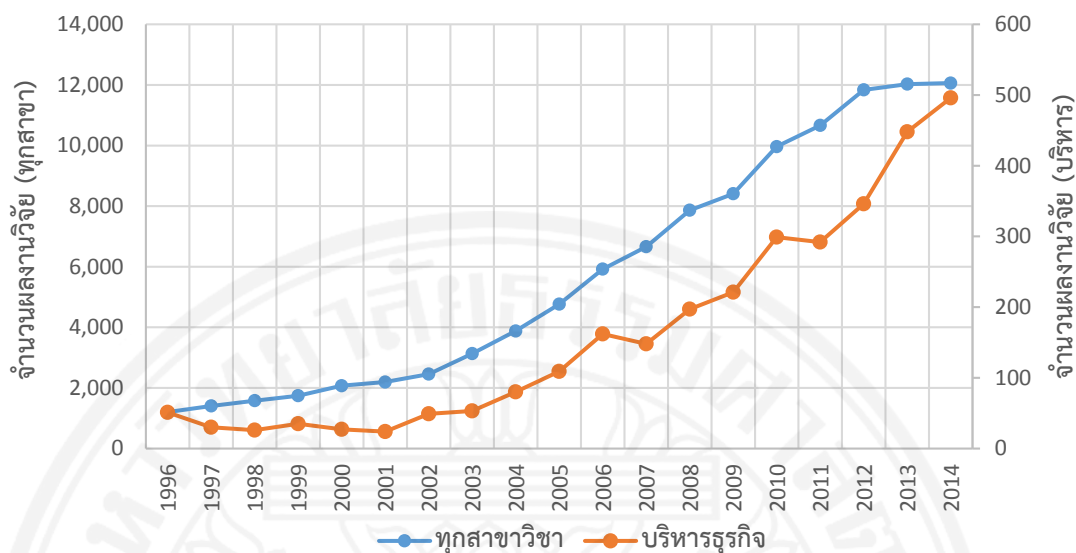
ภาพที่ 1.1 แผนภาพแสดงประโยชน์ของการเผยแพร่ผลงานวิจัย

ที่มา: การตีพิมพ์ผลงานวิจัย. <http://rdo.psu.ac.th/column/index.php/55-3> (สืบค้นเมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2558)

นอกจากนี้การที่ผลงานวิจัยนั้นเป็นที่รับรู้ในวงการวิชาการระดับสากล ยังเป็นการสร้างชื่อเสียงให้กับผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยได้รับการยอมรับในวงการวิชาการ มีความน่าเชื่อถือ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการร่วมมือทางวิชาการกับต่างประเทศ เพื่อพัฒนาผลงานวิจัยร่วมกันในอนาคต อีกทั้งการตีพิมพ์ผลงานวิจัยในระดับนานาชาติยังเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักวิจัยสามารถยื่นขอรับทุนในการพัฒนา

ทำงานวิจัยต่อไป รวมถึงการยื่นพิจารณาเพื่อเลื่อนตำแหน่งในวงการทางวิชาการอีกด้วย ตัวอย่างเช่น สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ซึ่งเป็นหน่วยงานทางภาครัฐมีการจัดสรรให้ทุนพัฒนา นักวิจัย (เมธีวิจัย สกว.) สำหรับนักวิจัยที่มีผลงานตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติไม่น้อยกว่า 2 เรื่อง ในช่วงระยะเวลา 5 ปี โดยให้ทุนต่อโครงการไม่เกิน 1,500,000 บาท ระยะเวลาทำงานวิจัยไม่เกิน 3 ปี และมีค่าตอบแทนหัวหน้าโครงการไม่เกินเดือนละ 20,000 บาท รวมถึงผู้ได้รับทุนยังได้รับการยกย่องเป็น “เมธีวิจัย สกว.” (TRF Research นักวิจัย) อีกด้วย ซึ่งเกณฑ์ในการให้ทุนการวิจัยต่างๆ เหล่านี้ ส่วนใหญ่มักสนับสนุนสำหรับกับนักวิจัยที่มีผลงานได้รับการตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติ ยิ่งหากเป็นวารสารที่มีชื่อเสียง มีค่า Impact factor สูง การเสนอขอรับทุนจะมีโอกาสการได้รับ อนุมัติที่สูงมากขึ้น

ผลงานวิจัยของประเทศไทยมีแนวโน้มการได้รับการตีพิมพ์ลงในวารสารทางวิชาการ ระดับนานาชาติเพิ่มสูงขึ้น ดังจะเห็นได้จากภาพที่ 1.2 แสดงให้เห็นว่างานวิจัยของประเทศไทยมีการพัฒนาคุณภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งแนวโน้มของงานวิจัยในสาขาบริหารธุรกิจเองก็มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น เช่นเดียวกัน โดยในปี 2014 ที่ผ่านมา ประเทศไทยมีจำนวนงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ลงในวารสารวิชาการระดับนานาชาติจำนวน 12,061 บทความ ซึ่งเป็นงานวิจัยในกลุ่มสาขาบริหารธุรกิจ จำนวน 496 บทความ จากตารางที่ 1.1 จะเห็นได้ว่าการจัดอันดับในปี 2014 ของ Scimago Journal เมื่อนำจำนวนงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติไปเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ พบว่า ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 40 จาก 229 ประเทศทั่วโลก และอยู่ในอันดับที่ 9 เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ในเอเชียจำนวน 33 ประเทศ แต่อย่างไรก็ตาม แม้งานวิจัยของประเทศไทยจะได้รับการตีพิมพ์ลงในวารสารวิชาการระดับนานาชาติเพิ่มมากขึ้น แต่สัดส่วนงานวิจัยในสาขาบริหารธุรกิจของประเทศไทยยังคงมีจำนวนสัดส่วนที่น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับผลงานวิจัยของทั้งประเทศ ดังจะเห็นได้จากภาพที่ 1.3 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า งานวิจัยของประเทศไทยที่มีการตีพิมพ์ลงในวารสารวิชาการระดับนานาชาตินั้น ส่วนใหญ่จะเป็นงานวิจัยทางด้านการแพทย์ (Medicine) วิศวกรรมศาสตร์ (Engineering) และวิทยาศาสตร์ (Science) จึงชี้ให้เห็นว่าประเทศไทยยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับงานวิจัยทางด้านบริหารธุรกิจมากนัก

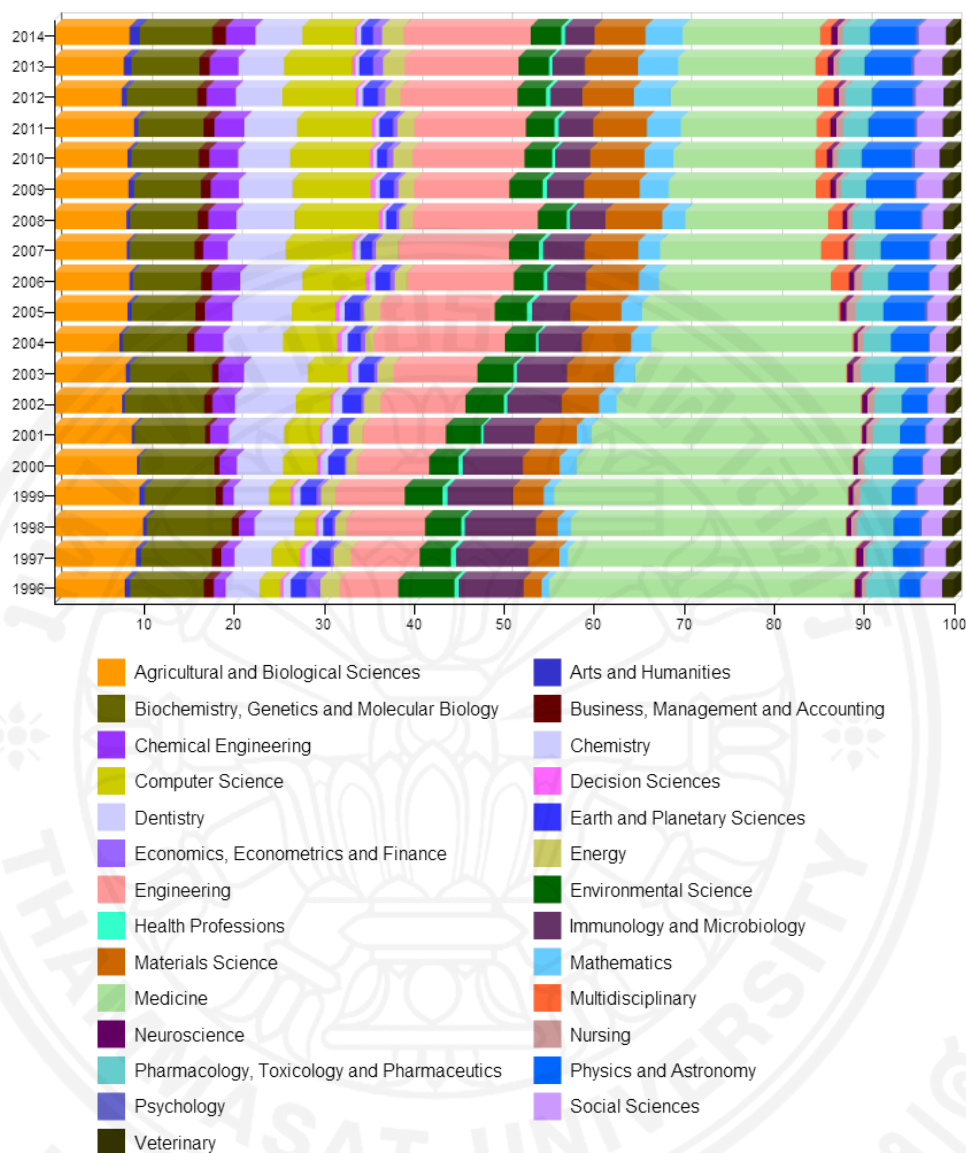
ภาพที่ 1.2 กราฟเปรียบเทียบจำนวนผลงานวิจัยของประเทศไทยในสาขาบริหารธุรกิจและทุกสาขาวิชาที่ตีพิมพ์ลงในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ (ค.ศ. 1996-2014)

ที่มา: ดัดแปลงข้อมูลจาก Scimago Institutions Ranking

ตารางที่ 1.1 ตารางจัดอันดับจำนวนผลงานวิจัยที่ได้รับตีพิมพ์ลงในวารสารวิชาการระดับนานาชาติของประเทศต่างๆในทวีปเอเชีย (ค.ศ. 2014)

	Country	Documents	Citable documents	Citations	Self-Citations	Citations per Document	H index
1	China	452,877	438,601	152,140	95,472	0,34	495
2	Japan	114,999	107,171	51,447	18,208	0,45	745
3	India	114,449	106,078	34,961	15,607	0,31	383
4	South Korea	72,269	68,140	30,859	9,608	0,43	424
5	Taiwan	37,966	35,926	14,562	4,178	0,38	331
6	Malaysia	25,330	24,503	7,234	3,121	0,29	165
7	Singapore	17,198	16,086	12,554	2,921	0,73	349
8	Hong Kong	14,982	14,145	9,432	1,937	0,63	359
9	Thailand	12,061	11,394	4,007	1,057	0,33	213
10	Pakistan	10,541	9,954	3,963	1,377	0,38	148

ที่มา: SClmago Journal & Country อันดับ . http://www.scimagojr.com/countryrank.php?area=0&category=0®ion=Asiatic+Region&year=2014&order=it&min=0&min_type=it (สืบค้นเมื่อวันที่ 26 กันยายน 2558)

ภาพที่ 1.3 กราฟแสดงสัดส่วนผลงานวิจัยในกลุ่มสาขาวิชาต่างๆ ของประเทศไทยที่ได้รับตีพิมพ์ลงในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ (ค.ศ. 1996-2014)

ที่มา: SCImago Journal & Country Rank. <http://www.scimagojr.com/countrysearch.php?area=0&country=TH&w=> (สืบค้นเมื่อวันที่ 26 กันยายน 2558)

ในต่างประเทศมีการทำงานวิจัยในลักษณะที่เป็นการรวบรวมและศึกษาลักษณะงานวิจัยในอดีตทั้งทางด้านบริหารธุรกิจ และด้านสาขาวิชาอื่นๆ โดยในด้านสาขาวิชาอื่นๆ เช่น ด้านวิศวกรรมศาสตร์ มีการศึกษางานวิจัยทางด้าน Systems and software engineering ที่ตีพิมพ์ในช่วงปี 2003-2007 และ 2004-2008 เพื่อประเมินหาสถาบันการศึกษาและนักวิจัยที่มีผลงานตีพิมพ์ในด้านนี้มากที่สุด (Wong, 2011) ด้านศึกษาศาสตร์ มีการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการนำเทคโนโลยี

มาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ โดยศึกษางานวิจัยในช่วงปี 2008-2013 เพื่อเป็นแนวทางสำหรับนักวิจัยทางด้านนี้ต่อไป (Hussein, 2015) ส่วนทางด้านบริหารธุรกิจ มีงานวิจัยที่ทำการศึกษางานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสาร Journal of Economic Psychology (JoEP) ในช่วงปี 1981-2005 ซึ่งวารสารนี้เป็นวารสารที่รวบรวมงานวิจัยที่ประยุกต์ความรู้ทั้งทางด้านเศรษฐศาสตร์ บริหารธุรกิจ การตลาด และจิตวิทยาเข้าไว้ด้วยกัน (Kirchler, 2006) ในปีถัดมา มีงานวิจัยที่ทำการศึกษางานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการชั้นนำทางด้านการท่องเที่ยวในช่วงปี 1985-2004 ซึ่งในการวิจัยมีการจัดอันดับผู้เขียนงานวิจัยและสถาบันการศึกษา เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลหาปัจจัยที่ทำให้นักวิจัยหรือสถาบันการศึกษาเหล่านั้นประสบความสำเร็จในการเป็นผู้นำผลงานวิจัยด้านการท่องเที่ยว (Zhao, 2007) ในปีเดียวกัน มีการศึกษาพัฒนาการขององค์ความรู้ในด้านการขาย โดยศึกษาในงานวิจัยเกี่ยวกับการขายที่ตีพิมพ์ในช่วงปี 1983-2002 (Williams, 2007) นอกจากนี้ ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ยังมีการศึกษาทาง International collaboration network ในผลงานวิจัยด้านการบริหารจัดการของจีน เพื่อศึกษารูปแบบลักษณะการร่วมมือกันทำงานวิจัยด้านการบริหารจัดการระหว่างประเทศจีนและนานาชาติ (Zhai, 2014) ส่วนในด้านธุรกิจการโรงแรม ประเทศจีนซึ่งมีการเติบโตด้านธุรกิจการโรงแรมที่เพิ่มสูงขึ้น ทำให้มีการศึกษางานวิจัยด้านธุรกิจโรงแรมในประเทศจีน เพื่อใช้เป็นตัวชี้วัดคุณภาพและเป็นตัวสะท้อนการพัฒนาของอุตสาหกรรม โดยศึกษาลักษณะงานวิจัยที่ผ่านมาว่ามีน้ำหนักหัวข้องานวิจัยเน้นไปในเรื่องใด และยังมีงานวิจัยลักษณะใดที่ยังคงขาดแคลน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาธุรกิจโรงแรมของประเทศจีนต่อไปในอนาคต (Law, 2014) นอกจากนี้ยังมีการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับกลยุทธ์การเป็นพันธมิตรร่วมกันระหว่างบริษัท โดยศึกษาจากงานวิจัยด้านการบริหารจัดการในช่วง 22 ปีที่ผ่านมา (1990-2012) และค้นในวารสารที่มีชื่อเสียงทางด้านการบริหารจัดการจำนวน 22 วารสาร (Gomes, 2014) ในทำนองเดียวกันยังมีการศึกษาด้านการบริหารจัดการจากงานวิจัย เพื่อวิเคราะห์การทำวิจัยร่วมกันระหว่างนักวิจัยชาวจีนและนักวิจัยจากต่างประเทศในช่วงปี 1985-2011 (Zhai, 2014) ด้านเครื่องมือในวัดคุณภาพบุคลากรในองค์กรที่ได้รับความนิยมอย่างเช่น Balanced scorecard ก็พบการศึกษาในลักษณะนี้เช่นเดียวกัน โดยเป็นการศึกษาแนวโน้ม ช่องว่าง และโอกาสของการทำวิจัยในอนาคตเกี่ยวกับ Balanced scorecard ซึ่งศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับ Balanced scorecard ที่ตีพิมพ์ในช่วงปี 1992-2011 (Hoque, 2014) ส่วนในสาขาด้านบัญชีเอง มีการศึกษาทบทวนงานวิจัยทางการบัญชีในช่วงปี 2013-2014 เพื่อวิเคราะห์แนวโน้มการทำวิจัยทางการบัญชี (Apostolou, 2015) ส่วนด้านการจัดการ Supply Chain พบการศึกษาลักษณะการทำวิจัยด้าน PSM (Purchasing and Supply Management) ของประเทศในกลุ่มนอร์ดิก (สวีเดน นอร์เวย์ ฟินแลนด์ เดนมาร์ก และไอซ์แลนด์) (Johnsen, 2015)

อย่างไรก็ตามในประเทศไทยเองยังไม่ค่อยพบงานวิจัยในลักษณะที่เป็นการรวบรวม และศึกษาจากงานวิจัยในอดีตมากนัก โดยเฉพาะในสาขาวิชาการบริหารธุรกิจ งานวิจัยลักษณะนี้ในประเทศไทยส่วนใหญ่จะเป็นงานในสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ และวารสารศาสตร์ ซึ่งพบงานวิจัยที่ทำการศึกษานำผลงานวิจัยของบุคลากรมหาวิทยาลัยขอนแก่นไปใช้ประโยชน์ โดยศึกษาจากงานวิจัยทั้งหมดของมหาวิทยาลัยขอนแก่นที่ดำเนินการแล้วเสร็จในช่วงปี พ.ศ. 2540-2542 (เบญจวรรณ นาราสะจัจ, 2545) ถัดมาเป็นงานวิจัยที่ทำการศึกษาวิเคราะห์ลักษณะงานวิจัยด้านการสื่อสารมวลชนของไทยและสหรัฐอเมริกา ในช่วงปี 2543-2544 เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบผลงานวิจัยด้านการสื่อสารมวลชนระหว่างไทยและสหรัฐอเมริกา และเป็นแนวทางในการพัฒนางานวิจัยด้านการสื่อสารมวลชนของไทยให้มีความก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น (วันดี เลิศสุพงศ์กิจ, 2547) นอกจากนี้ยังมีการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ระเบียบวิธีและเนื้อหาของงานวิจัยเกี่ยวกับบุหรี (กุลธิดา ศรีวิเชียร, 2549) และบทความที่เป็นการรวบรวมผลงานวิจัยของมหาวิทยาลัยภาคีรัฐที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิจัยระดับนานาชาติ ในช่วงปี 2538-2547 (ผดุงศักดิ์ รัตนเดโช, 2549)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า งานวิจัยนั้นเป็นสิ่งที่เข้ามามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาวงการวิชาการของสาขาวิชาต่างๆ การเติบโตของผลงานวิจัยสามารถเป็นตัวสะท้อนการเติบโตของสาขาวิชานั้นๆ ทำให้การศึกษารวบรวมข้อมูลงานวิจัยในอดีตเป็นสิ่งที่ช่วยวิเคราะห์หาทิศทางของงานวิจัยที่จะสามารถต่อยอดองค์ความรู้เดิมได้มากขึ้น โดยเฉพาะในภาคธุรกิจ การพัฒนางานวิจัยถือเป็นเรื่องสำคัญเช่นกัน การรู้แนวโน้มหัวข้องานวิจัยและพัฒนางานวิจัยในหัวข้อที่ยังคงขาดแคลน เพื่อให้มีความสอดคล้องกับการนำไปใช้ในการดำเนินธุรกิจจริงภายในประเทศย่อมส่งผลให้ประเทศมีการเติบโตของเศรษฐกิจที่ดีมากขึ้นด้วย

1.2 วัตถุประสงค์งานวิจัย

1. เพื่อจัดอันดับนักวิจัยและสถาบันการศึกษาทางด้านบริหารธุรกิจของประเทศไทย จากการตีพิมพ์ผลงานวิจัยในวารสารวิชาการด้านบริหารธุรกิจระดับนานาชาติ
2. เพื่อศึกษาแนวโน้มการตีพิมพ์ผลงานวิจัยในวารสารวิชาการด้านบริหารธุรกิจระดับนานาชาติของประเทศไทยในแต่ละปี
3. เพื่อจัดอันดับกลุ่มสาขาวิชาที่ได้รับความนิยมในการตีพิมพ์ผลงานวิจัยในวารสารวิชาการด้านบริหารธุรกิจระดับนานาชาติ
4. เพื่อศึกษาลักษณะการร่วมทำวิจัยในผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ลงวารสารวิชาการด้านบริหารธุรกิจระดับนานาชาติ

1.3 ขอบเขตงานวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษางานวิจัยทางด้านบริหารธุรกิจของนักวิชาการเฉพาะที่อยู่ในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย โดยเป็นงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติในช่วงมกราคม ค.ศ.2000 ถึง พฤศจิกายน ค.ศ.2015 การศึกษาครั้งนี้ใช้ฐานข้อมูล Scopus เป็นฐานข้อมูลหลัก และศึกษาในวารสาร 13 สาขาวิชาที่มีรายชื่ออยู่ใน The Association of Business Schools (ABS) ที่ได้คะแนนอยู่ในระดับ 4*, 4, 3 และ 2 ซึ่งมีจำนวนวารสารที่อยู่ในเกณฑ์นี้ทั้งหมด 635 วารสาร และทำการเก็บข้อมูล 2 ส่วนหลักๆ คือ ลักษณะของบทความงานวิจัย (ชื่อหัวข้องานวิจัย ชื่อวารสารที่ตีพิมพ์ กลุ่มสาขาวิชา และปีที่พิมพ์) และลักษณะของผู้แต่ง (ชื่อผู้แต่ง ชื่อสถาบันการศึกษา จำนวนผู้แต่ง จำนวนสถาบันการศึกษา และประเทศที่ร่วมทำวิจัย)

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

สำหรับประโยชน์ในทางปฏิบัติ มหาวิทยาลัยและผู้บริหารมหาวิทยาลัยในประเทศไทย รวมถึงองค์กรที่ดูแลด้านการวิจัยในประเทศไทยทั้งของภาครัฐและเอกชน จะได้ทราบถึงระดับคุณภาพของงานวิจัยทางด้านบริหารธุรกิจในภาพรวมของประเทศไทย รวมถึงภาพการทำวิจัยด้านบริหารธุรกิจในแต่ละมหาวิทยาลัย เพื่อให้สามารถกำหนดและจัดสรรงบประมาณในการสนับสนุนงานวิจัยทางบริหารธุรกิจให้กับมหาวิทยาลัยต่างๆ หรือหน่วยงานในแต่ละสาขาวิชาได้อย่างเหมาะสมมากยิ่งขึ้น อีกทั้งงานวิจัยนี้ยังช่วยในการพัฒนางานวิจัยทางด้านบริหารธุรกิจของประเทศไทย เนื่องจากทำให้ทราบว่าผลงานวิจัยที่ผ่านมามีแนวโน้มเช่นไร สาขาวิชาใดที่ได้รับความนิยมในการตีพิมพ์ รวมถึงลักษณะงานวิจัยที่ผ่านมาเป็นอย่างไร จึงช่วยให้สามารถประเมินได้ว่ามีงานวิจัยลักษณะใดทางบริหารธุรกิจที่ยังคงขาดแคลน เพื่อนักวิจัยหรือองค์กรต่างๆ จะได้วางแผนกำหนดทิศทางกลยุทธ์ในการพัฒนางานวิจัยทางด้านบริหารธุรกิจให้ตรงกับความต้องการและพัฒนางานวิจัยทางบริหารธุรกิจให้มีการเติบโต และมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติเพิ่มมากขึ้น

นอกจากนี้ประโยชน์ในทางทฤษฎี เนื่องจากการศึกษางานวิจัยในอดีตที่ผ่านมา การศึกษาลักษณะงานวิจัยทางด้านบริหารธุรกิจในประเทศไทยเองยังไม่มีงานวิจัยใดที่ทำการศึกษาลักษณะนี้มาก่อน (ผดุงศักดิ์ รัตนเดโช, 2549) ผู้วิจัยพบการศึกษาที่ใกล้เคียงลักษณะนี้อยู่ไม่มากนัก โดยพบเพียงงานวิจัยของเบญจวรรณ นาราสาจจ์ (2545), วันดี เลิศสูงพงศ์กิจ (2547), กุลธิดา ศรีวิเชียร (2549) และบทความของผดุงศักดิ์ รัตนเดโช (2549) ซึ่งเป็นเพียงสถิติภาพรวมของการทำวิจัยทั้งประเทศ แตกต่างจากในต่างประเทศที่มีการให้ความสนใจกับการศึกษาลักษณะการทำวิจัยในอดีตของแต่ละสาขาวิชา ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงเข้ามาช่วยสร้างองค์ความรู้ใหม่ให้กับการทำวิจัยทางด้าน

บริหารธุรกิจของประเทศไทย โดยเป็นการสร้างแนวทางให้ประเทศไทยเริ่มมีการศึกษาในลักษณะนี้ ซึ่งจะเป็นส่วนช่วยในการพัฒนาวงการวิชาการทางด้านบริหารธุรกิจให้มีการต่อยอดองค์ความรู้ต่อไป

1.5 นิยามคำศัพท์

การวิจัย หมายถึง กระบวนการค้นคว้าหาความรู้อย่างมีระบบ เพื่อตอบประเด็นที่สงสัย โดยมีระเบียบวิธีอันเป็นที่ยอมรับในศาสตร์แต่ละศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง

การบริหารธุรกิจ หมายถึง กระบวนการทำงานหรือการทำกิจกรรมใดในทางธุรกิจ โดยใช้ทรัพยากรทางการบริหารและปัจจัยในการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการในด้านสินค้าและบริการของลูกค้าตลอดจนแสวงหาผลกำไร และสร้างความมั่นคงยั่งยืนแก่องค์กรธุรกิจ

สาขาบริหารธุรกิจ หมายถึง หลักสูตรสาขาวิชาที่เน้นการจัดการธุรกิจแบบองค์รวม โดยประกอบไปด้วย 5 กลุ่มสาขาวิชาหลัก คือ การตลาด การเงิน การบัญชี การจัดการปฏิบัติการ และการจัดการ

นักวิชาการ หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญในวิชาความรู้สาขาใดสาขาหนึ่งหรือหลายสาขา

วารสารทางวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง วารสารที่สถาบัน องค์กร สมาคมหรือหน่วยงานทางวิชาการ จัดพิมพ์ขึ้น ซึ่งเป็นที่ยอมรับในระดับสากล โดยมีเกณฑ์ในการตรวจคัดเลือกประเมินผลงานวิจัยตามหลักสากลที่นิยมใช้กันทั่วโลก

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษานี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูล บทความ ตำราทางวิชาการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เข้าใจการตีพิมพ์ผลงานทางวิชาการด้านบริหารธุรกิจของประเทศไทยในวารสารระดับนานาชาติมากยิ่งขึ้น ซึ่งข้อมูลต่างๆ มีดังนี้

2.1 ประเภทและรูปแบบงานวิจัย

การแบ่งประเภทงานวิจัยสามารถแบ่งโดยใช้เกณฑ์ได้หลายรูปแบบขึ้นกับวัตถุประสงค์ของผู้จำแนก ซึ่งแนวทางในการจำแนกโดยใช้เกณฑ์ต่างๆ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540) มีดังนี้

2.1.1 พิจารณาจากประโยชน์ของการวิจัย

เป็นการพิจารณาจากเหตุผลในการทำวิจัย หรือประโยชน์ที่ต้องการได้รับอะไรจากงานวิจัยนั้น ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

2.1.1.1 การวิจัยพื้นฐาน (Basic research) หรือการวิจัยบริสุทธิ์ (Pure research) เป็นการวิจัยที่มุ่งแสวงหาความรู้ใหม่เพื่อสร้างเป็นสูตร กฎ หรือทฤษฎี เพิ่มพูนความรู้ต่างๆ ให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจพื้นฐาน มิได้มีวัตถุประสงค์ที่จะนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในทันที แต่สามารถมีผู้นำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์ได้ในภายหลัง

2.1.1.2 การวิจัยประยุกต์ (Applied Research) เป็นการวิจัยที่มุ่งนำผลการวิจัย หรือนำความรู้ ทฤษฎี ที่มีผู้สร้างหรือศึกษาไว้ ไปใช้ในการทดลองแก้ปัญหา หรือนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในด้านต่างๆ

2.1.1.3 การวิจัยปฏิบัติการ (Action Research) เป็นการวิจัยประยุกต์ลักษณะหนึ่งที่มีมุ่งเน้นการแก้ปัญหาเฉพาะเรื่อง ผลของการวิจัยประเภทนี้ใช้ได้กับปัญหาที่มีขอบเขตหนึ่งเท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้กับสถานการณ์อื่นได้

2.1.2 พิจารณาจากลักษณะของข้อมูล

2.1.2.1 การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เป็นการวิจัยที่มีข้อมูลในลักษณะตัวเลข หรือกำหนดค่าเป็นปริมาณได้ และต้องใช้วิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1.2.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เป็นการใช้ข้อมูลเชิงคุณลักษณะหรือไม่ได้อยู่ในลักษณะตัวเลข โดยอาจเก็บข้อมูลได้หลายวิธี เช่น การสัมภาษณ์ การสังเกต การจดบันทึก การประชุมกลุ่ม

2.1.3 พิจารณาจากระดับของการศึกษาตัวแปร

2.1.3.1 การวิจัยเพื่อสำรวจ (Exploratory study) เป็นการศึกษาโดยสำรวจตัวแปรในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อนำผลไปใช้ในการอธิบายปรากฏการณ์นั้นๆ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. **การวิจัยเพื่อทดสอบตัวแปร** เป็นการศึกษาเพื่อหาองค์ประกอบของตัวแปรในปรากฏการณ์ต่างๆ ที่ต้องการทราบ

2. **การวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร** เป็นการศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัวแปรขึ้นไปในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น

2.1.3.2 การวิจัยเพื่อทดสอบสมมติฐาน เป็นการศึกษาเพื่อนำไปสร้างทฤษฎีและนำไปใช้ในการทำนาย การวิจัยลักษณะนี้ต้องมีการตั้งสมมติฐาน จากนั้นจึงทดสอบสมมติฐานที่ตั้งขึ้นว่าเป็นจริงหรือไม่

2.1.4 พิจารณาจากลักษณะการศึกษาตัวแปร

2.1.4.1 การวิจัยเชิงสำรวจเบื้องต้น (Survey research) เป็นการศึกษาที่สำรวจข้อเท็จจริงต่างๆ ในเบื้องต้น ผลการวิจัยที่ได้จะทำให้ทราบความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษา

2.1.4.2 การศึกษาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วหรือการศึกษาย้อนหลัง (Expost facto research) เป็นการศึกษาที่ศึกษาหาความสัมพันธ์ของตัวแปรจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าแล้ว ผู้วิจัยเก็บข้อมูลของตัวแปรตาม แล้วย้อนไปพิจารณาว่าเกิดจากตัวแปรอิสระใดบ้าง

2.1.4.3 การวิจัยทดลอง (Experimental research) เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม ซึ่งตัวแปรอิสระ ผู้วิจัยเป็นผู้ควบคุมและติดตามผลที่เกิดขึ้น โดยควบคุมตัวแปรอื่นๆ ไม่ให้ส่งผลต่อตัวแปรตาม

2.1.5 พิจารณาจากระเบียบการวิจัย

2.1.5.1 การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ (Historical research) เป็นการศึกษาหาข้อเท็จจริงที่เกิดในอดีต โดยอาจศึกษาสาเหตุ ความสัมพันธ์ พัฒนาการจากในอดีตถึงปัจจุบัน เพื่อนำความรู้มาอธิบายเหตุการณ์ปัจจุบันและทำนายเหตุการณ์ในอนาคต

2.1.5.2 การวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive research) เป็นการศึกษาเพื่อบรรยายหรือพรรณนาปรากฏการณ์เพื่อให้เข้าใจลักษณะสิ่งที่ศึกษามากยิ่งขึ้นกว่าการสำรวจปกติ (Survey)

2.1.5.3 การวิจัยเชิงทดลอง (Experiment research) เป็นการศึกษาที่ต้องการทราบว่าตัวแปรที่ต้องการทราบเป็นสาเหตุทำให้เกิดผลได้เช่นนั้นหรือไม่ เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลของตัวแปรในปรากฏการณ์ต่างๆ

2.2 กระบวนการดำเนินงานวิจัย

ในการทำงานวิจัยนั้นประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญในการดำเนินงาน (ศรีเพ็ญ ทรัพย์มนชัย, 2557, หน้า 6-7) ดังนี้

2.2.1 การกำหนดหัวข้อวิจัย เป็นขั้นตอนการวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อศึกษาหาคำตอบหรือแนวทางในการแก้ไข โดยที่ผู้วิจัยว่ามีที่มาและสภาพปัญหาอย่างไร คาดการณ์ว่าน่าจะมีแนวทางแก้ไขอย่างไร จากนั้นจึงกำหนดเป็นประเด็นปัญหาหรือคำถามการวิจัยที่ชัดเจน

2.2.2 การเก็บข้อมูลเบื้องต้นและทบทวนวรรณกรรม เป็นขั้นตอนการเก็บรวบรวมประมวลข้อมูล และศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาแนวคิด หลักการ และทฤษฎีที่นำมาใช้ในการแก้ปัญหา รวมถึงศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องว่าปัญหาการวิจัยลักษณะเดียวกันนี้มีการวิจัยโดยใช้ทฤษฎีแนวคิดอะไร รายละเอียด และผลการวิจัยเป็นอย่างไร เพื่อนำมากำหนดจุดมุ่งหมายและสมมติฐานที่ชัดเจน หรือศึกษาแนวทางการวิจัยเพื่อหลีกเลี่ยงการซ้ำซ้อน นอกจากนี้ยังนำมาใช้อ้างอิงความสอดคล้องหรือขัดแย้งของผลการวิจัย

2.2.3 การสร้างกรอบแนวคิดงานวิจัย เป็นขั้นตอนการนำปัญหาที่กำหนดไว้ ทฤษฎีแนวคิด หรือหลักการต่างๆ ที่ได้จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในข้างต้น นำมาสังเคราะห์และสร้างแนวทางในการดำเนินงานของตนเอง ซึ่งแสดงในรูปแบบกรอบแนวคิดทฤษฎี (Theoretical Framework) ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการวิจัยและทฤษฎีที่ทำให้ได้ตัวแปรที่จะศึกษาและควบคุม และกรอบความคิดรวบยอด (Conceptual Framework) ที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษาและตัวแปรสอดแทรก

2.2.4 การออกแบบงานวิจัย เป็นขั้นตอนการวางแผนหรือกำหนดแนวทางในการดำเนินการวิจัย เพื่อให้สามารถได้คำตอบหรือแนวทางในการแก้ปัญหาการวิจัยที่ถูกต้อง และน่าเชื่อถือ

2.2.5 การเก็บข้อมูลงานวิจัย เป็นขั้นตอนการปฏิบัติตามแผนการวิจัยที่กำหนดไว้ และนำเครื่องมือที่สร้างหรือพัฒนาขึ้นไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำข้อมูลเหล่านั้นมาวิเคราะห์ตอบปัญหางานวิจัย

2.2.6 การวิเคราะห์ผลงานวิจัย เป็นขั้นตอนการนำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบความถูกต้อง และวิเคราะห์ตามวิธีการที่กำหนดไว้ จากนั้นนำมาสรุปผล และแปลผลเพื่ออธิบายผลการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ รวมถึงความสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าเป็นอย่างไร

2.2.7 การเขียนและนำเสนอผลงานวิจัย เป็นขั้นตอนการเขียนรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ตามรูปแบบการเขียนรายงานแต่ละประเภท เพื่อนำเสนอผลการวิจัยที่ได้

ภาพที่ 2.1 กระบวนการดำเนินงานวิจัย, การวิจัยทางธุรกิจ
ที่มา : ศรีเพ็ญ ทรัพย์มนชัย และคณะ (2557, หน้า 7)

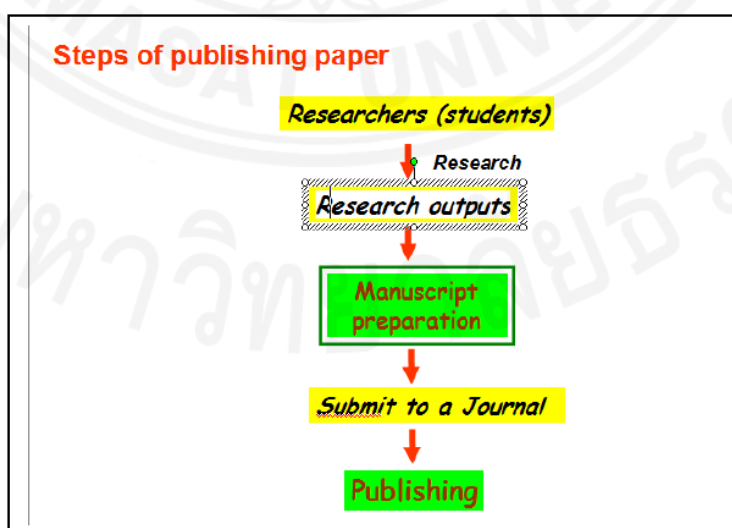
2.3 ขั้นตอนการตีพิมพ์บทความในวารสารนานาชาติ

หลังจากที่นักวิจัยมีผลงานวิจัย (Research output) ที่สมบูรณ์ นักวิจัยจะต้องนำมาเรียบเรียงเพื่อเขียนเป็นบทความทางวิชาการ ซึ่งเรียกว่า ต้นฉบับ (Manuscript) เพื่อส่งไปยังวารสาร

เพื่อทำการตีพิมพ์ (Publishing) โดยหลังจากส่ง Manuscript เรียบร้อยแล้ว (กรณีที่มี Peer Review) ในลำดับแรกจะมีกองบรรณาธิการขอวารสารทำการประเมินคัดกรองในขั้นต้น หากเห็นว่าไม่สมควรได้รับการตีพิมพ์ จะถือเป็นการสิ้นสุดพิจารณา โดยตอบปฏิเสธเจ้าของบทความนั้น (Rejection) แต่หากกองบรรณาธิการเห็นว่าควรได้รับการพิจารณาต่อ จะมีการส่งต้นฉบับไปยังผู้ประเมิน (Reviewers/Referees) ประมาณ 2-3 คน ซึ่งจะทำการวิเคราะห์ ประเมินคุณค่าของบทความ จากนั้นจึงส่งกลับไปยังวารสาร เมื่อทางวารสารได้รับผลการประเมินและข้อเสนอแนะ (Comments) จากผู้ประเมินแล้ว บรรณาธิการจะพิจารณาว่าควรดำเนินการต่อไปอย่างไร

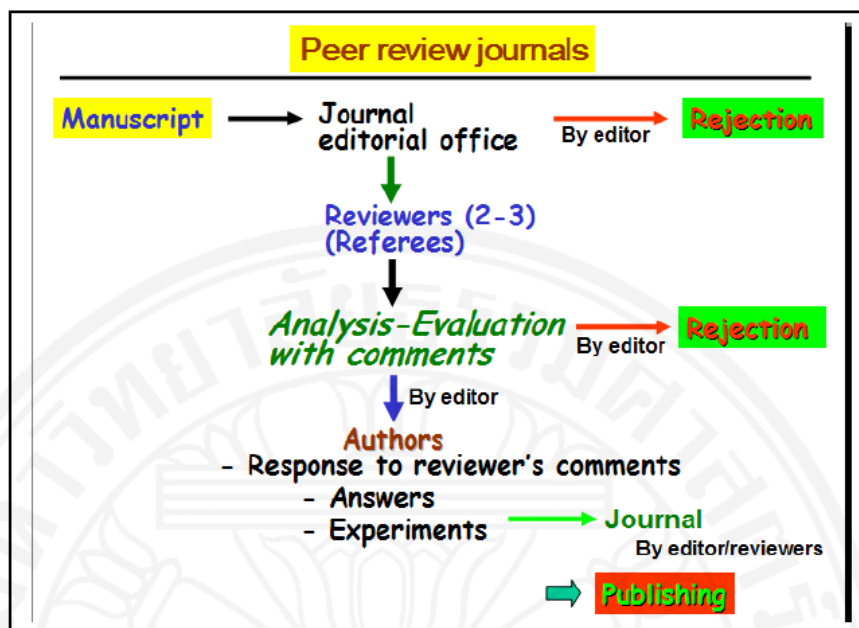
ส่วนใหญ่ผลการประเมินจะมีทั้งหมด 3 ลักษณะ ได้แก่ 1.สมควรได้รับการตีพิมพ์ โดยไม่มีการแก้ไข (กรณีเกิดขึ้นได้น้อยมาก) 2.มีค่าควรได้รับการตีพิมพ์ โดยมีการปรับแก้ตามที่ผู้ประเมินเสนอแนะ หรือต้องตอบปัญหา หรืออาจทำการทดลองเพิ่มเติม เพื่อให้ได้ความกระจ่างชัดเจนมากขึ้น 3.ไม่มีคุณค่าควรแก่การตีพิมพ์ ซึ่งบรรณาธิการจะส่งต้นฉบับพร้อมผลการประเมิน และข้อเสนอแนะจากผู้ประเมินกลับไปยังเจ้าของบทความ

หากเป็นกรณีที่บทความควรมีการแก้ไข เจ้าของบทความต้องรีบปรับปรุงตามที่ผู้ประเมินเสนอแนะ และต้องชี้แจงทุกประเด็น หากมีประเด็นใดที่ไม่ต้องการแก้ไข ให้ยืนยันพร้อมคำอธิบายเหตุผลประกอบ และรีบดำเนินการอย่างรวดเร็วที่สุด เพื่อส่งกลับไปให้บรรณาธิการอีกครั้ง ซึ่งหลังจากเจ้าของบทความปรับแก้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ในบางครั้งบรรณาธิการอาจส่งกลับไปให้ผู้ประเมินอ่านอีกครั้ง หรือหากแก้ไขเพียงเล็กน้อย บรรณาธิการอาจตัดสินใจตอบรับทันที ซึ่งเมื่อตอบรับแล้ว จะเข้าสู่ขั้นตอนการรอตีพิมพ์ต่อไป

ภาพที่ 2.2 ขั้นตอนการตีพิมพ์งานวิจัย

ที่มา: วัชระ กสิณฤกษ์ (2551)

ภาพที่ 2.3 ขั้นตอนการประเมินจากผู้ประเมิน

ที่มา: วัชระ กสิณฤกษ์ (2551)

2.4 เกณฑ์ในการได้รับการตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติ

เกณฑ์ในการประเมินงานวิจัยว่าสมควรได้รับการตีพิมพ์หรือไม่ มีความแตกต่างกันขึ้นกับแต่ละวารสาร หากเป็นวารสารชั้นนำที่มีค่า Impact factor สูงย่อมมีเกณฑ์การพิจารณาที่สูงตามไปด้วย แต่เกณฑ์พื้นฐานโดยทั่วไปนั้นมีความคล้ายคลึงกัน ซึ่งเกณฑ์ในการตีพิมพ์ของวารสาร Journal of International Business Studies มีดังนี้

2.4.1 ความเหมาะสม ต้นฉบับงานวิจัยที่ส่งมาพิจารณาจะต้องมีความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของวารสารนั้น ซึ่งอาจดูได้จาก Domain of statement ของวารสารนั้น ตัวอย่างเช่น Domain of statement ของ JIBS คือ

1. Multinational enterprises
2. Interactions between MNEs and others
3. Cross-border business activities
4. Impacts of the international environment on businesses
5. International dimensions of organizational forms
6. Cross-country comparative studies of business

2.4.2 คุณภาพ งานวิจัยนั้นต้องมีคุณภาพสูงทั้งทางด้านของการพัฒนาต่อยอดทางทฤษฎีหรือทางปฏิบัติ ต้นฉบับงานวิจัยจะต้องตอบปัญหาการวิจัยได้ดี มีกรอบทฤษฎีที่ชัดเจน น่าเชื่อถือ และสามารถพิสูจน์ได้ หากผลที่ได้มีความขัดแย้งต้องสามารถอภิปรายผลนั้นๆ ได้ หากเป็นงานวิจัยประเภท empirical วิธีการที่ใช้ทางคุณภาพและปริมาณจะต้องเหมาะสมสำหรับการตอบปัญหาการวิจัย และนำไปสู่การปฏิบัติจริง

2.4.3 ประโยชน์ งานวิจัยนั้นจะต้องให้ประโยชน์ระยะยาวในทาง International Business กล่าวคือ งานวิจัยนั้นจะต้องแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ซึ่งเป็นปัญหาที่น่าสนใจและสามารถมีอิทธิพลหรือมีผลกระทบต่อการศึกษาทางด้านนี้

2.5 สาขาวิชาในบริหารธุรกิจ

การศึกษาทางบริหารธุรกิจเป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นการบริหารจัดการธุรกิจแบบองค์รวม ประกอบไปด้วยสาขาวิชาพื้นฐาน 5 สาขา (หลักสูตรปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2556) ดังนี้

2.5.1 การเงิน เป็นการศึกษาในหลักสำคัญของวิชาทางการเงิน เพื่อให้มีความเชี่ยวชาญทางด้านการบริหารเงิน โดยศึกษาครอบคลุมถึงการวิเคราะห์การลงทุน สินเชื่อ และการเรียกเก็บเงิน การวิเคราะห์งบการเงิน การวิเคราะห์หลักทรัพย์ การวิเคราะห์สถาบันการเงิน การเงินระหว่างประเทศ การเงินในกิจกรรมที่ไม่แสวงหากำไร และการลดความเสี่ยงทางการเงินของอัตราแลกเปลี่ยน

2.5.2 การบัญชี เป็นการศึกษาขั้นตอนของระบบการรวบรวม การวิเคราะห์และการรายงานข้อมูลทางการเงิน โดยมีเนื้อหาครอบคลุมหลักการบัญชีและมาตรฐานการบัญชี การจัดทำบัญชีการเงิน การวางระบบบัญชี การบัญชีกิจการอุตสาหกรรม ระบบบัญชีธนาคาร การบัญชีหน่วยงานภาครัฐ การบัญชีสำหรับธุรกิจบริการโรงแรมอสังหาริมทรัพย์และรับเหมาก่อสร้าง วิชาชีพการสอบบัญชี การตรวจสอบและควบคุมภายใน กฎหมายภาษีและการบัญชีภาษีอากร การวิเคราะห์รายงานการเงินและการบัญชีบริหาร การวิจัยทางการบัญชีตามข้อกำหนดของสภาวิชาชีพ

2.5.3 การจัดการการผลิต เป็นการศึกษาเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการบริหารระบบการผลิตของอุตสาหกรรมและธุรกิจต่างๆ โดยมีเนื้อหาครอบคลุมถึงการจัดการการผลิต การออกแบบระบบการผลิต การวางแผนและควบคุมการผลิต การจัดการงานวัสดุ การจัดการการ

ขนส่ง การจัดการธุรกิจการท่องเที่ยว การจัดการธุรกิจโรงแรม และการตัดสินใจทางการจัดการการผลิต

2.5.4 การตลาด เป็นการศึกษาที่เน้นความสามารถในการบริหารการตลาด โดยให้ความสำคัญถึงความต้องการของคนและสนองตอบความต้องการเหล่านั้นบนพื้นฐานของความพอใจ และบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร โดยมีเนื้อหาครอบคลุมถึงการศึกษาพฤติกรรมผู้บริโภค การพยากรณ์ยอดขาย การวิจัยตลาด การโฆษณา การส่งเสริมการขาย การตลาดระหว่างประเทศ นโยบายผลิตภัณฑ์และราคา การตลาดสินค้าอุตสาหกรรม และการจัดซื้อ

2.5.5 การจัดการ เป็นการศึกษาครอบคลุมถึงการจัดการด้านทรัพยากรมนุษย์ การจัดการเชิงปริมาณ การจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ การใช้คอมพิวเตอร์ในธุรกิจ รวมทั้งการศึกษาสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่มีผลต่อธุรกิจ

2.6 The Association of Business Schools (ABS)

ABS เป็นวารสารที่จัดอันดับวารสารต่างๆทางบริหารธุรกิจ โดยประเมินจากข้อมูลทางสถิติและการนำวารสารไปใช้ในการอ้างอิง ร่วมกับการวิเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญในสาขาต่างๆ ทางด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งถือเป็นการจัดอันดับวารสารที่น่าเชื่อถือและได้รับการยอมรับในสายบริหารธุรกิจ การจัดอันดับนี้สามารถเป็นแนวทางช่วยนักวิชาการในการตัดสินใจเลือกวารสารที่จะใช้ในการตีพิมพ์ผลงานของตนเอง

เกณฑ์การให้คะแนนแต่ละวารสาร ABS พิจารณาจากค่าทั้งหมด 3 ค่าด้วยกัน คือ ค่า Impact factor ของแต่ละ Journal ค่าเฉลี่ยของ Impact factor ในกลุ่มสาขาวิชา และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของ Impact factor ในกลุ่มสาขาวิชา โดยการคำนวณดังสูตรในภาพที่ 2.4

$$\text{Standardised Impact Factor} = \frac{\text{Journal Impact Factor} - \text{Mean Impact Factor for Subject Area}}{\text{Standard Deviation of Impact Factor for Subject Area}}$$

ภาพที่ 2.4 การคำนวณค่ามาตรฐาน Impact factor ของ ABS.

ที่มา : Academic Journal Guide 2015

วารสารที่ได้รับการจัดอันดับใน ABS จะมีการให้คะแนนโดยแบ่งออกเป็น 5 กลุ่มด้วยกัน คือ 4* หมายถึง วารสารที่มีคุณภาพดีมากโดดเด่นเป็นพิเศษ 4 หมายถึง วารสารที่มีคุณภาพดีมาก เป็นวารสารที่ชั้นนำในสาขานั้นๆ มีงานวิจัยส่งเข้ามาพิจารณาในอัตราสูง แต่อัตราการได้รับตีพิมพ์

อยู่ในระดับต่ำ งานวิจัยส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้ในการอ้างอิง 3 หมายถึง วารสารที่มีคุณภาพดี มีงานวิจัยส่งเข้ามาพิจารณาค่อนข้างสูง และคัดเลือกวารสารหลายขั้นตอนก่อนที่จะนำไปตีพิมพ์ งานวิจัยค่อนข้างถูกนำไปใช้ในการอ้างอิง 2 หมายถึง วารสารที่มีคุณภาพตามมาตรฐาน เป็นวารสารที่ได้รับการยอมรับในสาขานั้นๆ และ 1 หมายถึง วารสารที่มีคุณภาพปานกลาง เป็นวารสารที่มีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ถูกนำไปใช้ในการอ้างอิง

การแบ่งกลุ่มสาขาวิชาของวารสารใน ABS มีการแบ่งกลุ่มวารสารต่างๆ ทางบริหารธุรกิจออกเป็น 22 กลุ่ม ดังนี้

1. Accounting
2. Business History and Economic History
3. Economics, Econometrics and Statistics
4. Entrepreneurship and Small Business Management
5. Finance
6. General Management, Ethics and Social Responsibility
7. Human Resource Management and Employment Studies
8. International Business and Area Studies
9. Information Management
10. Innovation
11. Management Development and Education
12. Marketing
13. Operations and Technology Management
14. Operations Research and Management Science
15. Organisation Studies
16. Psychology (Organisational)
17. Psychology (General)
18. Public Sector and Health Care
19. Regional Studies, Planning and Environment
20. Sector Studies
21. Social Sciences
22. Strategy

2.7 ทิศทางการวิจัยของประเทศไทย

ตามนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2555-2559) สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ได้กำหนดทิศทางการวิจัยไว้ 5 ยุทธศาสตร์ คือ

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การสร้างศักยภาพและความสามารถในการพัฒนาทางสังคม

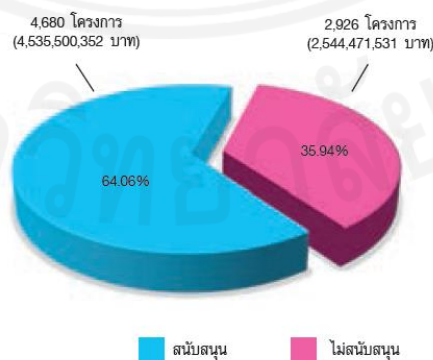
ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างศักยภาพและความสามารถในการพัฒนาทางเศรษฐกิจ

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การอนุรักษ์ เสริมสร้าง และพัฒนาทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างศักยภาพและความสามารถในการพัฒนานวัตกรรมและบุคลากรทางการวิจัย

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การปฏิรูประบบวิจัยของประเทศเพื่อการบริหารจัดการความรู้ ผลงานวิจัย นวัตกรรม สิ่งประดิษฐ์ ทรัพยากร และภูมิปัญญาของประเทศสู่การใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์และสาธารณะ ด้วยยุทธวิธีที่เหมาะสมที่เข้าถึงประชาชนและประชาสังคมอย่างแพร่หลาย

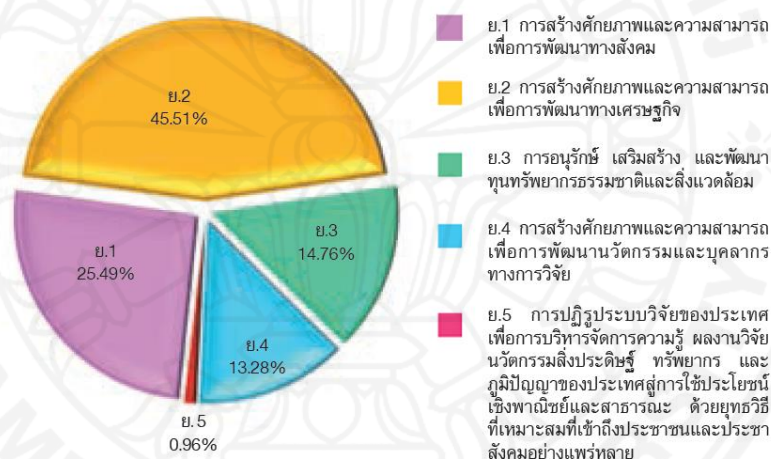
ในปีงบประมาณ 2558 มีหน่วยงานภาครัฐระดับกรมจัดส่งข้อเสนอการวิจัยเพื่อประกอบการเสนอของบประมาณ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2558 จำนวน 145 หน่วยงาน รวมทั้งสิ้น 7,606 โครงการ ซึ่งงบประมาณทั้งสิ้น คือ 7,079,971,883 บาท โดยหลังจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ทำการประเมินข้อเสนอการวิจัย พบว่า มีข้อเสนอการวิจัยที่สมควรได้รับการสนับสนุนมีจำนวน 4,680 โครงการ งบประมาณ 4,535,500,352 บาท คิดเป็นร้อยละ 64.06 ของงบประมาณที่หน่วยงานภาครัฐเสนอขอมาทั้งหมด และมีข้อเสนอการวิจัยที่ไม่สมควรได้รับการสนับสนุน 2,926 โครงการ งบประมาณ 2,544,471,531 บาท คิดเป็นร้อยละ 35.94 ของงบประมาณที่หน่วยงานภาครัฐเสนอขอมาทั้งหมด ดังภาพที่ 2.5

ภาพที่ 2.5 จำนวนโครงการและงบประมาณการวิจัยของหน่วยงานภาครัฐที่เสนอของบประมาณ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2558.

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. รายงานประจำปี 2557

ข้อเสนอการวิจัยที่สมควรได้รับการสนับสนุนมีความสอดคล้องหรือเป็นไปตามทิศทางและแนวทางของนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ (พ.ศ. 2555–2559) โดยสามารถจำแนกตามประเด็นยุทธศาสตร์ทั้ง 5 ยุทธศาสตร์ ได้ดังภาพที่ 2.6 ซึ่งประกอบไปด้วย โครงการสร้างศักยภาพและความสามารถเพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ มีจำนวนข้อเสนอการวิจัยที่สมควรได้รับการสนับสนุนสูงสุด จำนวน 1,915 โครงการ งบประมาณ 2,064,191,632 บาท รองลงมาคือ โครงการสร้างศักยภาพและความสามารถเพื่อการพัฒนาทางสังคม จำนวน 1,040 โครงการ งบประมาณ 1,156,270,079 บาท และอันดับที่ 3 คือ โครงการอนุรักษ์ เสริมสร้าง และพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จำนวน 955 โครงการ งบประมาณ 602,418,518 บาท ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 45.51 25.49 และ 14.76 ของงบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนทั้งหมด ตามลำดับ

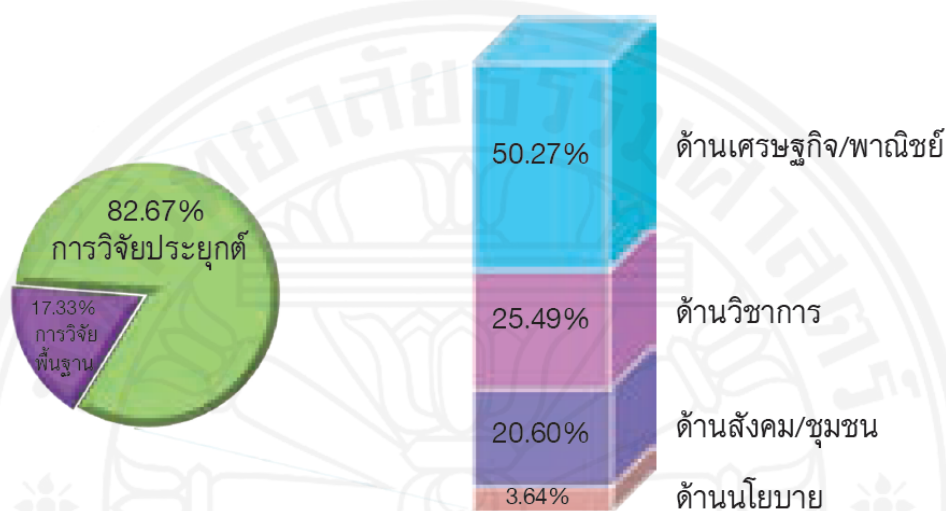
ภาพที่ 2.6 ร้อยละงบประมาณการวิจัยของหน่วยงานภาครัฐที่เสนอของงบประมาณประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2558 และผ่านการสนับสนุน โดยจำแนกตามนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ (พ.ศ. 2555 - 2559).

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. รายงานประจำปี 2557

หากแบ่งงบประมาณการวิจัยตามประเภทการวิจัย ดังภาพที่ 2.7 พบว่า มีข้อเสนอการวิจัยที่ได้รับการสนับสนุนที่เป็นการวิจัยพื้นฐาน 926 โครงการ งบประมาณ 785,854,901 บาท และการวิจัยประยุกต์ 3,754 โครงการ งบประมาณ 3,749,645,451 บาท โดยคิดเป็นร้อยละ 17.33 และ 82.67 ของงบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนทั้งหมด ตามลำดับ

ส่วนการแบ่งงบประมาณการวิจัยตามการนำไปใช้ประโยชน์ ดังภาพที่ 2.7 พบว่า มีข้อเสนอการวิจัยที่ได้รับการสนับสนุนสูงสุด คือ การนำไปใช้ประโยชน์ด้านเศรษฐกิจ/พาณิชย์ จำนวน 2,309 โครงการ งบประมาณ 2,280,008,124 บาท รองลงมาคือ ด้านวิชาการ จำนวน 1,184

โครงการ งบประมาณ 1,156,074,897 บาท คิดเป็นร้อยละ 50.27 และ 25.49 ของงบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนทั้งหมด ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ (พ.ศ. 2555-2559) ที่สนับสนุนงบประมาณด้านยุทธศาสตร์การวิจัยด้านวิทยาศาสตร์การศึกษาศึกษาและพัฒนาทางเศรษฐกิจมากที่สุด

ภาพที่ 2.7 ร้อยละงบประมาณการวิจัยของหน่วยงานภาครัฐที่เสนอของงบประมาณ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2558 และผ่านการสนับสนุน โดยจำแนกตามประเภทการวิจัย และการนำไปใช้ประโยชน์.

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. รายงานประจำปี 2557

2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนวรรณกรรมและศึกษางานวิจัยในอดีตที่ผ่านมาไม่ค่อยพบงานวิจัยที่เป็นการรวบรวมสถิติงานวิจัยในประเทศไทย มีเพียงบทความของ ผดุงศักดิ์ รัตนเดโช (2549) ที่ทำการรวบรวมจำนวนผลงานตีพิมพ์ในวารสารวิจัยระดับนานาชาติในช่วงปี 1995-2004 โดยใช้ฐานข้อมูล Scopus ซึ่งพบว่า งานวิจัยของสถาบันการศึกษาในประเทศไทยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิจัยระดับนานาชาติในช่วงปี 1995-2004 มีจำนวนประมาณ 14,000 ผลงาน ซึ่งมหาวิทยาลัยที่มีจำนวนผลงานตีพิมพ์มากที่สุด 10 อันดับแรก คือ มหาวิทยาลัยมหิดล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (AIT) มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี โดยงานวิจัยส่วนใหญ่ที่ตีพิมพ์มากกว่า 70% เป็นงานวิจัยจากนักวิจัยในสาขาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ และแพทยศาสตร์ ซึ่งแสดงให้เห็น

เห็นว่า ผลงานวิจัยของทางสังคมศาสตร์ยังคงมีจำนวนน้อย แต่มหาวิทยาลัยที่เปิดการเรียนการสอนด้านวิทยาศาสตร์ชีวภาพ หรือทางแพทยศาสตร์มาเป็นเวลานาน จะมีพื้นฐานในการทำงานวิจัยที่ดี และมีการทำงานวิจัยอย่างจริงจัง

ซึ่งผลการรวบรวมข้อมูลสอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญจวรรณ นาราสะจัจ (2545) ซึ่งทำการศึกษานำผลงานวิจัยของบุคลากรมหาวิทยาลัยขอนแก่นไปใช้ประโยชน์ โดยศึกษา งานวิจัยทั้งหมดของมหาวิทยาลัยขอนแก่นที่ดำเนินการแล้วเสร็จในช่วงปี พ.ศ. 2540-2542 ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 425 โครงการ ทางผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ โดยสำรวจลักษณะต่างๆของงานวิจัย เช่น ชื่อโครงการ ปีที่ทำวิจัย ชื่อหัวหน้าโครงการ ประเภทงานวิจัย การนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ การเผยแพร่ผลงานวิจัย เป็นต้น ผลการศึกษาพบว่า โครงการวิจัยส่วนใหญ่ของมหาวิทยาลัยขอนแก่นอยู่ในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ รองลงมา คือ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี โดยมีสัดส่วน 37.2% และ 34.7% ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมด ตามลำดับ โครงการวิจัยส่วนใหญ่ส่งเผยแพร่ไปยังหน่วยงานเพียงประเภทเดียว โดยส่วนมากส่งรายงานการวิจัยไปยังห้องสมุดต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัยขอนแก่น รองลงมา คือ หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง เช่น หน่วยงานด้านการเกษตร สถาบันอุดมศึกษาต่างๆ เป็นต้น รองลงมาจากการเผยแพร่ตามหน่วยงานต่างๆ คือ การนำงานวิจัยไปตีพิมพ์ตามสื่อสิ่งพิมพ์ ซึ่งพบว่าส่วนใหญ่มักตีพิมพ์บทความในวารสารภาษาไทยของมหาวิทยาลัยขอนแก่น มีเพียงส่วนน้อยที่นำไปตีพิมพ์ในวารสารภาษาไทยภายนอกมหาวิทยาลัยขอนแก่น หรือวารสารระดับนานาชาติ

ในประเทศไทย รูปแบบการทำงานวิจัยที่เป็นการรวบรวมและศึกษาข้อมูลจากงานวิจัยในอดีตส่วนใหญ่จะเป็นงานวิจัยของคณะศึกษาศาสตร์ และวารสารศาสตร์ ดังงานวิจัยของวันดี เลิศสุพงศ์กิจ (2547) ซึ่งทำการศึกษาวิเคราะห์ลักษณะงานวิจัยด้านการสื่อสารมวลชนของไทยและสหรัฐอเมริกา ในช่วงปี 2543-2544 โดยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ซึ่งใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) และนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของข้อมูลเชิงปริมาณในการศึกษาทางผู้วิจัยเลือกศึกษาในงานวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตของคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2543 และ 2544 ซึ่งพบจำนวน 49 และ 39 เรื่อง ตามลำดับ นอกจากนี้ยังศึกษาจากงานวิจัยด้านสื่อสารมวลชนฉบับย่อของประเทศสหรัฐอเมริกาที่ตีพิมพ์ในวารสาร Journalism & Mass Communication Quarterly ฉบับที่ 77 และ 78 ซึ่งพบจำนวนทั้งสิ้น 79 เรื่อง โดยข้อมูลที่ผู้วิจัยทำการเลือกเก็บข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรกซึ่งเป็นส่วนหลักสูตรวารสารศาสตร์มหาบัณฑิต และนโยบายและแนวทางวิจัยแห่งชาติ ตัวแปรที่ใช้ได้แก่ สาขาวิชาทางการสื่อสารมวลชน องค์ประกอบกระบวนการสื่อสาร ประเภทสื่อ ความเกี่ยวเนื่องกับศาสตร์อื่น ความสอดคล้องกับทิศทางการวิจัยปี 2545-2547 และส่วนที่สองซึ่งเป็นส่วนระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้ในการศึกษา ตัวแปรที่ใช้ ได้แก่ ประเภทงานวิจัย ระดับงานวิจัย วิธีการเก็บ

รวบรวมข้อมูล จำนวนกลุ่มตัวอย่าง วิธีการสุ่มตัวอย่าง ลักษณะข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล พื้นที่ที่ศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยด้านการสื่อสารมวลชนของไทย ยังมีพัฒนาการไม่มากนัก แต่งานวิจัยของสหรัฐอเมริกามีการพัฒนาที่มากกว่า โดยเน้นศึกษาผลกระทบของสื่อในด้านต่างๆ เปรียบเทียบประโยชน์ของสื่อแต่ละประเภท และศึกษาพัฒนาการของสื่อ

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ กุลธิดา ศรีวิเชียร (2549) ซึ่งทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ระเบียบวิธีและเนื้อหาของงานวิจัยเกี่ยวกับบุหรี โดยศึกษาจากงานวิจัยและวิทยานิพนธ์ระดับดุษฎีบัณฑิตและมหาบัณฑิตซึ่งทำการศึกษาเกี่ยวกับบุหรีและยาสูบในระหว่างปี พ.ศ. 2543-2547 ที่จัดเก็บในมหาวิทยาลัยทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงห้องสมุดที่กำหนดไว้ในเขตกรุงเทพมหานคร ลักษณะที่ศึกษาจากงานวิจัย ได้แก่ ประเภทงานวิจัย ปีที่พิมพ์ สาขาวิชาผู้แต่ง พื้นที่ที่ศึกษา กลุ่มประชากร เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล วิธีการศึกษา แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ (กรณีเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ) การวิเคราะห์ข้อมูล วัตถุประสงค์ ผลที่คาดว่าจะได้รับ หน่วยงานที่ให้สนับสนุน โดยจากการรวบรวมและวิเคราะห์ พบว่า มีงานวิจัยจำนวน 46 เรื่อง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต ต้องการการศึกษาเพื่อหารูปแบบหรือวิธีการที่เหมาะสมในการบำบัดรักษาด้วยวิธีการทางสังคม ซึ่งส่วนใหญ่ไม่มีองค์การภายนอกให้การสนับสนุน

ส่วนในต่างประเทศนั้นพบงานวิจัยที่มีการศึกษาโดยรวบรวมงานวิจัยในอดีตมาศึกษาทางสถิติและวิเคราะห์ข้อมูลมากกว่างานวิจัยในประเทศไทย โดยส่วนใหญ่เป็นการศึกษาในรูปแบบ systematic review และมักใช้การเก็บรวบรวมจากวารสารที่เป็นวารสารชั้นนำในทางสาขาวิชาที่อยู่ในหัวข้องานวิจัย นอกจากนี้ยังมีการศึกษาจากฐานข้อมูลที่มีการรวบรวมวารสารจากหลายสำนักพิมพ์เอาไว้ด้วยกัน ดังเช่น SSCI (Social Science Citation Index) งานวิจัยส่วนใหญ่มักทำการศึกษาจากงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในอดีตในช่วงระยะเวลาอย่างน้อย 4-5 ปี ซึ่งงานวิจัยที่พบมีดังนี้

Kirchler (2006) ได้ทำการศึกษางานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสาร Journal of Economic Psychology (JoEP) ในช่วงปี 1981-2005 และศึกษาลักษณะต่างๆ ของงานวิจัยที่ตีพิมพ์ ได้แก่ ชื่อเรื่อง จำนวนบทความที่ตีพิมพ์ จำนวนหน้า จำนวนการอ้างอิง จำนวนผู้แต่ง ประเทศที่เป็นเจ้าของผลงาน ซึ่งผลการศึกษาพบว่า งานวิจัยที่ตีพิมพ์ใน JoEP มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างคงที่ จาก 127 บทความในช่วงปี 1981-1985 เป็น 220 บทความในช่วงปี 2001-2005 แนวโน้มเจ้าของผลงานที่เป็นคนแต่งหลายคนเพิ่มมากขึ้น และส่วนใหญ่ประเทศของเจ้าของผลงาน คือสหรัฐอเมริกา รองลงมา คือ เนเธอร์แลนด์ อังกฤษ และยุโรป ตามลำดับ

Zhao และ Ritchie (2007) ศึกษาสถาบันการศึกษาที่เป็นผู้นำด้านงานวิจัยทางการท่องเที่ยว โดยศึกษางานวิจัยทางการท่องเที่ยวในวารสารที่มีชื่อเสียงทางการท่องเที่ยวทั้งหมด 8

วารสาร คือ Annals JTR (Journal of Travel Research) TM (Tourism Management) JTMM (Journal of Travel and Tourism Marketing) JTS (Journal of Tourism Studies) JoST (Journal of Sustainable Tourism) TA (Tourism Analysis) และ TRR (Tourism Recreation Research) ที่ได้รับการตีพิมพ์ตั้งแต่ปี 1985-2004 ซึ่งพบว่าจากการจัดอันดับนักวิจัยในด้านงานวิจัยทางการท่องเที่ยว โดยใช้การตีพิมพ์ผลงานวิจัยในวารสารที่มีชื่อเสียงเป็นเกณฑ์ มีนักวิจัยจำนวน 57 คนที่มีผลงานวิจัยติดอันดับอยู่ในเกณฑ์ดังกล่าว ซึ่งนักวิจัยที่ติดอันดับแต่ละคนมีผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์อย่างน้อย 11 บทความ

ในทำนองเดียวกันทางด้านธุรกิจการโรงแรม Law (2014) ศึกษาการพัฒนาทางด้านงานวิจัยทางธุรกิจโรงแรมในประเทศจีน โดยศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับธุรกิจประเภทโรงแรมในประเทศจีน ซึ่งกำลังเป็นธุรกิจที่เติบโตอย่างรวดเร็วและกลายเป็นตลาดที่สำคัญของโลก ซึ่งงานวิจัยที่ใช้ในการศึกษาคืองานวิจัยที่ตีพิมพ์ในช่วงปี 2009-2013 และใช้ฐานข้อมูลจากวารสารที่อยู่ใน SSCI (Social Science Citation Index) ซึ่งใช้คำว่า “China” และ “Hotel” เป็น Keyword ในการค้นหา จากการศึกษาพบว่า มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจโรงแรมในประเทศจีนจำนวน 93 บทความ โดยมีแนวโน้มงานวิจัยที่เพิ่มขึ้นรวดเร็วอย่างเห็นได้ชัดในช่วงปี 2011-2013

Wong (2011) ทำการศึกษาการประเมินสถาบันทางการศึกษาและนักวิจัยทางด้าน Systems and software engineering โดยศึกษางานวิจัยย้อนหลังในช่วง 5 ปี (2003-2008) ที่ปรากฏอยู่ในวารสารชั้นนำทางวิศวกรรมระบบและซอฟต์แวร์จำนวน 6 วารสาร ได้แก่ TSE (IEEE Transactions on Software Engineering) TOSEM (ACM Transactions on Software Engineering and Methodology) JSS (Journal of Systems and Software) SPE (Software: Practice and Experience) SW (IEEE Software) และ IST (Information and Software Technology) ซึ่งพบว่าสถาบันที่มีงานวิจัยทางด้านนี้ในอันดับที่หนึ่งในช่วง 2003-2007 คือ Korea Advanced Institute of Science and Technology และในช่วง 2004-2008 คือ Simula Research Laboratory โดยนักวิจัยที่ชื่อ Magne Jorgensen ติดอันดับที่หนึ่งทั้งช่วง 2003-2007 และ 2004-2008

Zhai (2014) ได้ทำการศึกษา International collaboration network ในงานวิจัยทางการบริหารจัดการของนักวิจัยจีน เพื่อวิเคราะห์การร่วมกันทำงานวิจัยระหว่างประเทศจีนและนานาชาติในการทำงานวิจัยทางการบริหารจัดการ การศึกษานี้ใช้ฐานข้อมูลจาก SCI (Scientific Citation Index) หรือ SSCI (Social Science Citation Index) ซึ่งประกอบด้วยวารสารที่เลือกทั้งหมด 258 วารสาร โดยศึกษาในงานวิจัยตั้งแต่เดือน ม.ค. 1985 ถึง มี.ค. 2011 พบว่า มีงานวิจัยจำนวน 3,369 บทความ และครึ่งหนึ่งของงานวิจัยทั้งหมดเป็นงานวิจัยที่นักวิจัยชาวจีนร่วมวิจัยกับนักวิจัยต่างชาติ ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในแถบเอเชีย และยุโรป

Gomes (2014) ทำการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับกลยุทธ์การเป็นพันธมิตรร่วมกันระหว่างบริษัทจากงานวิจัยมากกว่า 800 บทความ ที่ปรากฏอยู่ในวารสารชั้นนำทางด้านการบริหารจัดการ 22 วารสาร ในช่วง 22 ปีที่ผ่านมา (1990-2012) โดยค้นหางานวิจัยที่มีชื่อหัวข้อ “strategic alliance” ซึ่งพบว่า แนวโน้มการตีพิมพ์งานวิจัยในสาขานี้เพิ่มสูงขึ้นมาตลอดหลายปี ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นงานวิจัยเชิงประจักษ์ (Empirical Research) กล่าวคือเป็นงานวิจัยที่ศึกษาจากข้อมูลปฐมภูมิ และนำมาวิเคราะห์ทางสถิติเป็นส่วนใหญ่ ส่วนเนื้อหาของงานวิจัยในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา แม้ผู้แต่งส่วนใหญ่จะมาจากประเทศเดียวกัน แต่เนื้อหาจะเน้นไปที่การบริหารจัดการระหว่างประเทศ

Hoque (2014) ศึกษาแนวโน้ม ช่องว่าง และโอกาสของการทำวิจัยในอนาคตเกี่ยวกับ Balanced scorecard โดยศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับ Balanced scorecard ที่ตีพิมพ์ในช่วงปี 1992-2011 ในวารสารที่ติดอันดับทางการบัญชี 25 วารสาร และการบริหารจัดการธุรกิจ 46 วารสาร โดยใช้การจัดอันดับของ ABDC (Australian Business Deans Council) ARC (Excellence in Research for Australia) และ ABS (The Association of Business Schools) สำหรับการค้นหาผู้วิจัยเลือกใช้คำค้นหา ได้แก่ “Balanced Scorecard” “Balanced Business Scorecard” “Scorecard” และ “BSC” ผลการศึกษาพบว่า ในวารสารทางการบัญชี งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการศึกษาในเชิงกรณีศึกษา (Case/Field Study) ซึ่งหัวข้อที่ได้รับความนิยม คือ การนำ Balanced scorecard ไปใช้ในการตัดสินใจ ส่วนในวารสารทางการบริหารจัดการธุรกิจ งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative method) หลากรูปแบบผสมผสานกัน เช่น ใช้การสัมภาษณ์ ร่วมกับการศึกษาจากเอกสาร เป็นต้น และหัวข้อส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการศึกษา Balanced scorecard ในอดีต โดยเน้นไปที่การพัฒนา Balanced scorecard สำหรับองค์กร

Williams (2007) ศึกษาพัฒนาการขององค์ความรู้ในด้านการขาย โดยศึกษาในงานวิจัยเกี่ยวกับการขายที่ตีพิมพ์ในช่วงปี 1983-2002 จากวารสาร 15 วารสาร โดยลักษณะงานวิจัยที่ทำการศึกษา ได้แก่ ชื่อเรื่อง ชื่อวารสาร ปีที่พิมพ์ ทฤษฎีที่นำมาใช้ รูปแบบการศึกษา วิธีการวิเคราะห์ และวิธีการสุ่มตัวอย่าง รวมถึงมีการวิเคราะห์เนื้อหา ซึ่งจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมด จำนวน 1,012 บทความ พบว่า การตีพิมพ์งานวิจัยทางด้านนี้ค่อนข้างเติบโตอย่างคงที่ รูปแบบการศึกษาส่วนใหญ่ยังคงเป็นการสำรวจ (Survey) การศึกษาในรูปแบบการออกภาคสนามเพื่อทำการทดลอง (Field Experiment) ยังคงมีจำนวนน้อย

Apostolou (2015) ทำการศึกษาโดยการทบทวนงานวิจัยทางด้านการศึกษาบัญชีในช่วงปี 2013-2014 ซึ่งผู้วิจัยเลือกวารสารที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมด 6 วารสารด้วยกัน ได้แก่ Journal of Accounting Education, Accounting Education: An International Journal, Advances in Accounting Education, Global Perspectives on Accounting Education, Issues in Accounting Education และ The Accounting Educators' Journal โดยเลือกงานวิจัยทางการ

บัญชีที่ตีพิมพ์ในช่วงปี 2013-2014 ซึ่งพบงานวิจัยจำนวน 256 บทความ ในงานวิจัยเหล่านี้มีการตีพิมพ์ในวารสาร Accounting Education: An International Journal มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งจำนวน 82 บทความ รองลงมา คือ Issues in Accounting Education จำนวน 81 บทความ และอันดับสาม คือ Journal of Accounting Education จำนวน 48 บทความ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยแบบ Empirical และ Descriptive โดยกลุ่มประชากรส่วนใหญ่ที่ใช้ คือ สหรัฐอเมริกาและแคนาดา คิดเป็น 56% รองลงมา คือ ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ คิดเป็น 16% และอันดับสาม คือ ยุโรป คิดเป็น 12%

Johnsen (2015) ศึกษาลักษณะการทำวิจัยด้าน PSM (Purchasing and Supply Management) ของประเทศในกลุ่มนอร์ดิก โดยศึกษาในวารสารชั้นนำทาง PSM จำนวน 27 วารสาร โดยค้นหาจากคำว่า Procurement Sourcing และ Purchasing ในฟิลด์การค้นหา “title, keywords or abstract” นอกจากนี้ยังใช้ร่วมกับการค้นหาจากคำว่า Sweden (SE), Norway (NO), Finland (SF), Denmark (DK) และ Iceland (IS) ในฟิลด์การค้นหา “author affiliation” ซึ่งผลการศึกษา พบว่า งานวิจัย PSM ของกลุ่มประเทศนอร์ดิกตีพิมพ์ในวารสาร Journal of Purchasing and Supply Management (JPSM) มากที่สุด ซึ่งประเทศในกลุ่มนอร์ดิกที่มีผลงานวิจัยตีพิมพ์มากที่สุด คือ สวีเดน รองลงมา คือ เดนมาร์ก นอร์เวย์ และฟินแลนด์ ตามลำดับ และหัวข้อที่มีการตีพิมพ์มากที่สุด คือ Purchasing

บทที่ 3 วิธีการวิจัย

การศึกษางานวิจัยทางวิชาการด้านบริหารธุรกิจของนักวิชาการไทยในวารสารระดับนานาชาติเป็นการศึกษาในรูปแบบทบทวนงานวิจัยในอดีต ในลักษณะ Systematic review โดยรายละเอียดขั้นตอนต่างๆ ในการดำเนินงาน มีดังนี้

3.1 การแบ่งประเภทกลุ่มสาขาวิชา

การแบ่งกลุ่มวารสารตามสาขาวิชาในด้านบริหารธุรกิจ ใช้การแบ่งกลุ่มสาขาวิชาต่างๆ ตามวารสาร ABS ซึ่งผู้วิจัยเลือกทำการศึกษาจำนวน 13 สาขาวิชา จากทั้งหมด 22 กลุ่มสาขาวิชา เนื่องจากเวลาที่จำกัดในการศึกษาครั้งนี้ โดย 13 สาขาวิชาที่เลือกนั้น ผู้วิจัยพิจารณาเลือกสาขาวิชาตามสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องภายใต้คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และบริหารธุรกิจ และรวมสาขาเศรษฐศาสตร์เข้ามาด้วย เนื่องจากในกลุ่มบริหารธุรกิจตามการแบ่งของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) กำหนดให้สาขาการทำวิจัยของเศรษฐศาสตร์อยู่ในกลุ่มเดียวกับพาณิชยศาสตร์ การบัญชี และบริหารธุรกิจ ดังนั้นสาขาวิชาทั้งหมด 13 กลุ่มสาขาวิชาที่ผู้วิจัยทำการศึกษา มีดังนี้

1. Accounting
2. Business History and Economic History
3. Entrepreneurship and Small Business Management
4. Finance
5. General Management, Ethics and Social Responsibility
6. Human Resource Management and Employment Studies
7. International Business and Area Studies
8. Information Management
9. Marketing
10. Operations and Technology Management
11. Operations Research and Management Science
12. Organisation Studies
13. Economics, Econometrics and Statistics

3.2 ฐานข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

งานวิจัยนี้ศึกษาจากงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติในช่วงระยะเวลา 15 ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ปี 2000 ถึง พฤศจิกายน 2015 โดยใช้ฐานข้อมูลจาก Scopus เป็นฐานข้อมูลหลัก เนื่องจากเป็นฐานข้อมูลที่ได้รับการยอมรับและได้รับความนิยมในการค้นหาข้อมูลทางวารสาร โดยคัดกรองข้อมูลจาก Scopus อีกครั้งเพื่อเลือกเพียงงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารชั้นนำทางบริหารธุรกิจ ซึ่งผู้วิจัยเลือกวารสารที่ได้คะแนนอยู่ในระดับ 4* (วารสารชั้นนำที่มีคุณภาพสูง), 4 (วารสารคุณภาพดีมาก), 3 (วารสารคุณภาพดี) และ 2 (วารสารคุณภาพมาตรฐาน) ใน 13 สาขาวิชา (ดังหัวข้อ 3.1) ตามรายชื่อวารสารของ The Association of Business Schools (ABS) ซึ่งเป็นวารสารที่ได้รับการยอมรับในการจัดอันดับวารสารต่างๆ ทางบริหารธุรกิจ หากรายชื่อวารสารใดในวารสาร ABS ไม่ปรากฏในฐานข้อมูล Scopus ผู้วิจัยเลือกใช้การค้นหาจากฐานข้อมูลของเว็บไซต์วารสารนั้นโดยตรง ดังนั้นวารสารที่ทำการศึกษาในครั้งนี้มีจำนวนทั้งหมด 635 วารสาร (ดังภาคผนวก ข.)

3.3 การใช้เครื่องมือในการค้นหา

ผู้วิจัยทำการค้นหาจากเว็บไซต์ www.scopus.com ซึ่งเป็นฐานข้อมูลที่ได้รับการยอมรับและได้รับความนิยมในการค้นหาข้อมูลทางวารสาร โดยใช้คำค้นหา “Thailand” ในช่องการค้นหา “Affiliation Country” ซึ่งเป็นตัวเลือกการค้นหาที่ใช้ในการหาจากประเทศของสถาบันการศึกษาที่เป็นเจ้าของผลงานวิจัย และกำหนดช่วงวันที่ในการค้นหา (Date Range) ให้ค้นหาผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ (Published) ในช่วง 2000 ถึง 2015 (ดังภาพที่ 3.1) จากนั้นทำการกรองข้อมูลผลการค้นหาอีกครั้งด้วยเครื่องมือ Filter ของทางเว็บไซต์ โดยเลือกชื่อวารสารที่ต้องการค้นหาในหัวข้อ ชื่อแหล่งข้อมูล (Source title) เพื่อเลือกเฉพาะงานวิจัยที่อยู่ในรายชื่อวารสารของ ABS ที่ต้องการศึกษา แต่สำหรับวารสารที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลของ scopus ทางผู้วิจัยใช้การค้นหาจากเว็บไซต์ของวารสารนั้นโดยตรง โดยทำการค้นหาเช่นเดียวกับการค้นหาใน www.scopus.com แต่หากเว็บไซต์นั้นไม่มีตัวเลือกการค้นหา “Affiliation” ผู้วิจัยเลือกใช้การค้นหาจากคำว่า “Thailand” หรือ “Thai” ในช่องการค้นหา “All fields” แทน (ดังภาพที่ 3.2) หลังจากนั้นจึงคัดกรองงานวิจัยด้วยตนเองอีกครั้งจากการเข้าไปดูข้อมูลสถาบันการศึกษาของผู้แต่ง โดยเลือกเฉพาะสถาบันการศึกษาในประเทศไทย

ภาพที่ 3.1 การค้นหาจากฐานข้อมูล Scopus

Wiley Online Library

ภาพที่ 3.2 การค้นหากรณีเข้าไปยังหน้าเว็บไซต์หลัก (Homepage) ของวารสารนั้นโดยตรง เช่น Wiley

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยนี้ใช้การเก็บข้อมูลแบบข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยรวบรวมข้อมูลงานวิจัยทางด้านบริหารธุรกิจในอดีตที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติในช่วงปี 2000 ถึง พฤศจิกายน 2015 ซึ่งผู้วิจัยมีการคัดกรองงานวิจัยประเภทบทความจากการประชุมวิชาการ (Conference paper) ออกจากชุดข้อมูล เนื่องจากต้องการศึกษางานวิจัยที่ในรูปแบบบทความวิจัย (Article) ซึ่งเป็นรูปแบบงานวิจัยที่ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการในวงวิชาการ

ทั่วไป และประกอบกับเงื่อนไขในการขอรับทุนวิจัยส่วนใหญ่จะพิจารณาจากงานวิจัยในรูปแบบบทความวิจัยเป็นหลัก ไม่นับรวมงานวิจัยประเภทบทความจากการประชุมวิชาการ โดยข้อมูลที่ผู้วิจัยเก็บรวบรวมในการศึกษา แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ

3.4.1 ข้อมูลลักษณะบทความงานวิจัย

1. ชื่อหัวข้องานวิจัย
2. ชื่อวารสารที่ตีพิมพ์
3. กลุ่มสาขาวิชา
4. ปีที่พิมพ์

3.4.2 ข้อมูลลักษณะผู้แต่ง

1. ชื่อผู้แต่ง
2. ชื่อสถาบันการศึกษา
3. จำนวนผู้แต่ง
4. จำนวนสถาบันการศึกษา
5. ประเทศที่ร่วมทำวิจัย (กรณีมีการร่วมทำวิจัยกับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ)

3.5 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเชิงพรรณนาหรือสถิติเชิงบรรยาย (Descriptive Statistic) เพื่ออธิบายลักษณะของข้อมูล โดยใช้ค่าทางสถิติ ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก (Weighted Mean) และค่าสัดส่วนร้อยละ (Percentage) ซึ่งนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางแจกแจงความถี่ แผนภูมิ และกราฟ โดยการให้คะแนนเพื่อจัดอันดับผู้แต่งและสถาบันการศึกษาใช้การคำนวณค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก (Weighted Mean) ดังนี้

$$\text{คะแนนรวม} = \text{จำนวนวารสารที่ได้รับการตีพิมพ์} \times \text{คะแนนจากวารสาร ABS}$$

โดยเกณฑ์การให้คะแนนจากวารสาร ABS กำหนด ดังนี้

วารสารที่อยู่ในเกณฑ์ ABS ระดับ 4*	ได้ 5 คะแนน
วารสารที่อยู่ในเกณฑ์ ABS ระดับ 4	ได้ 4 คะแนน
วารสารที่อยู่ในเกณฑ์ ABS ระดับ 3	ได้ 3 คะแนน
วารสารที่อยู่ในเกณฑ์ ABS ระดับ 2	ได้ 2 คะแนน

ตัวอย่างการคำนวณ นักวิจัย A มีผลงานวิจัย จำนวน 5 เรื่อง โดยเป็นงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารที่อยู่ในเกณฑ์ 4* 4 และ 3 จำนวนอย่างละ 1 เรื่อง และมีงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารที่อยู่ในเกณฑ์ 2 อีกจำนวน 2 เรื่อง จะคำนวณได้ดังนี้

$$\text{คะแนนรวมของนักวิจัย A} = (5 \times 1) + (4 \times 1) + (3 \times 1) + (2 \times 2) = 16 \text{ คะแนน}$$

3.6 ขั้นตอนในการศึกษา

ภาพที่ 3.3 ขั้นตอนในการศึกษา

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

งานวิจัยนี้จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในการจัดอันดับนักวิจัย และสถาบันการศึกษาทางด้านบริหารธุรกิจของประเทศไทย จากการตีพิมพ์ผลงานวิจัยในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ นอกจากนี้ยังเพื่อศึกษาแนวโน้มการตีพิมพ์ผลงานวิจัย และลักษณะงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ รวมถึงจัดอันดับกลุ่มสาขาวิชาที่ได้รับความนิยมในการตีพิมพ์ลงวารสารบริหารธุรกิจระดับนานาชาติ โดยจากการเก็บข้อมูลจากฐานข้อมูลตั้งแต่วันที่ 12 กันยายน ถึง 21 พฤศจิกายน 2015 ผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลได้ทั้งหมด 719 งานวิจัย โดยผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิจัย ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ในส่วนแรก ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์งานวิจัยรวมทุกคณะที่ตีพิมพ์ในวารสารด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งข้อมูลชุดนี้เป็นงานวิจัยที่มาจากนักวิจัยจากคณะบริหารธุรกิจ ร่วมกับนักวิจัยจากคณะอื่นที่ไม่ได้อยู่ในคณะบริหารธุรกิจ แต่ผลงานวิจัยทั้งหมดเป็นผลงานที่มีการตีพิมพ์ในวารสารด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งสาเหตุที่มีผลงานวิจัยทางบริหารธุรกิจจากนักวิจัยคณะอื่นที่ไม่ได้อยู่ในคณะบริหารธุรกิจเข้ามารวมอยู่ด้วย เนื่องจากวารสารทางบริหารธุรกิจในบางสาขามีส่วนของเนื้อหาที่คาบเกี่ยวกับสาขาวิชาอื่น เช่น วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ เป็นต้น ซึ่งผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้เป็นผลที่ได้ก่อนการแยกนักวิจัยที่อยู่นอกคณะทางบริหารธุรกิจออกไป

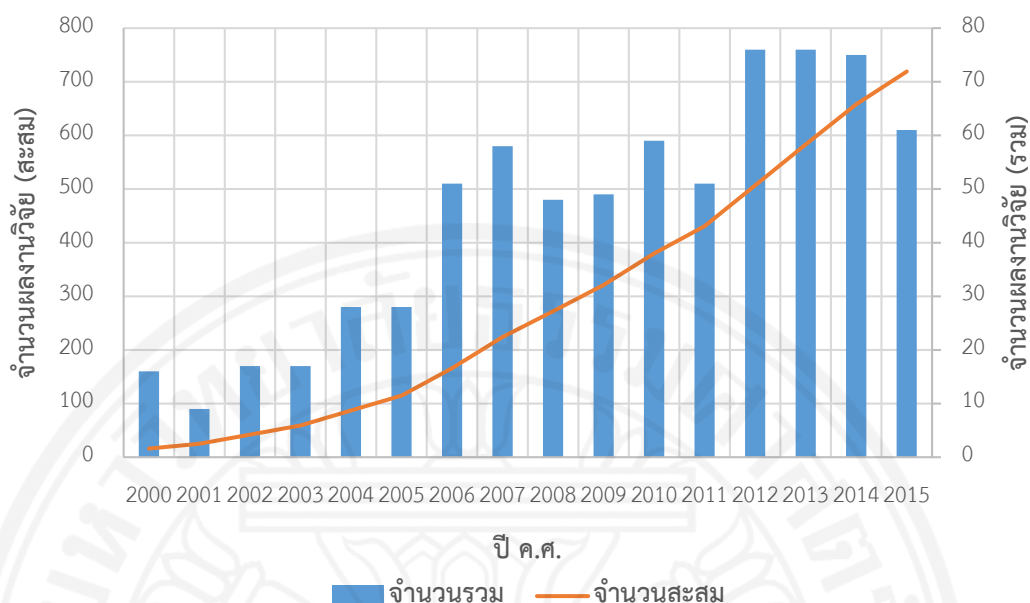
ในส่วนที่สอง ผู้วิจัยมีการวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ โดยตัดข้อมูลในส่วนของผู้วิจัยที่อยู่ในคณะอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวกับคณะทางบริหารธุรกิจออกไปจากชุดข้อมูล แต่เนื่องด้วยระยะเวลาที่จำกัดในการทำวิจัย ผู้วิจัยจึงเลือกคัดกรองข้อมูลใน 3 สาขาวิชา คือ สาขา Information Management สาขา Operations and Technology Management และสาขา Operations Research and Management Science เนื่องจากเป็นสาขาที่มีเนื้อหาค่อนข้างคาบเกี่ยวกับผลงานวิจัยจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ ดังจะเห็นได้จากเมื่อพิจารณาหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยต่างๆ เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า เนื้อหาหลักสูตรของคณะวิศวกรรมศาสตร์ เช่น ภาควิชาอุตสาหกรรม ภาควิชาคอมพิวเตอร์ มีวิชา Operations Management และวิชา Operations Research รวมอยู่ในหลักสูตรด้วย ส่วนวิชา Information Management นั้นถูกบรรจุเป็นเนื้อหาส่วนหนึ่งของวิชา Introduction of Business ของวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ดังนั้น งานวิจัยจากวารสารทางบริหารธุรกิจในสาขาวิชา 3 สาขาดังกล่าวจึงพบงานวิจัยจากคณะอื่นเข้ามารวมอยู่ด้วยเป็นจำนวนมาก ทำให้ผู้วิจัยจึงเลือกตรวจสอบคณะของนักวิจัยใน 3 สาขานี้ และตัดข้อมูลงานวิจัยจากคณะอื่นที่ไม่อยู่ในคณะทาง

บริหารธุรกิจออกจากชุดข้อมูล ส่วนผลงานวิจัยในสาขาที่เหลือส่วนใหญ่เป็นสาขาทางบริหารธุรกิจ โดยตรง และในกรณีของสาขา Economics, Econometrics and Statistics แม้จะมีข้อมูลงานวิจัยจากนักวิจัยทางคณะเศรษฐศาสตร์เข้ามารวมอยู่ด้วย แต่ตามสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ได้กำหนดให้สาขาการทำวิจัยของเศรษฐศาสตร์อยู่ในกลุ่มเดียวกับพาณิชยศาสตร์ การบัญชี และบริหารธุรกิจ ดังนั้นผู้วิจัยจึงรวมคณะเศรษฐศาสตร์เข้าไปในกลุ่มคณะทางบริหารธุรกิจด้วย

4.1 ข้อมูลผลงานวิจัยรวมทุกคณะที่ตีพิมพ์ในวารสารบริหารธุรกิจ

4.1.1 จำนวนผลงานวิจัย

หลังจากที่ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลผลงานวิจัยทางบริหารธุรกิจที่มีผู้แต่งเป็นนักวิชาการในประเทศไทย จากภาพที่ 4.1 เส้นกราฟแสดงจำนวนงานวิจัยสะสมซึ่งคือจำนวนงานวิจัยในปีนั้นรวมกับจำนวนงานวิจัยในปีที่ผ่านมาทั้งหมด ส่วนกราฟแท่งแสดงเฉพาะจำนวนงานวิจัยของปีนั้นๆในแต่ละปี จะเห็นได้ว่า ในช่วงปี 2000-2015 มีจำนวนผลงานวิจัยสะสมเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จากปี 2000 ที่มีจำนวนงานวิจัย 16 เรื่อง เพิ่มสะสมเป็น 719 เรื่องในปี 2015 โดยจำนวนผลงานวิจัยในอดีตตั้งแต่ปี 2000 มีจำนวนเพิ่มขึ้นและลดลงสลับกัน แต่ในภาพรวมเส้นกราฟยังแสดงการเพิ่มจำนวนงานวิจัยที่มากขึ้นเรื่อยๆ โดยในช่วงก่อนปี 2004 ยังมีจำนวนเพิ่มขึ้นไม่มากนัก จากนั้นมีการเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะในปี 2006 และปี 2012 มีการเพิ่มขึ้นมากกว่าปีอื่นๆ โดยเพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้า 23 เรื่อง และ 25 เรื่องตามลำดับ ซึ่งโดยปกติมีจำนวนเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณ 6 เรื่องต่อปี การเพิ่มขึ้นของงานวิจัยในปี 2012 เนื่องมาจากปีนั้นเป็นปีที่ทางสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ (วช.) วางงบประมาณสนับสนุนการวิจัยไว้มากกว่าปีอื่นๆ โดยปี 2012 มีการประมาณงบประมาณสนับสนุนการวิจัยไว้ในนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติฉบับที่ 8 (ค.ศ. 2012-2016) เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น 50,904 ล้านบาท (สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ, 2554, น. 38) โดยช่วงปี 2009-2011 งบประมาณสนับสนุนการวิจัยอยู่ที่จำนวน 23,000-27,000 ล้านบาท (สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ, 2552, น. 32) ซึ่งในช่วงนั้นงบประมาณมีการเพิ่มขึ้นในแต่ละปีเพียง 4,000 ล้านบาท แต่ในปี 2012 การที่งบประมาณเพิ่มขึ้นจากปี 2011 มากถึง 23,904 ล้านบาททำให้ในปี 2012 ผลงานวิจัยทางด้านบริหารธุรกิจของประเทศไทยมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ภาพที่ 4.1 กราฟแสดงจำนวนผลงานวิจัยทางบริหารธุรกิจของนักวิชาการไทยตั้งแต่ปี 2000-2015

เมื่อพิจารณาจำนวนผลงานวิจัยโดยแบ่งตามสาขาวิชาออกเป็น 13 สาขาวิชาตามตารางที่ 4.1 พบว่า สาขาวิชาที่มีจำนวนมากที่สุดเป็นอันดับแรก คือ สาขา Operations and Technology Management รองลงมาอันดับสอง คือ Economics, Econometrics and Statistics และ อันดับสาม คือ Finance โดยมีจำนวนงานวิจัย 145 139 และ 104 เรื่อง ตามลำดับ ส่วนสาขาวิชาที่ยังมีงานวิจัยอยู่น้อย ได้แก่ สาขา Organisation Studies สาขา Entrepreneurship and Small Business Management และ สาขา Business History and Economic History โดยมีจำนวนงานวิจัยเพียง 15 6 และ 2 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.1 ตารางจัดอันดับจำนวนผลงานวิจัยในสาขาวิชาต่างๆ

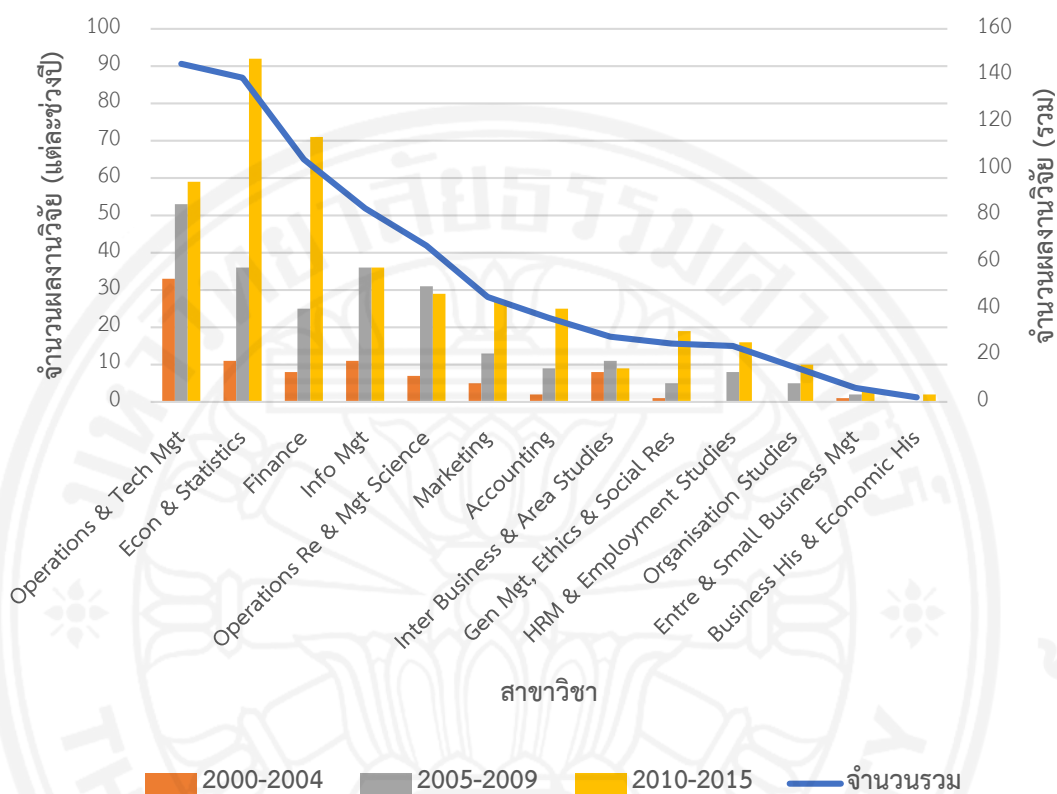
อันดับ	สาขาวิชา	2000-2004	2005-2009	2010-2015	รวม
1	Operations and Technology Management	33	53	59	145
2	Economics, Econometrics and Statistics	11	36	92	139
3	Finance	8	25	71	104
4	Information Management	11	36	36	83
5	Operations Research and Management Science	7	31	29	67
6	Marketing	5	13	27	45

ตารางที่ 4.1 ตารางจัดอันดับจำนวนผลงานวิจัยในสาขาวิชาต่างๆ (ต่อ)

อันดับ	สาขาวิชา	2000-2004	2005-2009	2010-2015	รวม
7	Accounting	2	9	25	36
8	International Business and Area Studies	8	11	9	28
9	General Management, Ethics and Social Responsibility	1	5	19	25
10	Human Resource Management and Employment Studies	0	8	16	24
11	Organisation Studies	0	5	10	15
12	Entrepreneurship and Small Business Management	1	2	3	6
13	Business History and Economic History	0	0	2	2
รวมทั้งสิ้น		87	234	398	719

จำนวนงานวิจัยในแต่ละสาขาวิชา ส่วนใหญ่มีจำนวนเพิ่มขึ้น โดยจากข้อมูลในภาพที่ 4.2 ซึ่งกราฟเส้นแสดงจำนวนงานวิจัยรวมทั้งหมดตั้งแต่ปี 2000-2015 ส่วนกราฟแท่งแสดงจำนวนงานวิจัยในแต่ละช่วงปี จะเห็นได้ว่า เมื่อเรียงจากซ้ายไปขวาสาขาวิชาที่มีจำนวนงานวิจัยสูงสุดเรียงไปยังสาขาวิชาที่มีจำนวนน้อยที่สุดจะตรงกับข้อมูลในตารางที่ 4.1 คือ สาขา Operations and Technology Management มีจำนวนงานวิจัย 145 เรื่องซึ่งมากที่สุด และเรียงลำดับลงมาจนถึงสาขา Business History and Economic History ที่มีจำนวนงานวิจัย 2 เรื่องซึ่งเป็นสาขาที่มีจำนวนงานวิจัยน้อยที่สุด ส่วนเมื่อแบ่งปี 2000-2015 ออกเป็น 3 ช่วงปี คือ ปี 2000-2004 2005-2009 และ 2010-2015 พบว่า มีเพียงบางสาขาวิชาที่มีจำนวนลดลงในช่วงปี 2010-2015 ได้แก่ สาขา Operations Research and Management Science และสาขา International Business and Area Studies ส่วนสาขา Information Management มีจำนวนเท่าเดิมในช่วง 2005-2009 และ 2010-2015 นอกจากนี้ในช่วงปี 2000-2004 สาขาวิชาที่ยังไม่มีงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารต่างประเทศ คือ สาขา Human Resource Management and Employment Studies สาขา Organisation Studies และสาขา Business History and Economic History แต่ในช่วงปีหลังจากนั้นมีจำนวนงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารต่างประเทศมากขึ้น ทั้งนี้สาขาวิชาที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ได้แก่ สาขา Economics, Econometrics and Statistics และ สาขา Finance โดย

เพิ่มขึ้นในทุกช่วงปี แต่เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากในช่วงปี 2010-2015 โดยเพิ่มขึ้นจากปี 2005-2009 จำนวน 56 และ 46 เรื่องตามลำดับ

ภาพที่ 4.2 กราฟแสดงจำนวนผลงานวิจัยในสาขาวิชาต่างๆ

ทั้งนี้เมื่อนำผลการจัดอันดับสาขาวิชาที่ได้ไปพิจารณาร่วมกับนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติฉบับที่ 5-8 จะเห็นได้ว่า สาขาวิชาที่ได้รับความนิยมในการตีพิมพ์จะเป็นสาขาที่มีความสอดคล้องกับนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ทางการวิจัยของชาติ โดยเฉพาะนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติฉบับที่ 7 (ค.ศ. 2008-2011) และฉบับที่ 8 (ค.ศ. 2012-2016) เป็นช่วงที่ยุทธศาสตร์การวิจัยของประเทศไทยจะเน้นการวิจัยด้านการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นอันดับหนึ่ง โดยนโยบายแต่ละฉบับมีสัดส่วนงบประมาณในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจคิดเป็น 35% (สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ, 2552, น. 32) และ 33% (สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ, 2554, น. 38) ตามลำดับ ทำให้งานวิจัยในสาขา Operations and Technology Management จึงเป็นสาขาวิชาที่มีจำนวนงานวิจัยสูงที่สุด เนื่องจากเป็นสาขาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาด้านเทคโนโลยีที่ส่งเสริมการพัฒนาและเพิ่มศักยภาพด้านอุตสาหกรรมซึ่งส่งผลต่อเศรษฐกิจของประเทศไทย ส่วนสาขาวิชาอันดับสอง Economics, Econometrics and Statistics และอันดับสาม Finance ยังคงเป็นสาขาที่เกี่ยวข้องกับระบบเศรษฐกิจของประเทศเช่นกัน แต่สำหรับสาขา Organisation Studies

สาขา Entrepreneurship and Small Business Management และ สาขา Business History and Economic History ยังเป็นสาขาที่ไม่ตรงกับกลยุทธ์ในแผนยุทธศาสตร์การวิจัยของประเทศ ทำให้ยังคงมีจำนวนงานวิจัยเป็นจำนวนน้อย แม้สาขา Entrepreneurship and Small Business Management จะเป็นสาขาที่น่าจะเกี่ยวข้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศก็ตาม แต่ในนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติยังมีได้ระบุประเด็นในเรื่องธุรกิจขนาดกลางและย่อม (SMEs) เข้ามาเป็นแนวทางในการวิจัยของประเทศไทยอย่างจริงจัง

4.1.2 อันดับนักวิจัย

4.1.2.1 อันดับนักวิจัย (รวมทุกสาขาวิชา)

เมื่อพิจารณาในภาพรวมของทุกสาขาวิชา ตั้งแต่ปี 2000-2015 โดยใช้เกณฑ์คะแนนรวมซึ่งคำนวณจากจำนวนผลงานวิจัยคูณกับคะแนนตามเกณฑ์ระดับวารสาร ABS พบว่า นักวิจัยที่มีคะแนนรวมมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คือ Laosirihongthong, Tritos คะแนน 51 คะแนน รองลงมา คือ Phusavat, Kongkiti คะแนน 45 คะแนน และ Jiraporn, Pornsit คะแนน 39 คะแนนตามลำดับ ซึ่งอันดับนักวิจัยที่มีคะแนนรวมมากที่สุด 10 อันดับแรก แสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ตารางอันดับนักวิจัย 10 อันดับแรก (รวมทุกสาขาวิชา)

อันดับ	นักวิจัย	มหาวิทยาลัย	คะแนนรวม
1	Laosirihongthong, Tritos	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	51
2	Phusavat, Kongkiti	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	45
3	Jiraporn, Pornsit	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	39
		มหาวิทยาลัยมหิดล	
		สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	
4	Kouwenberg, Roy	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	35
		มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	
5	Chintrakarn, Pandej	มหาวิทยาลัยมหิดล	32
		จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	
5	Limpaphayom, Piman	สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย	32
		สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย	
		สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย	
7	Hop, Nguyen Van	มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ	31
		มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	

ตารางที่ 4.2 ตารางอันดับนักวิจัย 10 อันดับแรก (รวมทุกสาขาวิชา) (ต่อ)

อันดับ	นักวิจัย	มหาวิทยาลัย	คะแนนรวม
8	Tournemaine, Frédéric	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย	30
9	Yenradee, Pisal	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	29
10	Boon-Itt, Sakun	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	17
10	Bohez, Erik Lucas Julien	สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	17

หากแบ่งการจัดอันดับนักวิจัยเป็นช่วงปี ตามตารางที่ 4.3 จะพบว่า ในช่วงปี 2000-2004 อันดับหนึ่งคือ Hop, Nguyen Van อันดับสองคือ Limpaphayom, Piman และอันดับสามคือ Tabucanon, Mario T. ส่วนในช่วงปี 2005-2009 อันดับหนึ่งคือ Phusavat, Kongkiti อันดับสองคือ Yenradee, Pisal และอันดับสามคือ Kouwenberg, Roy ส่วนในช่วงปีล่าสุด 2010-2015 อันดับหนึ่งคือ Laosirihongthong, Tritos อันดับสองคือ Jiraporn, Pornsit และอันดับสามคือ Chintrakarn, Pandej

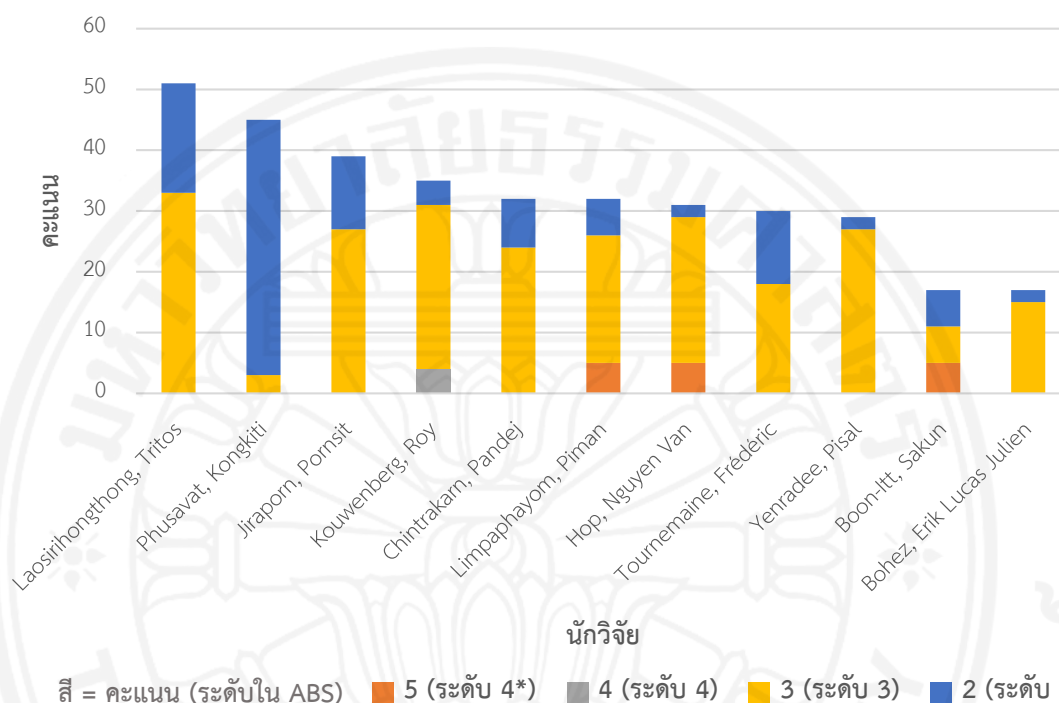
จากอันดับนักวิจัยในแต่ละช่วงปีจะเห็นได้ว่า อันดับนักวิจัยในแต่ละช่วงปีไม่ได้มีความต่อเนื่องกัน นักวิจัยที่ได้อันดับที่ดีในช่วงปีก่อนหน้าอาจจะตกอันดับลงมาในช่วงปีถัดไป หรือนักวิจัยที่เคยติดอันดับใน 10 อันดับแรกอาจไม่ติด 10 อันดับแรกอีกในช่วงปีถัดไป หรือนักวิจัยที่ไม่เคยติดอันดับเลยกลับเข้ามาติด 10 อันดับแรกในบางช่วงปี ซึ่งอาจเนื่องมาจากการทำวิจัยแต่ละครั้ง นักวิจัยจะต้องใช้ระยะเวลาทั้งในการคิดหัวข้อวิจัยและการทำวิจัย โดยระยะเวลาที่ใช้นั้นขึ้นอยู่กับภาระหน้าที่ของนักวิจัยแต่ละคน นักวิจัยส่วนใหญ่จะต้องทำวิจัยควบคู่ไปกับการสอนเรียนซึ่งทำให้นักวิจัยบางคนสามารถจัดสรรเวลาให้กับการทำวิจัยได้น้อยและต้องใช้ระยะเวลานานในการทำวิจัยแต่ละครั้ง นอกจากนี้ระยะเวลายังขึ้นอยู่กับความยากของหัวข้องานวิจัย การได้ตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติย่อมแสดงให้เห็นถึงคุณภาพของงานวิจัยที่จะต้องเป็นหัวข้อใหม่ที่มีความน่าสนใจและมีประโยชน์ในการนำไปใช้ ดังนั้นนักวิจัยจึงต้องใช้ระยะเวลานานมากกว่าปกติกว่าผลงานของตนจะได้รับการตีพิมพ์ลงวารสารนานาชาติ ซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่มีนักวิจัยคนใดที่สามารถติดอันดับใน 10 อันดับแรกได้ตลอดทุกช่วงปี ช่วงระยะเวลาที่อันดับนักวิจัยคนนั้นตกอันดับลงมาอาจเป็นช่วงเวลาที่นักวิจัยกำลังคิดหัวข้อวิจัยหรือกำลังเริ่มทำวิจัยขึ้นไป ทำให้นักวิจัยไม่สามารถคงอันดับที่ดีไว้ได้ตลอดทุกช่วงปี

ตารางที่ 4.3 ตารางอันดับนักวิจัย 10 อันดับแรกในแต่ละช่วงปี (รวมทุกสาขา)

นักวิจัย	2000-2004	2005-2009	2010-2015
Laosirihongthong, Tritos	-	-	1
Phusavat, Kongkiti	-	1	5
Jiraporn, Pornsit	-	-	2
Chintrakarn, Pandej	-	-	3
Tournemaine, Frédéric	-	6	5
Kouwenberg, Roy	-	3	4
Yenradee, Pisal	4	2	-
Limpaphayom, Piman	2	6	-
Hop, Nguyen Van	1	6	-
Boon-Itt, Sakun	-	-	8
Bohez, Erik Lucas Julien	5	-	-
Nuttavuthisit, Krittinee	-	-	9
Kanchana, Rapee	-	4	-
Kengpol, Athakorn	-	10	-
Porter, Brenda A.	-	-	7
Tabucanon, Mario T.	3	-	-
Banomyong, Ruth	-	-	9
Ogunlana, Stephen Olu	8	-	-
Vithessonthi, Chaiporn	-	-	9
Vichitsarawong, Thanyaluk	-	-	9
Batanov, Dentcho N.	5	-	-
Smith, Tasman	7	-	-
Pándey, Poorn Chandra	8	-	-
Hasin, Md Ahsan Akhtar	8	-	-
Chareonngam, Chotchai	-	5	-
Polyorat, Kawpong	-	6	-
Pongcharoen, Pupong	-	10	-

เมื่อพิจารณาผลงานวิจัยของนักวิจัยที่มีคะแนนรวมตั้งแต่ปี 2000-2015 มากที่สุด 10 อันดับแรก พบว่า Laosirihongthong, Tritos ซึ่งมีคะแนนสูงที่สุด 51 คะแนน คะแนน 33 คะแนน มาจากงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารที่ได้เกณฑ์ ABS ระดับ 3 และอีก 18 คะแนนมาจากงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารที่ได้เกณฑ์ ABS ระดับ 2 ซึ่งนักวิจัยส่วนใหญ่มีส่วนงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารที่

ได้เกณฑ์ ABS ระดับ 3 เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาจะตีพิมพ์ในวารสารที่ได้ระดับ 2 และมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ตีพิมพ์งานวิจัยในวารสารที่ได้ระดับ 4 หรือ 4* ดังภาพที่ 4.3

ภาพที่ 4.3 กราฟแสดงสัดส่วนคะแนนของวารสารที่อยู่ในอันดับต่างๆ ของนักวิจัย 10 อันดับแรก

4.1.2.2 อันดับนักวิจัย สาขา Accounting

ในสาขา Accounting นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ Porter, Brenda A. รองลงมาอันดับสอง คือ Limpaphayom, Piman และอันดับสาม คือ Vichitsarawong, Thanyaluk โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 13 10 และ 9 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Accounting

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Porter, Brenda A.	<ul style="list-style-type: none"> Accounting, Auditing and Accountability Journal Financial Accountability and Management International Journal of Auditing 	13

ตารางที่ 4.4 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Accounting (ต่อ)

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
2	Limpaphayom, Piman	<ul style="list-style-type: none"> ● Journal of Accounting and Economics ● Journal of Business Finance and Accounting ● Journal of International Financial Management and Accounting 	10
3	Vichitsarawong, Thanyaluk	<ul style="list-style-type: none"> ● Advances in Accounting ● Journal of Accounting, Auditing and Finance ● Journal of International Financial Management and Accounting ● Managerial Auditing Journal 	9

4.1.2.3 อันดับนักวิจัย สาขา Economics, Econometrics and Statistics

ในสาขา Economics, Econometrics and Statistics นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ Tournemaine, Frédéric รองลงมาอันดับสอง คือ Chintrakarn, Pandej และอันดับสาม คือ Kilenthong, Weerachart T. โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 30 11 และ 10 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Economics, Econometrics and Statistics

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Tournemaine, Frédéric	<ul style="list-style-type: none"> ● Canadian Journal of Economics ● Ecological Economics ● Economics Letters ● Journal of Population Economics ● Economic Modelling ● Journal of Public Economic Theory ● Manchester School ● Scottish Journal of Political Economy 	30

ตารางที่ 4.5 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Economics, Econometrics and Statistics (ต่อ)

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
2	Chintrakarn, Pandej	<ul style="list-style-type: none"> ● Economic Inquiry ● Economics Letters ● Contemporary Economic Policy 	11
3	Kilenthong, Weerachart T.	<ul style="list-style-type: none"> ● Journal of Economic Theory ● Economic Theory ● Journal of Mathematical Economics 	10

4.1.2.4 อันดับนักวิจัย สาขา Entrepreneurship and Small Business

Management

ในสาขา Entrepreneurship and Small Business Management นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก มีจำนวน 4 คน คือ Sarapaivanich, Naruanard Rammer, Christian Beise-Zee, Rian และ Wiboonchutikula, Paitoon โดยทุกคนมีคะแนนรวมเท่ากับ 3 ดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Entrepreneurship and Small Business Management

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Sarapaivanich, Naruanard	● International Small Business Journal	3
1	Rammer, Christian	● Small Business Economics	3
1	Beise-Zee, Rian	● Small Business Economics	3
1	Wiboonchutikula, Paitoon	● Small Business Economics	3

4.1.2.5 อันดับนักวิจัย สาขา Finance

ในสาขา Finance นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ Jiraporn, Pornsit รองลงมาอันดับสอง คือ Kouwenberg, Roy และอันดับสาม คือ Limpaphayom, Piman โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 32 28 และ 22 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Finance

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Jiraporn, Pornsit	<ul style="list-style-type: none"> ● European Financial Management ● Finance Research Letters ● Financial Management ● Journal of Banking and Finance ● Journal of Empirical Finance ● Journal of Financial Services Research ● Journal of Multinational Financial Management 	32
2	Kouwenberg, Roy	<ul style="list-style-type: none"> ● European Financial Management ● Journal of Banking and Finance ● Journal of Empirical Finance ● Journal of International Money and Finance ● Pacific Basin Finance Journal ● Quantitative Finance ● Review of Quantitative Finance and Accounting ● Journal of Asset Management 	28
3	Limpaphayom, Piman	<ul style="list-style-type: none"> ● European Financial Management ● Financial Management ● International Review of Financial Analysis ● Journal of Banking and Finance ● Journal of Financial Markets ● Journal of International Financial Management and Accounting ● Journal of Risk and Insurance 	22

4.1.2.6 อันดับนักวิจัย สาขา General Management, Ethics and Social Responsibility

ในสาขา General Management, Ethics and Social Responsibility นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ Virakul, Busaya มีคะแนนรวมเท่ากับ 8 รองลงมาอันดับสอง คือ Kouwenberg, Roy และ Koonmee, Kalayanee ซึ่งมีคะแนนรวมเท่ากันคือ 6 คะแนน ดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา General Management, Ethics and Social Responsibility

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Virakul, Busaya	<ul style="list-style-type: none"> European Business Review Journal of Business Research 	8
2	Koonmee, Kalayanee	<ul style="list-style-type: none"> Journal of Business Research 	6
2	Senasu, Kalayanee	<ul style="list-style-type: none"> Journal of Business Research 	6

4.1.2.7 อันดับนักวิจัย สาขา Human Resource Management and Employment Studies

ในสาขา Human Resource Management and Employment Studies นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ Yamnill, Siriporn มีคะแนนรวมเท่ากับ 10 รองลงมาอันดับสอง คือ Pruetipibultham, Oranuch และ Virakul, Busaya ซึ่งมีคะแนนรวมเท่ากันคือ 4 คะแนน ดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Human Resource Management and Employment Studies

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Yamnill, Siriporn	<ul style="list-style-type: none"> Human Resource Development International Human Resource Development Quarterly 	10

ตารางที่ 4.9 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Human Resource Management and Employment Studies (ต่อ)

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
2	Pruetipibultham, Oranuch	● Human Resource Development International	4
2	Virakul, Busaya	● Human Resource Development International	4

4.1.2.8 อันดับนักวิจัย สาขา International Business and Area Studies

ในสาขา International Business and Area Studies นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ Pananond, Pavida มีคะแนน 12 คะแนน รองลงมาอันดับสอง คือ Quang, Truong มีคะแนน 6 คะแนน และอันดับสาม คือ Simonin, Bernard L. Cheosakul, Adith และ Wongtada, Nittaya มีคะแนนเท่ากันคือ 5 คะแนน ดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา International Business and Area Studies

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Pananond, Pavida	● Asian Business and Management ● Journal of International Management ● Multinational Business Review ● Asia Pacific Business Review	12
2	Quang, Truong	● Asia Pacific Business Review	6
3	Simonin, Bernard L.	● Journal of International Business Studies	5
3	Cheosakul, Adith	● Journal of International Business Studies	5
3	Wongtada, Nittaya	● Asia Pacific Journal of Management ● Thunderbird International Business Review	5

4.1.2.9 อันดับนักวิจัย สาขา Information Management

ในสาขา Information Management นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ Phusavat, Kongkiti มีคะแนน 43 คะแนน รองลงมาอันดับสอง คือ Kanchana, Rapee มีคะแนน 14 คะแนน และอันดับสาม มีทั้งหมด 3 คนด้วยกัน คือ

Vathanophas, Vichita Kanawattanachai, Prasert และ Laosirihongthong, Tritos มีคะแนน 10 คะแนนเท่ากัน ดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Information Management

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Phusavat, Kongkiti	<ul style="list-style-type: none"> Industrial Management and Data Systems Journal of Computer Information Systems Expert Systems with Applications 	43
2	Kanchana, Rapee	<ul style="list-style-type: none"> Industrial Management and Data Systems 	14
3	Vathanophas, Vichita	<ul style="list-style-type: none"> Behaviour and Information Technology Computers in Human Behavior Journal of the American Society for Information Science and Technology 	8
3	Kanawattanachai, Prasert	<ul style="list-style-type: none"> Journal of Strategic Information Systems MIS Quarterly: Management Information Systems 	8
3	Laosirihongthong, Tritos	<ul style="list-style-type: none"> Industrial Management and Data Systems 	8

4.1.2.10 อันดับนักวิจัย สาขา Marketing

ในสาขา Marketing นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ Nuttavuthisit, Krittinee รองลงมาอันดับสอง คือ Polyorat, Kawpong และอันดับสาม คือ Smith, Tasman โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 11 9 และ 7 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Marketing

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Nuttavuthisit, Krittinee	<ul style="list-style-type: none"> Journal of Consumer Research Journal of Macromarketing Journal of Marketing Management Journal of Retailing and Consumer Services 	11
2	Polyorat, Kawpong	<ul style="list-style-type: none"> International Marketing Review Journal of Advertising Psychology and Marketing 	9
3	Smith, Tasman	<ul style="list-style-type: none"> Journal of International Marketing Journal of Retailing 	7

4.1.2.11 อันดับนักวิจัย สาขา Operations and Technology

Management

ในสาขา Operations and Technology Management นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ Laosirihongthong, Tritos รองลงมาอันดับสอง คือ Yenradee, Pisal และอันดับสาม คือ Hop, Nguyen Van โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 43 29 และ 23 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Operations and Technology Management

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Laosirihongthong, Tritos	<ul style="list-style-type: none"> International Journal of Production Research International Journal of Quality and Reliability Management Production Planning and Control Supply Chain Management Total Quality Management and Business Excellence 	43

ตารางที่ 4.13 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Operations and Technology Management (ต่อ)

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
2	Yenradee, Pisal	<ul style="list-style-type: none"> Computers and Industrial Engineering International Journal of Production Economics International Journal of Production Research Production Planning and Control 	29
3	Hop, Nguyen Van	<ul style="list-style-type: none"> International Journal of Computer Integrated Manufacturing International Journal of Production Research Production Planning and Control IEEE Transactions on Systems, Man, and Cybernetics Part A:Systems and Humans 	23

4.1.2.12 อันดับนักวิจัย สาขา Operations Research and Management

Science

ในสาขา Operations Research and Management Science นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ Bureerat, Sujin มีคะแนน 10 คะแนน รองลงมาอันดับสองคือ Hop, Nguyen Van มีคะแนน 8 คะแนน และอันดับสาม คือ Kouwenberg, Roy มีคะแนน 7 คะแนน ดังตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Operations Research and Management Science

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Bureerat, Sujin	<ul style="list-style-type: none"> Engineering Optimization 	10
2	Hop, Nguyen Van	<ul style="list-style-type: none"> European Journal of Operational Research OR Spectrum 	8
3	Kouwenberg, Roy	<ul style="list-style-type: none"> International Journal of Forecasting Mathematical Programming 	7

4.1.2.13 อันดับนักวิจัย สาขา Business History and Economic History

ในสาขา Business History and Economic History นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ Sutthiphisal, Dhanoos รองลงมาอันดับสอง คือ Ouyyanont, Porphant โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 4 และ 2 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.15 ส่วนอันดับสามไม่มีเนื่องจากสาขานี้มีผลงานวิจัยจำนวนน้อย และมีนักวิจัยที่ตีพิมพ์งานวิจัยในต่างประเทศเพียง 2 คนเท่านั้น

ตารางที่ 4.15 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Business History and Economic History

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Sutthiphisal, Dhanoos	● Business History Review	4
2	Ouyyanont, Porphant	● Australian Economic History Review	2

4.1.2.14 อันดับนักวิจัย สาขา Organisation Studies

ในสาขา Organisation Studies นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับหนึ่งเท่ากัน 4 คน คือ Sindakis, Stavros Depeige, Audrey Ribièrè, Vincent M. และ Kainzbauer, Astrid โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 4 คะแนนเท่ากัน ดังตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Organisation Studies

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Sindakis, Stavros	● Journal of Knowledge Management	4
1	Depeige, Audrey	● Journal of Knowledge Management	4
1	Ribièrè, Vincent M.	● Journal of Knowledge Management	4
1	Kainzbauer, Astrid	● Culture and Organization ● Journal of Organizational Change Management	4

4.1.3 อันดับมหาวิทยาลัย

4.1.3.1 อันดับมหาวิทยาลัย (รวมทุกสาขา)

หากจัดอันดับมหาวิทยาลัยในประเทศไทยที่มีผลงานวิจัยไปตีพิมพ์ในวารสารต่างประเทศ โดยพิจารณาจากคะแนนรวมที่ได้จากจำนวนผลงานวิจัยคูณกับคะแนนจากการจัดอันดับของ ABS จากตารางที่ 4.17 จะพบว่า มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับหนึ่ง คือ

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ 342 คะแนน รองลงมาอันดับสอง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ 337 คะแนน และอันดับสาม คือ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ได้ 240 คะแนน

ในการจัดอันดับมหาวิทยาลัยนี้ คะแนนของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจะประกอบไปด้วยคะแนนจากผลงานวิจัยของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยร่วมกับสถาบันบัณฑิตบริหารธุรกิจศศินทร์ (Sasin) และคะแนนของมหาวิทยาลัยมหิดลจะประกอบไปด้วยคะแนนจากผลงานวิจัยของมหาวิทยาลัยมหิดลและวิทยาลัยการจัดการ (CMMU) เนื่องจากมหาวิทยาลัยเหล่านี้เป็นมหาวิทยาลัยที่มีวิทยาลัยย่อยทางด้านการบริหารธุรกิจ แต่ในการวิเคราะห์ครั้งนี้หน่วยในการวิเคราะห์ (Unit of analysis) คือ มหาวิทยาลัย ดังนั้นผู้วิจัยจึงรวมวิทยาลัยย่อยเหล่านี้กลับเข้าไปเพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบในระดับมหาวิทยาลัย ทำให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยมหิดลมีคะแนนรวมสูงขึ้น แต่อย่างไรก็ตามคะแนนรวมที่เพิ่มขึ้นนั้นถือได้ว่าเป็นคะแนนจากผลงานวิจัยทางด้านบริหารธุรกิจที่เกิดขึ้นจากการที่มหาวิทยาลัยส่งเสริมวิชาการทางด้านนี้จึงมีวิทยาลัยย่อยทางด้านบริหารธุรกิจแยกออกมาเพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.17 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 10 อันดับแรก (รวมทุกสาขา)

อันดับ	มหาวิทยาลัย	คะแนนรวม
1	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	342
2	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	337
3	สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย	240
4	มหาวิทยาลัยมหิดล	170
5	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	144
6	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	121
7	มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย	81
8	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	76
9	มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ	59
10	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	56

เมื่อพิจารณาในแต่ละช่วงปี ดังตารางที่ 4.18 จะเห็นได้ว่า ช่วงปี 2000-2004 มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย รองลงมาอันดับสอง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และอันดับสาม คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ส่วนช่วงปี 2005-2009 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับหนึ่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รองลงมาเป็นอันดับสอง และ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ลงมาเป็นอันดับสาม ส่วนช่วงปี 2010-

2015 อันดับหนึ่ง และอันดับสอง คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตามลำดับเช่นเดิม แต่อันดับสาม คือ มหาวิทยาลัยมหิดล

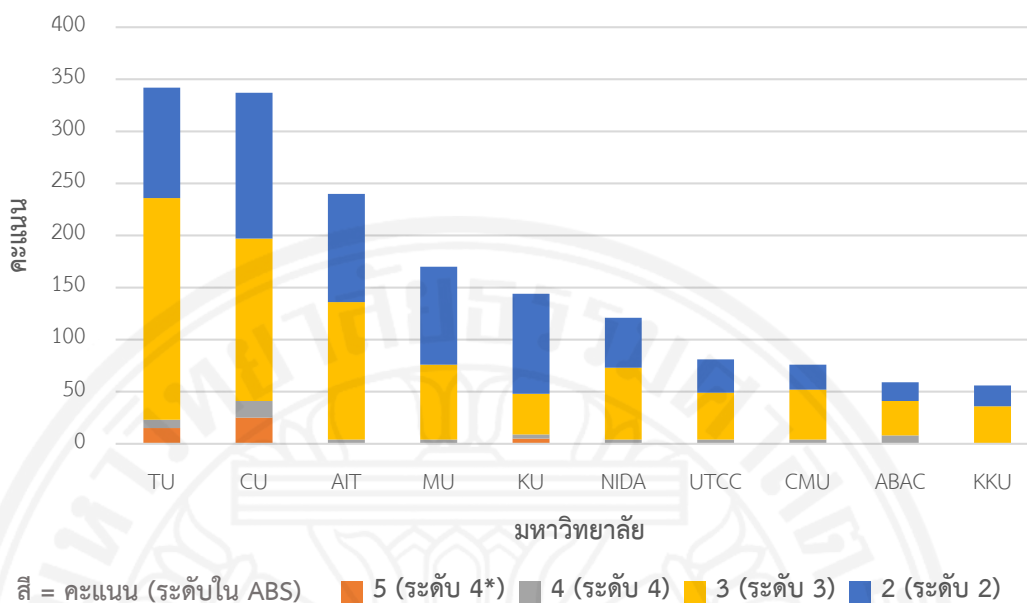
ในแต่ละช่วงปีอันดับมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่จะมีการเปลี่ยนแปลงจากเดิมไม่มากนัก ในช่วงปี 2000-2009 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยซึ่งไม่เคยติดอันดับในมหาวิทยาลัย 10 อันดับแรกที่มีคะแนนสูงสุดมาก่อน แต่ในช่วงปี 2010-2015 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยกลับมีการเปลี่ยนแปลงและขึ้นมาอยู่ในอันดับที่ 6 ทั้งนี้เนื่องมาจากการที่มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยมีการสนับสนุนการทำวิจัยมากขึ้น โดยมหาวิทยาลัยมีเป้าหมายที่จะเป็น มหาวิทยาลัยทางการวิจัย (Research University) ทางมหาวิทยาลัยจึงมีการร่วมมือกับมหาวิทยาลัยชิคาโกในการก่อตั้ง ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยชิคาโก-มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (The University of Chicago - UTCC Research Center) ซึ่งมีการเปิดให้บริการอย่างเป็นทางการในปี 2007 โดยเป็นฐานข้อมูลออนไลน์ทางด้านเศรษฐศาสตร์ และสังคมศาสตร์ เพื่อเป็นกลไกในการส่งเสริมและพัฒนางานวิจัยทางด้านเศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ รวมถึงด้านบริหารธุรกิจของประเทศไทย และประเทศสมาชิกในกลุ่ม ASEAN ฐานข้อมูลออนไลน์นี้จะนำข้อมูลจากหลายสถาบันทั้งจากภาครัฐและเอกชนมาประมวลผลในรูปของสถิติ เพื่อให้นักวิจัยสามารถเข้ามาใช้งานและต่อยอดงานวิจัยได้อย่างสะดวกมากยิ่งขึ้น (“ม.หอการค้าตั้งเป้าพัฒนางานวิจัย,” 2550)

ส่วนมหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลตกจาก 10 อันดับแรกลงไปหลังจากติดอันดับในช่วงปี 2000-2004 เนื่องจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีที่มีหันมาส่งเสริมการทำวิจัยมากขึ้น โดยหลังจากที่รัฐบาลมีโครงการพัฒนามหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติและส่งเสริมการวิจัยในอุดมศึกษาด้วยงบประมาณ 12 หมื่นล้านบาท เพื่อให้มหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศที่มีผลงานด้านการวิจัยได้รับการยกระดับขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติที่มีขีดความสามารถระดับโลก (World-Class University) ซึ่งมีทั้งหมด 9 มหาวิทยาลัยที่เข้าร่วมโครงการนี้ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี-สุรนารี และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ดังนั้นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีจึงได้รับทุนอุดหนุนในการทำวิจัยและเป็นมหาวิทยาลัยหนึ่งที่ได้รับการประกาศจากสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (สกอ.) ให้เป็นมหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติตั้งแต่ปี 2010 (“ความเป็นเลิศในงานวิจัยพัฒนาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี,” 2553)

ตารางที่ 4.18 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 10 อันดับแรกในแต่ละช่วงปี (รวมทุกสาขา)

มหาวิทยาลัย	2000-2004	2005-2009	2010-2015
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	3	1	1
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	2	2	2
สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย	1	3	7
มหาวิทยาลัยมหิดล	6	5	3
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	4	4	5
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	4	6	4
มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย	-	-	6
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	8	6	8
มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ	8	8	9
มหาวิทยาลัยขอนแก่น	-	10	9
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	-	9	-
มหาวิทยาลัยนเรศวร	8	-	-
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ	8	-	-
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง	7	-	-
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	8	-	-
สถาบันเทคโนโลยีนราชนรมงคล	8	-	-

จากผลงานวิจัยของมหาวิทยาลัยตั้งแต่ปี 2000-2015 ที่มีคะแนนรวมมากที่สุด 10 อันดับแรก พบว่า โดยส่วนใหญ่แต่ละมหาวิทยาลัยมีสัดส่วนงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารต่างประเทศซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ ABS ให้คะแนน 2 และ 3 ห่วงกันไม่มากนัก และมีเพียงมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีงานวิจัยซึ่งอยู่ในระดับ 4* ดังภาพที่ 4.4

ภาพที่ 4.4 กราฟแสดงสัดส่วนคะแนนวารสารที่อยู่ในอันดับต่างๆ ของมหาวิทยาลัย 10 อันดับแรก

4.1.3.2 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Accounting

ในสาขา Accounting มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รองลงมาอันดับสอง คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และอันดับสาม คือ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 54 9 และ 8 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.19 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Accounting

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	<ul style="list-style-type: none"> Accounting and Business Research Accounting and Finance Accounting, Auditing and Accountability Journal Accounting, Organizations and Society Advances in Accounting Asian Review of Accounting Financial Accountability and Management International Journal of Accounting International Journal of Auditing Journal of Accounting and Economics 	54

ตารางที่ 4.19 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Accounting (ต่อ)

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย	<ul style="list-style-type: none"> Journal of Accounting, Auditing and Finance Journal of Business Finance and Accounting Journal of International Financial Management and Accounting Journal of Public Budgeting, Accounting and Financial Management Managerial Auditing Journal 	54
2	มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> International Journal of Accounting Information Systems Journal of Accounting, Auditing and Finance Review of Accounting Studies 	9
3	มหาวิทยาลัย หอการค้าไทย	<ul style="list-style-type: none"> International Journal of Accounting Journal of Accounting in Emerging Economies 	8

4.1.3.3 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Economics, Econometrics and

Statistics

ในสาขา Economics, Econometrics and Statistics มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รองลงมาอันดับสอง คือ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย และอันดับสาม คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 69 56 และ 32 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.20

ตารางที่ 4.20 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Economics, Econometrics and Statistics

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย	<ul style="list-style-type: none"> Applied Economics China Economic Review Contemporary Economic Policy Ecological Economics Economic Development and Cultural Change 	69

ตารางที่ 4.20 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Economics, Econometrics and Statistics (ต่อ)

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย	<ul style="list-style-type: none"> ● Economic Modelling ● Empirical Economics ● Environmental and Resource Economics ● Growth and Change ● International Journal of Health Care Finance and Economics ● International Review of Economics and Finance ● Journal of Applied Statistics ● Journal of Economic Issues ● Journal of Population Economics ● Journal of Productivity Analysis ● Journal of Public Economic Theory ● Journal of Statistical Planning and Inference ● Land Economics ● Manchester School ● Pacific Economic Review ● Quarterly Review of Economics and Finance ● Scottish Journal of Political Economy ● Statistics and Probability Letters ● World Economy 	69
2	มหาวิทยาลัย หอการค้าไทย	<ul style="list-style-type: none"> ● Applied Economics ● Canadian Journal of Economics ● Ecological Economics ● Economic Modelling ● Economic Theory ● Economic Theory Bulletin ● Economics Letters ● Journal of Behavioral and Experimental Economics ● Journal of Economic Theory 	56

ตารางที่ 4.20 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Economics, Econometrics and Statistics (ต่อ)

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
2	มหาวิทยาลัย หอการค้าไทย	● Journal of Mathematical Economics	56
		● Journal of Population Economics	
		● Journal of Public Economic Theory	
		● Manchester School	
		● Southern Economic Journal	
3	มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์	● American Economic Review	32
		● Applied Economics	
		● Ecological Economics	
		● International Review of Economics and Finance	
		● Journal of Mathematical Economics	
		● Journal of Multivariate Analysis	
		● Journal of Productivity Analysis	
		● Macroeconomic Dynamics	
		● Oxford Development Studies	
		● Review of Industrial Organization	
● Statistics and Probability Letters			

4.1.3.4 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Entrepreneurship and Small Business Management

ในสาขา Entrepreneurship and Small Business Management มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รองลงมาอันดับสอง คือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และอันดับสาม คือ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 5 4 และ 3 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.21

ตารางที่ 4.21 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Entrepreneurship and Small Business Management

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	จุฬาลงกรณ์	● Small Business Economics	5
	มหาวิทยาลัย	● Venture Capital	

ตารางที่ 4.21 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Entrepreneurship and Small Business Management (ต่อ)

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
2	มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● Journal of Family Business Strategy ● Journal of Small Business and Enterprise Development 	4
3	สถาบันเทคโนโลยี แห่งเอเชีย	<ul style="list-style-type: none"> ● Small Business Economics 	3
3	มหาวิทยาลัย เชียงใหม่	<ul style="list-style-type: none"> ● International Small Business Journal 	3

4.1.3.5 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Finance

ในสาขา Finance มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีคะแนน 108 คะแนน รองลงมาอันดับสอง คือ มหาวิทยาลัยมหิดล มีคะแนน 65 คะแนน และอันดับสาม คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีคะแนน 58 คะแนน ดังตารางที่ 4.22

ตารางที่ 4.22 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Finance

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย	<ul style="list-style-type: none"> ● Applied Financial Economics ● Asia-Pacific Financial Markets ● European Financial Management ● Finance Research Letters ● Financial Management ● International Review of Financial Analysis ● Journal of Banking and Finance ● Journal of Corporate Finance ● Journal of Financial and Quantitative Analysis ● Journal of Financial Intermediation ● Journal of Financial Stability ● Journal of International Financial Management and Accounting 	108

ตารางที่ 4.22 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Finance (ต่อ)

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย	<ul style="list-style-type: none"> ● Journal of International Financial Markets, Institutions and Money ● Journal of International Money and Finance ● Mathematical Finance ● Pacific Basin Finance Journal ● Research in International Business and Finance ● Review of Quantitative Finance and Accounting ● SIAM Journal on Financial Mathematics ● Insurance: Mathematics and Economics ● Journal of Fixed Income ● Journal of Futures Markets ● Journal of Risk and Insurance ● Physica A: Statistical Mechanics and its Applications 	108
2	มหาวิทยาลัย มหิดล	<ul style="list-style-type: none"> ● European Financial Management ● Finance Research Letters ● Investment Management and Financial Innovations ● Journal of Banking and Finance ● Journal of Empirical Finance ● Journal of Financial Services Research ● Journal of International Money and Finance ● Journal of Multinational Financial Management ● Pacific Basin Finance Journal ● Quantitative Finance ● Review of Quantitative Finance and Accounting ● Journal of Asset Management ● Journal of Derivatives ● Physica A: Statistical Mechanics and its Applications 	65
3	มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● Applied Financial Economics ● European Financial Management ● International Journal of Managerial Finance 	58

ตารางที่ 4.22 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Finance (ต่อ)

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
3	มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● International Review of Financial Analysis ● International Tax and Public Finance ● Investment Management and Financial Innovations ● Journal of Banking and Finance ● Journal of Empirical Finance ● Journal of Financial Services Research ● Journal of International Money and Finance ● Journal of Multinational Financial Management ● Pacific Basin Finance Journal ● Review of Quantitative Finance and Accounting ● Journal of Futures Markets ● Physica A: Statistical Mechanics and its Applications 	58

4.1.3.6 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา General Management, Ethics and Social Responsibility

ในสาขา General Management, Ethics and Social Responsibility มีมหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรกเท่ากัน 2 มหาวิทยาลัย คือ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีคะแนน 14 คะแนนเท่ากัน รองลงมาอันดับสองคือ มหาวิทยาลัยมหิดล มีคะแนน 7 คะแนน ดังตารางที่ 4.23

ตารางที่ 4.23 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา General Management, Ethics and Social Responsibility

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	สถาบันบัณฑิต พัฒนบริหารศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● European Business Review ● Journal of Business Research 	14
1	จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย	<ul style="list-style-type: none"> ● Business Horizons ● Journal of Business Ethics ● Journal of General Management 	14
2	มหาวิทยาลัยมหิดล	<ul style="list-style-type: none"> ● Journal of Business Ethics ● Management Decision 	7

4.1.3.7 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Human Resource Management and Employment Studies

ในสาขา Human Resource Management and Employment Studies มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ รองลงมาอันดับสอง คือ มหาวิทยาลัยมหิดล และอันดับสาม คือ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 14 13 และ 7 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.24

ตารางที่ 4.24 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Human Resource Management and Employment Studies

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● Human Resource Development International ● International Journal of Training and Development 	14
2	มหาวิทยาลัยมหิดล	<ul style="list-style-type: none"> ● Human Resource Development International ● Human Resource Development Quarterly ● New Technology, Work and Employment 	13
3	สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย	<ul style="list-style-type: none"> ● Human Resource Development International ● International Journal of Human Resource Management ● Personnel Review 	7

4.1.3.8 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา International Business and Area Studies

ในสาขา International Business and Area Studies มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีคะแนน 26 คะแนน รองลงมาอันดับสอง คือ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย มีคะแนน 16 คะแนน และอันดับสาม คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีคะแนน 7 คะแนน ดังตารางที่ 4.25

ตารางที่ 4.25 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา International Business and Area Studies

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● Asia Pacific Journal of Management ● Asian Business and Management 	26

ตารางที่ 4.25 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา International Business and Area Studies (ต่อ)

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● Journal of International Management ● Management International Review ● Multinational Business Review ● Thunderbird International Business Review ● Asia Pacific Business Review 	26
2	สถาบันเทคโนโลยี แห่งเอเชีย	<ul style="list-style-type: none"> ● Asia Pacific Business Review ● Asia Pacific Journal of Management ● International Business Review 	16
3	จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย	<ul style="list-style-type: none"> ● Asia Pacific Business Review ● Journal of International Business Studies 	7

4.1.3.9 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Information Management

ในสาขา Information Management มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ รองลงมาอันดับสอง คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และอันดับสาม คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 52 24 และ 22 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.26

ตารางที่ 4.26 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Information Management

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● Industrial Management and Data Systems ● International Journal of Human Computer Studies ● Journal of Computer Information Systems ● Journal of Global Information Management ● Journal of Information Science ● Expert Systems with Applications 	52
2	มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● Computers in Human Behavior ● Government Information Quarterly ● Industrial Management and Data Systems ● Information Processing and Management 	24

ตารางที่ 4.26 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Information Management (ต่อ)

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
2	มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● Journal of Computer Information Systems ● Journal of Enterprise Information Management 	24
3	จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย	<ul style="list-style-type: none"> ● Behaviour and Information Technology ● Industrial Management and Data Systems ● Information and Management ● Information Society ● Journal of Computer Information Systems ● Journal of Information Science ● Journal of Strategic Information Systems ● MIS Quarterly: Management Information Systems 	22
3	สถาบันเทคโนโลยี แห่งเอเชีย	<ul style="list-style-type: none"> ● Decision Support Systems ● Electronic Commerce Research and Applications ● Industrial Management and Data Systems ● International Journal of Human Computer Studies ● Journal of Computer Information Systems ● Journal of Enterprise Information Management 	22

4.1.3.10 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Marketing

ในสาขา Marketing มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรกคือ มหาวิทยาลัยมหิดล มีคะแนน 21 คะแนน รองลงมาอันดับสองคือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ มีคะแนนเท่ากัน 19 คะแนน ดังตารางที่ 4.27

ตารางที่ 4.27 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Marketing

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	มหาวิทยาลัย มหิดล	<ul style="list-style-type: none"> ● International Journal of Consumer Studies ● International Journal of Research in Marketing ● International Journal of Retail and Distribution Management ● Journal of Consumer Affairs ● Journal of International Marketing 	21

ตารางที่ 4.27 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Marketing (ต่อ)

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	มหาวิทยาลัย มหิดล	<ul style="list-style-type: none"> ● Journal of Retailing and Consumer Services ● Journal of Services Marketing 	
2	มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● European Journal of Marketing ● Industrial Marketing Management ● Journal of International Marketing ● Journal of Retailing 	19
2	มหาวิทยาลัย อัสสัมชัญ	<ul style="list-style-type: none"> ● European Journal of Marketing ● Industrial Marketing Management ● International Journal of Research in Marketing ● International Marketing Review ● Journal of Services Marketing ● Journal of Strategic Marketing 	19

4.1.3.11 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Operations and Technology

Management

ในสาขา Operations and Technology Management มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีคะแนน 156 คะแนน รองลงมาอันดับสอง คือ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย มีคะแนน 104 คะแนน และอันดับสาม คือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีคะแนน 27 คะแนน ดังตารางที่ 4.28

ตารางที่ 4.28 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Operations and Technology Management

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● Business Process Management Journal ● Computers and Industrial Engineering ● IEEE Transactions on Engineering Management ● International Journal of Physical Distribution and Logistics Management ● International Journal of Production Economics 	156

ตารางที่ 4.28 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Operations and Technology Management (ต่อ)

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● International Journal of Production Research ● International Journal of Quality and Reliability Management ● Journal of Operations Management ● Manufacturing and Service Operations Management ● Production Planning and Control ● Supply Chain Management ● Total Quality Management and Business Excellence ● IEEE Transactions on Systems, Man, and Cybernetics Part A:Systems and Humans 	156
2	สถาบันเทคโนโลยี แห่งเอเชีย	<ul style="list-style-type: none"> ● Business Process Management Journal ● Computers and Industrial Engineering ● Computers in Industry ● International Journal of Computer Integrated Manufacturing ● International Journal of Production Economics ● International Journal of Production Research ● International Journal of Project Management ● International Journal of Quality and Reliability Management ● International Journal of Technology Management ● Journal of Construction Engineering and Management ● Production Planning and Control ● Total Quality Management and Business Excellence 	104
3	มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● Business Process Management Journal ● International Journal of Operations and Production Management ● International Journal of Production Economics 	27

ตารางที่ 4.28 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Operations and Technology Management (ต่อ)

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
3	มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● International Journal of Production Research ● International Journal of Project Management ● International Journal of Technology Management ● Journal of Construction Engineering and Management ● Production Planning and Control 	27

4.1.3.12 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Operations Research and Management Science

ในสาขา Operations Research and Management Science มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย รองลงมาอันดับสอง คือ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และอันดับสาม คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 19 16 และ 14 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.29

ตารางที่ 4.29 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Operations Research and Management Science

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	สถาบันเทคโนโลยี แห่งเอเชีย	<ul style="list-style-type: none"> ● Computers and Operations Research ● Mathematical Programming ● OR Spectrum ● Simulation Modelling Practice and Theory ● System Dynamics Review 	19
2	มหาวิทยาลัย ขอนแก่น	<ul style="list-style-type: none"> ● Engineering Optimization ● Journal of Optimization Theory and Applications 	16
3	จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย	<ul style="list-style-type: none"> ● Annals of Operations Research ● Computers and Operations Research ● Simulation Modelling Practice and Theory 	14

4.1.3.13 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Business History and Economic

History

ในสาขา Business History and Economic History มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ มีคะแนน 4 คะแนน รองลงมาอันดับสอง คือ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช มีคะแนน 2 คะแนน ดังตารางที่ 4.30

ตารางที่ 4.30 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Business History and Economic History

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ	● Business History Review	4
2	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช	● Australian Economic History Review	2

4.1.3.14 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Organisation Studies

ในสาขา Organisation Studies มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มีคะแนน 10 คะแนน รองลงมาอันดับสอง คือ มหาวิทยาลัยมหิดล และ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย มีคะแนนเท่ากัน 6 คะแนน ดังตารางที่ 4.31

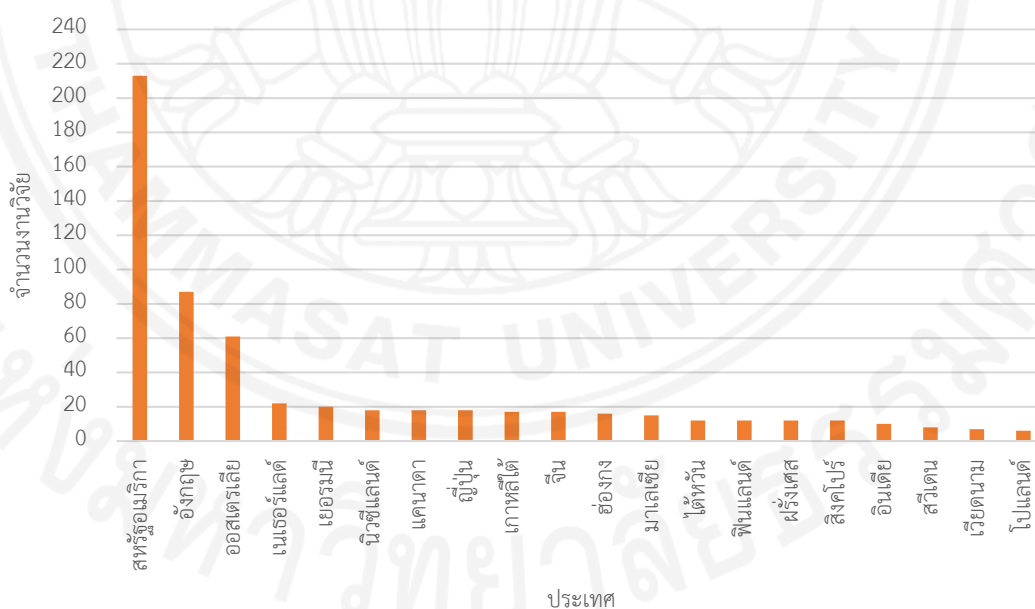
ตารางที่ 4.31 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา Organisation Studies

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	มหาวิทยาลัยกรุงเทพ	● Journal of Knowledge Management	10
2	มหาวิทยาลัยมหิดล	● Culture and Organization ● Journal of Knowledge Management ● Journal of Organizational Change Management	6
2	สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย	● Journal of Knowledge Management ● Systemic Practice and Action Research	6

4.1.4 อันดับประเทศของนักวิจัยจากต่างประเทศที่ร่วมทำวิจัย

ในการทำวิจัยทางบริหารธุรกิจที่มีการทำร่วมกับผู้วิจัยจากมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ พบว่า ประเทศที่นักวิจัยไทยร่วมทำวิจัยด้วยมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คือ สหรัฐอเมริกา โดยมีผลงานวิจัยจำนวน 213 เรื่อง รองลงมาอันดับสอง คือ อังกฤษ มีจำนวนผลงานวิจัย 87 เรื่อง

และอันดับสาม คือ ออสเตรเลีย มีจำนวน 61 เรื่อง ส่วนประเทศอื่นๆ มีจำนวนผลงานวิจัยไม่แตกต่างกันมากนัก โดยมีจำนวนผลงานวิจัยที่ร่วมทำด้วยกันไม่เกิน 25 เรื่อง ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าการทำวิจัยของมหาวิทยาลัยในประเทศไทยร่วมกับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศนั้น แม้ประเทศไทยจะอยู่ในประเทศแถบเอเชีย แต่ประเทศที่ร่วมทำวิจัยร่วมกับประเทศไทยมากที่สุดกลับไม่ใช่ประเทศในแถบเอเชียซึ่งน่าจะมีลักษณะของวัฒนธรรมและสังคมที่คล้ายกันมากกว่าประเทศจากต่างทวีป ประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และออสเตรเลียกลับเป็นประเทศที่ร่วมทำวิจัยกับประเทศไทยมากกว่าประเทศในเอเชียอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งเนื่องมาจากการที่อาจารย์ในมหาวิทยาลัยประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ที่จบจากมหาวิทยาลัยทางแถบอเมริกา ยุโรป และออสเตรเลีย อาจารย์เหล่านั้นเมื่อจบการศึกษามาและกลับมาเป็นนักวิจัยในมหาวิทยาลัยของประเทศไทยจึงสามารถมีเครือข่ายและติดต่อขอความร่วมมือในการทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยต่างชาติที่ตนเองจบการศึกษามาได้ง่าย นอกจากนี้การที่มหาวิทยาลัยต่างๆ เริ่มหันมาให้ความสำคัญกับการขอรับรองมาตรฐาน EQUIS ซึ่งเป็นมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษาของทางยุโรป และ AACSB ซึ่งเป็นมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษาของทางอเมริกาทำให้เกิดความร่วมมือกันในการแลกเปลี่ยนความรู้และการทำวิจัยร่วมกับประเทศเหล่านี้มากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 4.5 กราฟแสดงประเทศที่มีจำนวนงานวิจัยร่วมกับนักวิจัยประเทศไทยสูงสุด 20 อันดับแรก

4.1.5 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

4.1.5.1 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

(รวมทุกสาขาวิชา)

จากตารางที่ 4.32 ในภาพรวมของทุกสาขาวิชา จำนวนงานวิจัยส่วนใหญ่ประมาณ 80% เป็นงานวิจัยที่มีผู้แต่งมากกว่า 1 คน งานวิจัยที่มีผู้แต่งคนเดียวมีจำนวนลดลงเรื่อยๆ ส่วนการทำวิจัยร่วมกับประเทศอื่นๆ มีการทำวิจัยร่วมกันมากขึ้น โดยงานวิจัยที่ทำร่วมกันตั้งแต่ 3 ประเทศขึ้นไป แม้จะมีจำนวนลดลงในช่วงปี 2005-2009 โดยลดลงจาก 10.3% เป็น 9.8% แต่กลับมีจำนวนเพิ่มขึ้นอีกครั้งในช่วงปี 2010-2015 เป็น 19.8% ส่วนจำนวนมหาวิทยาลัย การทำวิจัยส่วนใหญ่เป็นการทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่น โดยงานวิจัยที่ทำร่วมกันระหว่าง 2 มหาวิทยาลัย คิดเป็น 41.7% และ ทำร่วมกันตั้งแต่ 3 มหาวิทยาลัยขึ้นไป คิดเป็น 27.1% ซึ่งในช่วงปี 2010-2015 มีจำนวนงานวิจัยเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนจาก 17.9% เป็น 34.7%

ตารางที่ 4.32 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน (รวมทุกสาขาวิชา)

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 719) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 87) %	2005-2009 (n2 = 234) %	2010-2015 (n3 = 398) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	16.8	24.1	18.8	14.1	↓
2	41.7	46.0	47.4	37.4	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	41.4	29.9	33.8	48.5	↑
จำนวนประเทศ					
1	37.3	47.1	41.0	32.9	↓
2	47.3	42.5	49.1	47.2	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	15.4	10.3	9.8	19.8	∩
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	31.2	41.4	34.2	27.1	↓
2	41.7	41.4	47.9	38.2	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	27.1	17.2	17.9	34.7	↑

หมายเหตุ. (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (^) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (∩) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.1.5.2 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา Accounting

ในสาขาวิชา Accounting จำนวนงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่มีผู้แต่งตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป โดยคิดเป็น 69.4% และยังคงมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในแต่ละช่วงปี มีเพียง 5.6% เท่านั้นที่เป็นงานวิจัยที่มีผู้แต่งคนเดียว ส่วนการทำวิจัยร่วมกับประเทศอื่นๆ งานวิจัยส่วนใหญ่

เป็นการทำวิจัยร่วมกันระหว่าง 2 ประเทศ โดยคิดเป็น 61.1% แต่ในช่วงปี 2010-2015 การทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 ประเทศขึ้นไปมีจำนวนเพิ่มขึ้น โดยเพิ่มจากช่วงปีก่อนหน้า 40% นอกจากนี้การทำวิจัยส่วนใหญ่ประมาณ 90% เป็นการทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่น โดยจำนวนงานวิจัยที่ทำร่วมกันตั้งแต่ 3 มหาวิทยาลัยขึ้นไปมีจำนวนเพิ่มขึ้นในช่วงปี 2010-2015 จาก 33.3% เป็น 68% ดังตารางที่ 4.33

ตารางที่ 4.33 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Accounting

ลักษณะผู้แต่ง	ช่วงปี ค.ศ.				แนวโน้ม
	ทั้งหมด	2000-2004	2005-2009	2010-2015	
	(n = 34) %	(n1 = 2) %	(n2 = 9) %	(n3 = 25) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	5.6	0	0	8.0	↑
2	25.0	50.0	33.3	20.0	↓
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	69.4	50.0	66.7	72.0	↑
จำนวนประเทศ					
1	11.1	0	0	16.0	↑
2	61.1	100.0	100.0	44.0	↓
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	27.8	0	0	40.0	↑
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	11.1	0	0	16.0	↑
2	30.6	50.0	66.7	16.0	∧
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	58.3	50.0	33.3	68.0	∩

หมายเหตุ. (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (∧) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (∩) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.1.5.3 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา Economics, Econometrics and Statistics

ในสาขาวิชา Economics, Econometrics and Statistics แนวโน้มงานวิจัยที่มีผู้แต่งคนเดียวมีจำนวนลดลง ส่วนงานวิจัยทั้งที่มีผู้แต่ง 2 คน และตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งสัดส่วนงานวิจัยมีผู้แต่ง 2 คน และตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน โดยคิดเป็น 44.6% และ 38.8% ตามลำดับ ส่วนการทำวิจัยร่วมกับประเทศอื่นๆ แม้งานวิจัยที่ทำเฉพาะประเทศไทยประเทศเดียวจะมีแนวโน้มลดลง แต่ในภาพรวมยังคิดเป็น 23% ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมดในสาขานี้ และงานวิจัยส่วนใหญ่ 61.9% เป็นงานวิจัยที่เป็นการทำวิจัยร่วมกัน

ระหว่าง 2 ประเทศ ส่วนงานวิจัยที่ทำร่วมกันตั้งแต่ 3 ประเทศขึ้นไปแม้จะมีจำนวนเพิ่มขึ้นในช่วงปี 2010-2015 แต่ยังคงมีสัดส่วนน้อยที่สุดเพียง 15.1% การทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่น แม้จะมีแนวโน้มการทำวิจัยภายในมหาวิทยาลัยเดียวกันลดลง แต่ยังคงคิดเป็น 20.1% ซึ่งใกล้เคียงกับ สัดส่วนการทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยตั้งแต่ 3 มหาวิทยาลัยขึ้นไป ซึ่งคิดเป็น 26.6% ส่วนการทำวิจัยร่วมกันระหว่าง 2 มหาวิทยาลัยมีสัดส่วนคิดเป็นครึ่งหนึ่งของจำนวนผลงานวิจัยทั้งหมดในสาขานี้ โดยคิดเป็น 53.2% ดังตารางที่ 4.34

ตารางที่ 4.34 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Economics, Econometrics and Statistics

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 139) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 11) %	2005-2009 (n2 = 36) %	2010-2015 (n3 = 92) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	16.5	36.4	19.4	13.0	↓
2	44.6	36.4	41.7	46.7	↑
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	38.8	27.3	38.9	40.2	↑
จำนวนประเทศ					
1	23.0	36.4	25.0	20.7	↓
2	61.9	54.5	66.7	60.9	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	15.1	9.1	8.3	18.5	∩
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	20.1	36.4	19.4	18.5	↓
2	53.2	45.5	61.1	51.1	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	26.6	18.2	19.4	30.4	↑

หมายเหตุ. (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (^) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (∩) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.1.5.4 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา Entrepreneurship and Small Business Management

ในสาขา Entrepreneurship and Small Business Management จาก ตารางที่ 4.35 จะเห็นได้ว่า งานวิจัยส่วนใหญ่มีจำนวนนักวิจัยที่ทำร่วมกัน 2 คน โดยคิดเป็น 66.7% ส่วนสัดส่วนการทำวิจัยเฉพาะในประเทศไทย และการทำวิจัยร่วมกันระหว่าง 2 ประเทศ ยังคงมี สัดส่วนอย่างละครึ่งหนึ่ง และการทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 ประเทศขึ้นไปยังคงไม่มีการทำวิจัยร่วมกัน ตั้งแต่ปี 2000 สำหรับการวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่น การทำวิจัยเพียงในมหาวิทยาลัยเดียวกันมี

แนวโน้มลดลง แต่การทำวิจัยร่วมกันระหว่าง 2 มหาวิทยาลัยมีจำนวนเพิ่มขึ้น โดยในช่วงปี 2010-2015 งานวิจัยทั้งหมดเป็นการทำวิจัยร่วมกันระหว่าง 2 มหาวิทยาลัย ส่วนการทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 มหาวิทยาลัยขึ้นไปยังคงไม่มีอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2000

ตารางที่ 4.35 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Entrepreneurship and Small Business Management

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 6) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 1) %	2005-2009 (n2 = 2) %	2010-2015 (n3 = 3) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	16.7	100.0	0	0	↓
2	66.7	0	50.0	100.0	↑
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	16.7	0	50.0	0	↗
จำนวนประเทศ					
1	50.0	100.0	50.0	33.3	↓
2	50.0	0	50.0	66.7	↑
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	0	0	0	0	↔
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	33.3	100.0	50.0	0	↓
2	66.7	0	50.0	100.0	↑
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	0	0	0	0	↔

หมายเหตุ. (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (↗) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (↘) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.1.5.5 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา Finance

ในสาขา Finance การทำวิจัยร่วมกันมีสัดส่วนมากถึงประมาณ 90% ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมดในสาขานี้ มีงานวิจัยที่ทำเพียงนักวิจัยคนเดียวเพียง 8.7% เท่านั้น ส่วนงานวิจัยที่ทำร่วมกันระหว่างนักวิจัย 2 คนและตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน โดยคิดเป็น 43.3% และ 48.1% ตามลำดับ การทำวิจัยส่วนใหญ่เป็นการทำวิจัยระหว่างประเทศ 2 ประเทศ โดยคิดเป็น 59.6% ซึ่งงานวิจัยที่ทำร่วมกันระหว่าง 2 ประเทศมีสัดส่วนลดลงอย่างมากในช่วงปี 2005-2009 โดยลดจาก 87.5% เป็น 52% ในขณะที่งานวิจัยที่ทำร่วมกันตั้งแต่ 3 ประเทศขึ้นไปมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ส่วนการทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่น การทำวิจัยเพียงมหาวิทยาลัยเดียวมีเพียง 14.4% และมีจำนวนลดลงเรื่อยๆ แต่ส่วนใหญ่เป็นการทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่น ซึ่งการ

ทำวิจัยร่วมกันระหว่างมหาวิทยาลัยตั้งแต่ 3 มหาวิทยาลัยขึ้นไปมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ดังตารางที่ 4.36

ตารางที่ 4.36 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Finance

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 104) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 8) %	2005-2009 (n2 = 25) %	2010-2015 (n3 = 71) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	8.7	0	8.0	9.9	↑
2	43.3	62.5	52.0	38.0	↓
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	48.1	37.5	40.0	52.1	↑
จำนวนประเทศ					
1	26.0	12.5	36.0	23.9	∧
2	59.6	87.5	52.0	59.2	∩
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	14.4	0	12.0	16.9	↑
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	14.4	12.5	16.0	14.1	↓
2	47.1	75.0	56.0	40.8	↓
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	38.5	12.5	28.0	45.1	↑

หมายเหตุ. (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (∧) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (∩) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.1.5.6 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา General Management, Ethics and Social Responsibility

ในสาขา General Management, Ethics and Social Responsibility จากตารางที่ 4.37 จะเห็นได้ว่า งานวิจัยประมาณ 70% ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมดในสาขานี้เป็นงานวิจัยที่ทำร่วมกับนักวิจัยอื่น โดยมีสัดส่วนอย่างละ 36% สำหรับงานวิจัยที่ทำร่วมกันระหว่างนักวิจัย 2 คน และการทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป แต่การทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ส่วนการทำวิจัยร่วมกับประเทศอื่นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากช่วงปี 2005-2009 เป็นช่วงปี 2010-2015 และในทำนองเดียวกันการทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่นในช่วงปี 2010-2015 มีสัดส่วนเพิ่มมากขึ้นโดยเฉพาะการทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยตั้งแต่ 3 มหาวิทยาลัยขึ้นไป

ตารางที่ 4.37 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา General Management, Ethics and Social Responsibility

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 25) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 1) %	2005-2009 (n2 = 5) %	2010-2015 (n3 = 19) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	28.0	100.0	40.0	21.1	↓
2	36.0	0	40.0	36.8	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	36.0	0	20.0	42.1	↑
จำนวนประเทศ					
1	28.0	0	40.0	26.3	^
2	48.0	100.0	40.0	47.4	∩
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	24.0	0	20.0	26.3	↑
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	28.0	0	40.0	26.3	^
2	44.0	100.0	40.0	42.1	∩
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	28.0	0	20.0	31.6	↑

หมายเหตุ (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (^) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (∩) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.1.5.7 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา Human Resource Management and Employment Studies

ในสาขา Human Resource Management and Employment Studies สัดส่วนการทำวิจัยเพียงคนเดียวและการทำวิจัยร่วมกับนักวิจัยอื่นมีจำนวนใกล้เคียงกัน โดยสัดส่วนการทำวิจัยเพียงคนเดียวมีจำนวนคิดเป็น 45.8% ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมดในสาขานี้ และมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่ในช่วงปี 2010-2015 แม้งานวิจัยที่ทำร่วมกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น แต่เป็นการเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้นจาก 12.5% เป็น 18.8% การทำวิจัยส่วนใหญ่ยังเป็นการทำวิจัยเฉพาะภายในประเทศไทย โดยคิดเป็น 54.2% และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น นอกจากนี้งานวิจัยถึง 50% ยังเป็นงานวิจัยที่ทำภายในมหาวิทยาลัยเดียวกัน ซึ่งงานวิจัยที่ทำร่วมกันระหว่าง 2 มหาวิทยาลัยแม้จะเพิ่มขึ้นในช่วงปี 2005-2009 แต่ลดลงในช่วงปี 2010-2015 และงานวิจัยที่ทำร่วมกันตั้งแต่ 3 มหาวิทยาลัยแม้จะเพิ่มขึ้นในช่วงปี 2005-2009 แต่กลับคงที่ที่ 12.5% ในช่วงปี 2010-2015

ตารางที่ 4.38 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Human Resource Management and Employment Studies

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 24) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 0) %	2005-2009 (n2 = 8) %	2010-2015 (n3 = 16) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	45.8	0	37.5	50.0	↑
2	37.5	0	50.0	31.3	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	16.7	0	12.5	18.8	↑
จำนวนประเทศ					
1	54.2	0	50.0	56.3	↑
2	33.3	0	37.5	31.3	↓
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	12.5	0	12.5	12.5	↑
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	50.0	0	37.5	56.3	↑
2	37.5	0	50.0	31.3	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	12.5	0	12.5	12.5	↑

หมายเหตุ. (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (^) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (∩) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.1.5.8 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา International Business and Area Studies

ในสาขา International Business and Area Studies งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่ทำร่วมกันระหว่างนักวิจัย 2 คน โดยคิดเป็น 46.4% แต่อย่างไรก็ตามในช่วงปี 2010-2015 กลับมีสัดส่วนงานวิจัยร่วมกันระหว่างนักวิจัย 2 คนลดลง แต่สัดส่วนงานวิจัยที่ทำวิจัยเพียงคนเดียวกลับเพิ่มขึ้น จาก 18.2% เป็น 44.4% และสัดส่วนงานวิจัยที่ทำเฉพาะภายในประเทศไทย และทำวิจัยภายในมหาวิทยาลัยเดียวกัน มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในช่วงปี 2010-2015 โดยเพิ่มขึ้นจาก 18.2% เป็น 66.7% เช่นเดียวกัน

ตารางที่ 4.39 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา International Business and Area Studies

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 28) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 8) %	2005-2009 (n2 = 11) %	2010-2015 (n3 = 9) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	28.6	25.0	18.2	44.4	U
2	46.4	37.5	63.6	33.3	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	25.0	37.5	18.2	22.2	U
จำนวนประเทศ					
1	39.3	37.5	18.2	66.7	U
2	35.7	25.0	54.5	22.2	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	25.0	37.5	27.3	11.1	↓
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	39.3	37.5	18.2	66.7	U
2	32.1	12.5	54.5	22.2	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	28.6	50.0	27.3	11.1	↓

หมายเหตุ. (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (^) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (U) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.1.5.9 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา Information Management

ในสาขา Information Management มีงานวิจัยเพียง 9.6% ที่ทำวิจัยโดยนักวิจัยคนเดียว อีก 50.6% เป็นงานวิจัยที่ทำร่วมกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป และ 39.8% เป็นงานวิจัยที่ทำร่วมกันระหว่างนักวิจัย 2 คน โดยงานวิจัยที่ทำร่วมกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปมีสัดส่วนจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วงปี 2010-2015 โดยเพิ่มจาก 36.1% เป็น 72.2% ส่วนการทำวิจัยภายในประเทศไทยประเทศเดียวและการทำวิจัยระหว่าง 2 ประเทศมีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ แต่งานวิจัย 53% ยังคงเป็นการทำวิจัยระหว่าง 2 ประเทศ และการทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่นส่วนใหญ่ยังคงเป็นการทำร่วมกันระหว่าง 2 มหาวิทยาลัย แม้จะมีแนวโน้มลดลงก็ตาม

ตารางที่ 4.40 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Information Management

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 83) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 11) %	2005-2009 (n2 = 36) %	2010-2015 (n3 = 36) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	9.6	18.2	5.6	11.1	↔
2	39.8	54.5	58.3	16.7	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	50.6	27.3	36.1	72.2	↑
จำนวนประเทศ					
1	33.7	36.4	36.1	30.6	↓
2	53.0	63.6	52.8	50.0	↓
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	13.3	0	11.1	19.4	↑
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	30.1	36.4	33.3	25.0	↓
2	50.6	63.6	52.8	44.4	↓
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	19.3	0	13.9	30.6	↑

หมายเหตุ. (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (^) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (↔) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.1.5.10 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา Marketing

ในสาขา Marketing จากตารางที่ 4.40 พบว่า มีงานวิจัยเพียง 8.9% ที่เป็นงานวิจัยของนักวิจัยเพียงคนเดียว และสัดส่วนของงานวิจัยที่ร่วมวิจัย 2 คนและจำนวนผู้วิจัยตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน โดยคิดเป็น 44.4% และ 46.7% ตามลำดับ ซึ่งงานวิจัยที่ร่วมวิจัยตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ งานวิจัยโดยส่วนใหญ่เป็นการวิจัยร่วมกันระหว่าง 2 ประเทศ โดยมีสัดส่วนเท่ากับ 42.2% แต่อย่างไรก็ตามงานวิจัยที่ทำเฉพาะภายในประเทศไทย และงานวิจัยที่ทำร่วมกันตั้งแต่ 3 ประเทศขึ้นไป ถึงแม้จะมีจำนวนลดลงในช่วงปี 2005-2009 แต่มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัวในช่วงปี 2010-2015 นอกจากนี้ประมาณ 84% ของจำนวนงานวิจัยในสาขานี้ทั้งหมด เป็นการทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่น โดยการทำวิจัยร่วมกันระหว่าง 2 มหาวิทยาลัยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในปี 2010-2015

ตารางที่ 4.41 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Marketing

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 45) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 5) %	2005-2009 (n2 = 13) %	2010-2015 (n3 = 27) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	8.9	20.0	7.7	7.4	↓
2	44.4	60.0	46.2	40.7	↓
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	46.7	20.0	46.2	51.9	↑
จำนวนประเทศ					
1	28.9	20.0	15.4	37.0	∩
2	42.2	40.0	69.2	29.6	∧
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	28.9	40.0	15.4	33.3	∩
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	15.6	0	15.4	18.5	↑
2	44.4	60.0	38.5	44.4	∩
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	40.0	40.0	46.2	37.0	∧

หมายเหตุ. (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (∧) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (∩) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.1.5.11 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา Operations and Technology Management

ในสาขา Operations and Technology Management งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการทำวิจัยร่วมกัน โดยสัดส่วนงานวิจัยที่ร่วมวิจัยด้วยกัน 2 คนและวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คือ 45.5% และ 41.4% ตามลำดับ ซึ่งงานวิจัยที่ทำร่วมกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วงปี 2010-2015 โดยเพิ่มจาก 28.3% เป็น 57.6% ส่วนการทำวิจัยเพียงในประเทศไทยประเทศเดียว แม้จะมีแนวโน้มลดลง แต่ในภาพรวมมีสัดส่วน 46.2% ซึ่งเป็นสัดส่วนที่ใกล้เคียงกับงานวิจัยที่ทำวิจัยร่วมกันระหว่าง 2 ประเทศ และงานวิจัยที่ทำร่วมกันตั้งแต่ 3 ประเทศขึ้นไปมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างมากในปี 2010-2015 เช่นเดียวกับการทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 มหาวิทยาลัยขึ้นไป ดังตารางที่ 4.41

ตารางที่ 4.42 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Operations and Technology Management

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 145) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 33) %	2005-2009 (n2 = 53) %	2010-2015 (n3 = 59) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	13.1	18.2	15.1	8.5	↓
2	45.5	48.5	56.6	33.9	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	41.4	33.3	28.3	57.6	∩
จำนวนประเทศ					
1	46.2	66.7	47.2	33.9	↓
2	42.1	24.2	50.9	44.1	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	11.7	9.1	1.9	22.0	∩
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	36.6	54.5	37.7	25.4	↓
2	38.6	30.3	52.8	30.5	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	24.8	15.2	9.4	44.1	∩

หมายเหตุ. (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (^) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (∩) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.1.5.12 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา Operations Research and Management Science

ในสาขา Operations Research and Management Science สัดส่วนการทำวิจัยเพียงคนเดียวคิดเป็น 41.8% ซึ่งถือได้ว่าสูงเกือบครึ่งหนึ่งของผลงานวิจัยทั้งหมดในสาขานี้ แต่อย่างไรก็ตามในปี 2010-2015 สัดส่วนของการทำวิจัยเพียงคนเดียวมีสัดส่วนลดลงจาก 54.8% เป็น 24.1% ในขณะที่การทำวิจัยร่วมกัน 2 คนมีสัดส่วนเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะในปี 2010-2015 ที่เพิ่มจาก 25.8% เป็น 58.6% การทำวิจัยส่วนใหญ่ยังคงเป็นการทำวิจัยเฉพาะในประเทศไทย โดยมีสัดส่วนมากถึง 86.6% ถึงแม้จะมีแนวโน้มลดลงในช่วงปี 2010-2015 ก็ตาม นอกจากนี้การทำวิจัยยังคงเป็นการทำวิจัยเฉพาะภายในมหาวิทยาลัยเดียวกันเป็นส่วนใหญ่ โดยคิดเป็น 85.1% แม้จะมีแนวโน้มลดลงในช่วงปี 2010-2015 แต่เป็นการลดลงจาก 87.1% เป็น 86.2% ซึ่งถือว่าไม่มากนัก ดังตารางที่ 4.42

ตารางที่ 4.43 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Operations Research and Management Science

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 67) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 7) %	2005-2009 (n2 = 31) %	2010-2015 (n3 = 29) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	41.8	57.1	54.8	24.1	↓
2	40.3	28.6	25.8	58.6	↑
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	17.9	14.3	19.4	17.2	^
จำนวนประเทศ					
1	86.6	71.4	90.3	86.2	^
2	10.4	28.6	6.5	10.3	∩
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	3.0	0	3.2	3.4	↑
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	85.1	71.4	87.1	86.2	^
2	11.9	28.6	9.7	10.3	∩
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	3.0	0	3.2	3.4	^

หมายเหตุ (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (^) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (∩) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.1.5.13 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา Business History and Economic History

ในสาขา Business History and Economic History มีจำนวนงานวิจัยอยู่น้อยมาก โดยเริ่มมีงานวิจัยในช่วงปี 2010-2015 ซึ่งมีทั้งงานวิจัยที่ทำโดยนักวิจัยเพียงคนเดียว และทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป การทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 ประเทศขึ้นไปมีสัดส่วน 50% และอีก 50% เป็นการวิจัยเฉพาะภายในประเทศไทย ในทำนองเดียวกันการทำวิจัยเฉพาะภายในมหาวิทยาลัยเดียวกันมีสัดส่วน 50% และการทำวิจัยร่วมกันระหว่าง 2 มหาวิทยาลัยเป็นสัดส่วนที่เหลือ 50% ดังตารางที่ 4.43

ตารางที่ 4.44 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Business History and Economic History

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 2) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 0) %	2005-2009 (n2 = 0) %	2010-2015 (n3 = 2) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	50.0	0	0	50	↑
2	0	0	0	0	↔
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	50.0	0	0	50	↑
จำนวนประเทศ					
1	50	0	0	50	↑
2	0	0	0	0	↔
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	50	0	0	50	↑
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	50.0	0	0	50.0	↑
2	50.0	0	0	50.0	↑
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	0	0	0	0	↔

หมายเหตุ. (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (↖) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (↗) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.1.5.14 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา Organisation Studies

ในสาขา Organisation Studies จากตารางที่ 4.44 พบว่า การทำวิจัยทั้งหมดเป็นการทำวิจัยร่วมกัน ไม่มีการทำวิจัยในลักษณะทำเพียงคนเดียว ซึ่งโดยส่วนใหญ่ 80% เป็นการทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป และอีก 20% เป็นการทำวิจัยร่วมกันระหว่าง 2 คน การทำวิจัยเฉพาะภายในประเทศไทย แม้จะเพิ่มขึ้นในช่วงปี 2010-2015 แต่ในภาพรวมยังมีสัดส่วนเพียง 26.7% ซึ่งการทำวิจัยร่วมกันระหว่าง 2 ประเทศมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยในปี 2010-2015 เพิ่มขึ้นอย่างมากเป็น 50% ส่วนการทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่น แม้ในภาพรวมจะมีสัดส่วนประมาณ 87% แต่แนวโน้มการทำวิจัยในมหาวิทยาลัยเดียวกันมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้น โดยในช่วงปี 2010-2015 เพิ่มขึ้น 20% จากช่วงปีที่ผ่านมา

ตารางที่ 4.45 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Organisation Studies

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 15) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 0) %	2005-2009 (n2 = 5) %	2010-2015 (n3 = 10) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	0	0	0	0	↔
2	20.0	0	20.0	20.0	↑
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	80.0	0	80.0	80.0	↑
จำนวนประเทศ					
1	26.7	0	20.0	30.0	↑
2	33.3	0	0	50.0	↑
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	40.0	0	80.0	20.0	∧
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	13.3	0	0	20.0	↑
2	46.7	0	40.0	50.0	↑
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	40.0	0	60.0	30.0	∧

หมายเหตุ (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (∧) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (∩) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

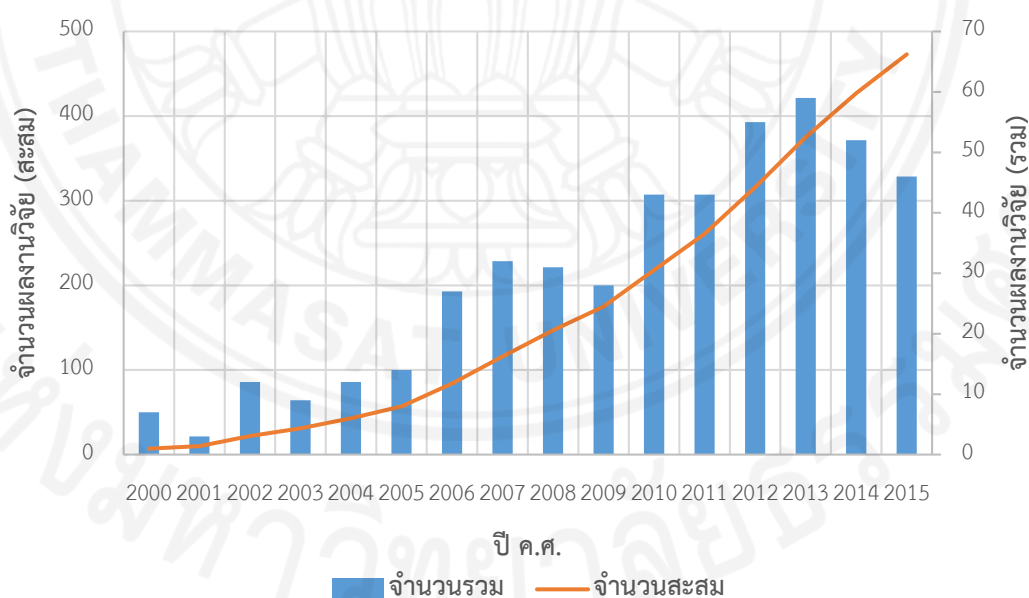
4.2 ข้อมูลงานวิจัยหลังแยกคณะที่ไม่เกี่ยวข้องกับบริหารธุรกิจออกจากชุดข้อมูล

เนื่องจากมีบางสาขาวิชาในบริหารธุรกิจมีเนื้อหาที่ค่อนข้างคาบเกี่ยวกับสาขาวิชาอื่นๆ ทำให้มีข้อมูลของผู้วิจัยในคณะอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวกับคณะทางบริหารธุรกิจเข้ามารวมอยู่ด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ข้อมูลใหม่อีกครั้งโดยการตัดข้อมูลนักวิจัยที่อยู่ในคณะอื่นออกจากชุดข้อมูลใน 3 สาขาวิชาด้วยกัน คือ สาขา Information Management สาขา Operations and Technology Management และสาขา Operations Research and Management Science เพราะเป็นสาขาที่มีเนื้อหาค่อนข้างคาบเกี่ยวกับผลงานวิจัยจากคณะทางวิศวกรรมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ และมีสัดส่วนนักวิจัยจากคณะอื่นเป็นสัดส่วนที่มากถึง 60%

4.2.1 จำนวนผลงานวิจัย

หลังจากตัดข้อมูลบางส่วนและนำมาวิเคราะห์ใหม่ งานวิจัยในช่วงปี 2000-2015 จะเหลือผลงานวิจัยทั้งหมด 473 เรื่อง โดยจากภาพที่ 4.6 เส้นกราฟแสดงจำนวนงานวิจัยสะสมซึ่งคือจำนวนงานวิจัยในปีนั้นรวมกับจำนวนงานวิจัยในปีที่ผ่านทั้งหมด ส่วนกราฟแท่งแสดงเฉพาะจำนวนงานวิจัยของปีนั้นๆในแต่ละปี จะเห็นได้ว่า จำนวนผลงานวิจัยในแต่ละปียังคงมีจำนวนเพิ่มขึ้น

และลดลงสลับกัน แต่ในภาพรวมจำนวนงานวิจัยยังสะสมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งปกติแต่ละปีจะมีจำนวนงานวิจัยเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละประมาณ 3-5 เรื่อง แต่ในปี 2006 2010 และ 2012 แท่งกราฟแสดงจำนวนงานวิจัยที่เพิ่มขึ้นมากกว่าปีอื่นๆ โดยเพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้า 13 15 และ 12 เรื่อง ตามลำดับ ส่วนเส้นกราฟในช่วงปี 2012 เป็นต้นมาจะเห็นได้ว่าเส้นกราฟมีความชันที่มากขึ้น แสดงว่าในระยะหลังผลงานวิจัยมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นมากกว่าในช่วงก่อนหน้า ซึ่งในช่วงปี 2000-2005 ความชันของกราฟยังไม่ค่อยมากนัก ผลงานวิจัยในแต่ละปียังคงมีจำนวนน้อย ทั้งนี้จำนวนผลงานวิจัยยังคงมีความสอดคล้องกับงบประมาณการสนับสนุนงานวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ซึ่งจากการพิจารณาเปรียบเทียบแนวโน้มผลงานวิจัยทางบริหารธุรกิจของประเทศไทยกับงบประมาณสนับสนุนการวิจัยในนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติฉบับที่ 8 (ค.ศ. 2012-2016) และนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติฉบับที่ 7 (ค.ศ. 2008-2011) พบว่า หากปีใดที่มีการจัดสรรเงินทุนสนับสนุนให้กับการวิจัยเพิ่มมากขึ้น จะทำให้มีผลงานวิจัยมีจำนวนเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ในทางกลับกันการลดเงินทุนสนับสนุนการวิจัยก็ส่งผลให้งานวิจัยมีจำนวนลดลงหรือไม่เพิ่มขึ้นเช่นกัน

ภาพที่ 4.6 กราฟแสดงจำนวนผลงานวิจัยทางบริหารธุรกิจของนักวิชาการไทยตั้งแต่ปี 2000-2015 หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

เมื่อพิจารณาจำนวนผลงานวิจัยตามสาขาวิชา 13 สาขาวิชาดังตารางที่ 4.46 พบว่า สาขาวิชาที่มีจำนวนมากที่สุดเป็นอันดับแรก คือ สาขา Economics, Econometrics and Statistics รองลงมาอันดับสอง คือ Finance และ อันดับสาม คือ Marketing โดยมีจำนวนงานวิจัย

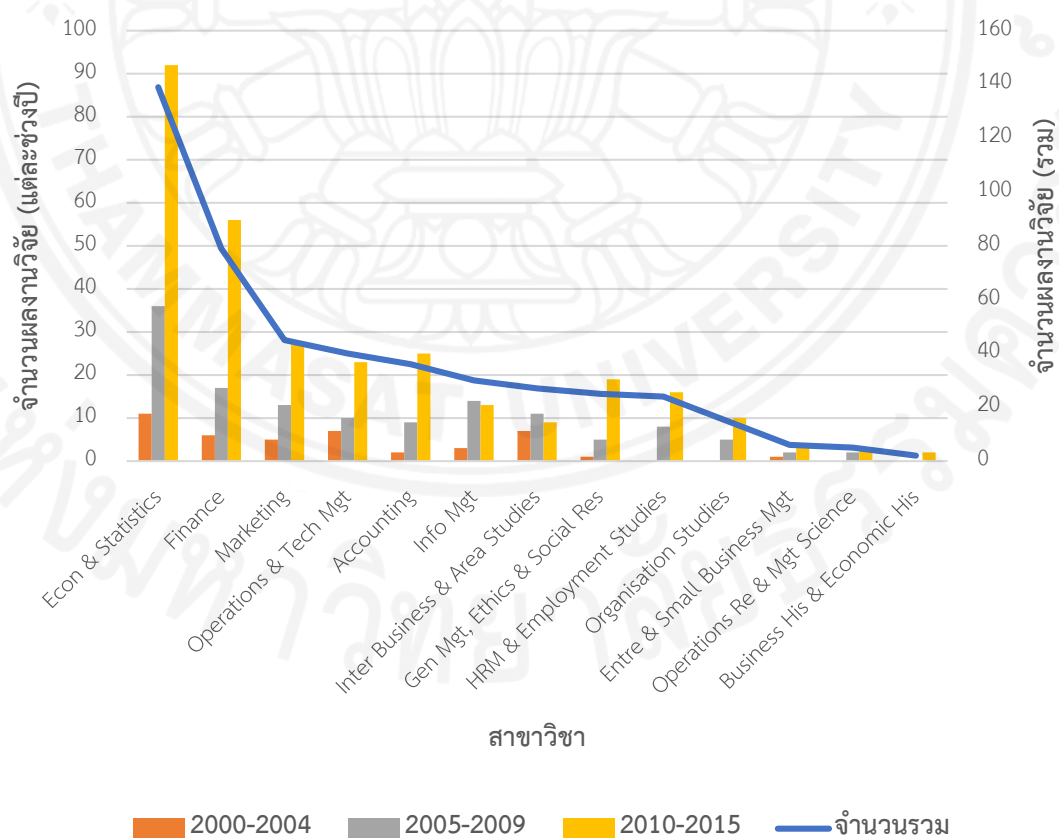
139 79 และ 45 เรื่อง ตามลำดับ ส่วนสาขาวิชาที่ยังมีงานวิจัยจำนวนน้อย ได้แก่ สาขา Entrepreneurship and Small Business Management สาขา Operations Research and Management Science และ สาขา Business History and Economic History โดยมีจำนวนงานวิจัยเพียง 6 5 และ 2 ตามลำดับ

สาขาวิชางานวิจัยทางบริหารธุรกิจ 3 อันดับแรกที่มีจำนวนงานวิจัยมากที่สุด แม้จะมีการเปลี่ยนไปจากเดิมแต่สาขาที่มีจำนวนงานวิจัยมากยังคงเป็นสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติด้านการพัฒนาด้านเศรษฐกิจของประเทศมากกว่าสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับด้านอื่นๆ แม้สาขา Operations and Technology Management ซึ่งเคยเป็นอันดับหนึ่งจะตกอันดับลงมา แต่เป็นการตกอันดับลงมาอยู่ที่เพียงอันดับ 4 เท่านั้น เนื่องจากผลงานวิจัยทางด้านบริหารธุรกิจในสาขาวิชานี้เป็นสาขาที่มีเนื้อหาสามารถคาบเกี่ยวกับสาขาทางวิศวกรรมศาสตร์ ทำให้เมื่อจัดอันดับผลงานเฉพาะในคณะทางบริหารธุรกิจ จำนวนงานวิจัยซึ่งส่วนใหญ่ปนอยู่กับของคณะวิศวกรรมศาสตร์จึงต้องถูกตัดออกไป ทำให้อันดับมีการตกลงมา

ตารางที่ 4.46 ตารางจัดอันดับจำนวนผลงานวิจัยในสาขาวิชาต่างๆ หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

อันดับ	สาขาวิชา	2000-2004	2005-2009	2010-2015	รวม
1	Economics, Econometrics and Statistics	11	36	92	139
2	Finance	6	17	56	79
3	Marketing	5	13	27	45
4	Operations and Technology Management	7	10	23	40
5	Accounting	2	9	25	36
6	Information Management	3	14	13	30
7	International Business and Area Studies	7	11	9	27
8	General Management, Ethics and Social Responsibility	1	5	19	25
9	Human Resource Management and Employment Studies	0	8	16	24
10	Organisation Studies	0	5	10	15
11	Entrepreneurship and Small Business Management	1	2	3	6
12	Operations Research and Management Science	0	2	3	5
13	Business History and Economic History	0	0	2	2
	รวมทั้งสิ้น	43	132	298	473

จากภาพที่ 4.7 กราฟเส้นแสดงจำนวนงานวิจัยรวมทั้งหมดตั้งแต่ปี 2000-2015 ส่วนกราฟแท่งแสดงจำนวนงานวิจัยในแต่ละสาขาวิชาเมื่อแบ่งปี 2000-2015 ออกเป็น 3 ช่วง คือ ปี 2000-2004 2005-2009 และ 2010-2015 จะเห็นได้ว่า ส่วนใหญ่มีจำนวนเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะจากช่วงปี 2005-2009 มาเป็น 2010-2015 ซึ่งลักษณะกราฟหลังวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ (ภาพที่ 4.7) ยังคงใกล้เคียงกับกราฟเดิม (ภาพที่ 4.2) โดยสาขาวิชาที่มีจำนวนลดลงในช่วงปี 2010-2015 เหลือเพียง 2 สาขา ได้แก่ สาขา Information Management และสาขา International Business and Area Studies ส่วนในช่วงปี 2000-2004 สาขาวิชาที่ยังไม่มีงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารต่างประเทศมีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็น 4 สาขา คือ สาขา Human Resource Management and Employment Studies สาขา Organisation Studies สาขา Operations Research and Management Science และสาขา Business History and Economic History แต่ในช่วงปีหลังจากนั้นมีจำนวนงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารต่างประเทศมากขึ้น นอกจากนี้สาขาวิชาที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจนนยังคงเป็นสาขา Economics, Econometrics and Statistics และ สาขา Finance

ภาพที่ 4.7 จำนวนผลงานวิจัยในแต่ละสาขาวิชา หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

4.2.2 อันดับนักวิจัย

4.1.2.1 อันดับนักวิจัย (รวมทุกสาขาวิชา)

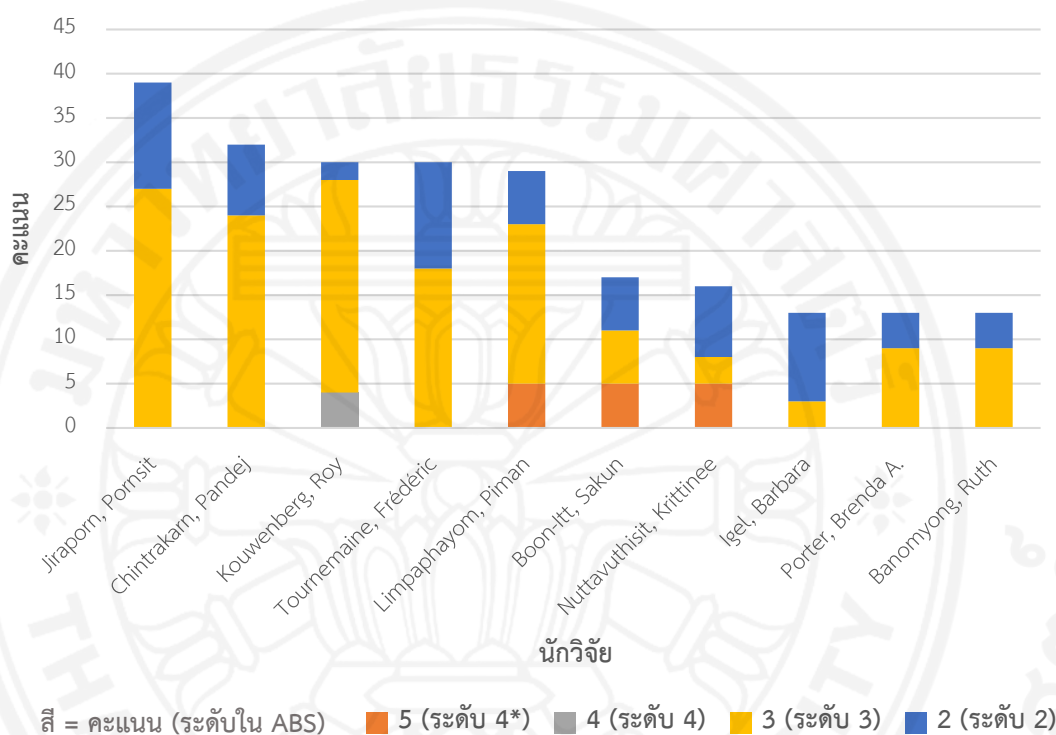
ในภาพรวมของทุกสาขาวิชา ตั้งแต่ปี 2000-2015 หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ พบว่า อันดับมีการเปลี่ยนแปลง โดยนักวิจัยที่มีคะแนนรวมมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คือ Jiraporn, Pornsit คะแนน 39 คะแนน รองลงมาอันดับสอง คือ Chintrakarn, Pandej คะแนน 32 คะแนน และอันดับสาม คือ Kouwenberg, Roy และ Tournemaine, Frédéric มีคะแนน 30 คะแนนเท่ากัน ซึ่งอันดับนักวิจัยที่มีคะแนนรวมมากที่สุด 10 อันดับแรก แสดงในตารางที่ 4.47

ตารางที่ 4.47 ตารางอันดับนักวิจัย 10 อันดับแรก หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ (รวมทุกสาขาวิชา)

อันดับ	นักวิจัย	มหาวิทยาลัย	คะแนนรวม
		มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	
		มหาวิทยาลัยมหิดล	
1	Jiraporn, Pornsit	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	39
		จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	
		มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	
2	Chintrakarn, Pandej	มหาวิทยาลัยมหิดล	32
3	Kouwenberg, Roy	มหาวิทยาลัยมหิดล	30
		สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย	
3	Tournemaine, Frédéric	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	30
		มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย	
5	Limpaphayom, Piman	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	29
		สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย	
6	Boon-Itt, Sakun	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	17
7	Nuttavuthisit, Krittinee	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	16
8	Igel, Barbara	สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย	13
8	Porter, Brenda A.	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	13
8	Banomyong, Ruth	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	13

เมื่อพิจารณาผลงานวิจัยของนักวิจัยที่มีคะแนนรวมตั้งแต่ปี 2000-2015 มากที่สุด 10 อันดับแรก พบว่า นักวิจัยส่วนใหญ่ยังคงมีสัดส่วนงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารซึ่งอยู่ในเกณฑ์ ABS ระดับ 3 เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาจะตีพิมพ์ในวารสารที่ได้ระดับ 2 ซึ่งมีเพียง Kouwenberg, Roy Limpaphayom, Piman Boon-Itt, Sakun และ Nuttavuthisit, Krittinee เท่านั้นที่ตีพิมพ์งานวิจัย

ในวารสารที่อยู่ในระดับ 4 หรือ 4* โดย Boon-Itt, Sakun มีสัดส่วนงานวิจัยอยู่ในวารสารระดับ 2 3 และ 4* ใกล้เคียงกัน ส่วน Nuttavuthisit, Krittinee และ Kouwenberg, Roy มีสัดส่วนงานวิจัยอยู่ในวารสารระดับ 4* ใกล้เคียงกับระดับ 2 ดังภาพที่ 4.8

ภาพที่ 4.8 กราฟแสดงสัดส่วนคะแนนของวารสารที่อยู่ในอันดับต่างๆ ของนักวิจัย 10 อันดับแรก หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

เมื่อพิจารณาอันดับนักวิจัยเป็นช่วงปี ตามตารางที่ 4.48 จะพบว่า ในช่วงปี 2000-2004 อันดับหนึ่ง คือ Limpaphayom, Piman อันดับสอง คือ Smith, Tasman และอันดับสาม มีจำนวนทั้งหมด 4 คน คือ Sathirathai, Suthawan Simonin, Bernard L. Cheosakul, Adith และ Nuttavuthisit, Krittinee ส่วนในช่วงปี 2005-2009 อันดับหนึ่ง คือ Kouwenberg, Roy อันดับสอง คือ Limpaphayom, Piman Tournemaine, Frédéric และ Polyorat, Kawpong ส่วนในช่วงปี 2010-2015 อันดับหนึ่ง คือ Jiraporn, Pornsit อันดับสอง คือ Chintrakarn, Pandej และอันดับสาม คือ Tournemaine, Frédéric

ตารางที่ 4.48 ตารางอันดับนักวิจัย 10 อันดับแรกในแต่ละช่วงปี หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ (รวมทุกสาขา)

นักวิจัย	2000-2004	2005-2009	2010-2015
Limpaphayom, Piman	1	2	-
Smith, Tasman	2	-	-
Sathirathai, Suthawan	3	-	-
Simonin, Bernard L.	3	-	-
Cheosakul, Adith	3	-	-
Nuttavuthisit, Krittinee	3	-	7
Quang, Truong	7	-	-
Poapongsakorn, Nipon	7	-	-
Igel, Barbara	7	-	-
Atthirawong, Walailak	7	-	-
Kouwenberg, Roy	-	1	4
Tournemaine, Frédéric	-	2	3
Polyorat, Kawpong	-	2	-
Quang, Truong	-	5	-
Vathanophas, Vichita	-	5	-
Supattarakul, Somchai	-	5	-
Suwanaporn, Chodechai	-	5	-
Rungsuriyawiboon, Supawat	-	9	-
Boonlert-U-Thai, Kriengkrai	-	9	-
De Chernatony, Leslie	-	9	-
Yamnill, Siriporn	-	9	-
Monthatipkul, Chumpol	-	9	-
Jiraporn, Pornsit	-	-	1
Chintrakarn, Pandej	-	-	2
Porter, Brenda A.	-	-	5
Boon-Itt, Sakun	-	-	6
Vichitsarawong, Thanyaluk	-	-	7
Banomyong, Ruth	-	-	7
Vithessonthi, Chaiporn	-	-	7

4.2.2.2 อันดับนักวิจัย สาขา Information Management

ในสาขา Information Management นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ Vathanophas, Vichita รองลงมาอันดับสอง คือ Kanawattanachai, Prasert และอันดับสาม คือ Pornsakulvanich, Vikanda โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 10 8 และ 6 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.49

ตารางที่ 4.49 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา Information Management หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Vathanophas, Vichita	<ul style="list-style-type: none"> ● Behaviour and Information Technology ● Computers in Human Behavior ● Health Information and Libraries Journal ● Journal of the American Society for Information Science and Technology 	10
2	Kanawattanachai, Prasert	<ul style="list-style-type: none"> ● Journal of Strategic Information Systems ● MIS Quarterly: Management Information Systems 	8
3	Pornsakulvanich, Vikanda	<ul style="list-style-type: none"> ● Computers in Human Behavior 	6

4.1.2.3 อันดับนักวิจัย สาขา Operations and Technology Management

Management

ในสาขา Operations and Technology Management นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ Boon-Itt, Sakun รองลงมาอันดับสอง คือ Igel, Barbara และอันดับสาม คือ Banomyong, Ruth โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 15 11 และ 10 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.50

ตารางที่ 4.50 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา สาขา Operations and Technology Management หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Boon-Itt, Sakun	<ul style="list-style-type: none"> ● International Journal of Physical Distribution and Logistics Management 	15

ตารางที่ 4.50 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา สาขา Operations and Technology Management หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ (ต่อ)

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Boon-Itt, Sakun	<ul style="list-style-type: none"> International Journal of Production Economics Journal of Operations Management 	15
2	Igel, Barbara	<ul style="list-style-type: none"> International Journal of Production Research International Journal of Quality and Reliability Management International Journal of Technology Management Total Quality Management and Business Excellence 	11
3	Banomyong, Ruth	<ul style="list-style-type: none"> International Journal of Physical Distribution and Logistics International Journal of Production Economics Supply Chain Management 	10

4.1.2.3 อันดับนักวิจัย สาขา Operations Research and Management Science

ในสาขา Operations Research and Management Science นักวิจัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ Kouwenberg, Roy มีคะแนน 7 คะแนน รองลงมา อันดับสอง คือ Punnakitikashem, Prattana และ Chongwatpol, Jongsawas มีคะแนน 3 คะแนน เท่ากัน ดังตารางที่ 4.51

ตารางที่ 4.51 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา สาขา Operations Research and Management Science หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	Kouwenberg, Roy	<ul style="list-style-type: none"> International Journal of Forecasting Mathematical Programming 	7

ตารางที่ 4.51 ตารางอันดับนักวิจัย 3 อันดับแรก สาขา สาขา Operations Research and Management Science หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ (ต่อ)

อันดับ	นักวิจัย	วารสาร	คะแนนรวม
2	Punnakitikashem, Prattana	● Computational Optimization and Applications	3
2	Chongwatpol, Jongsawas	● Decision Sciences	3

4.2.3 อันดับมหาวิทยาลัย

4.2.3.1 อันดับมหาวิทยาลัย (รวมทุกสาขา)

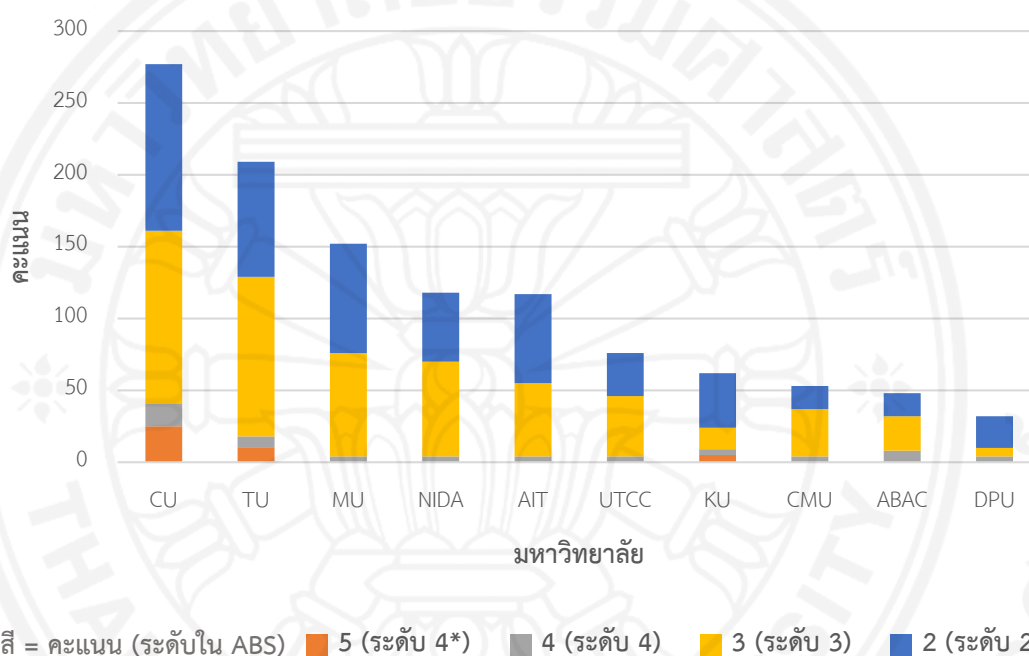
หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ อันดับมหาวิทยาลัยที่มีคะแนนสูงสุด 10 อันดับมีการเปลี่ยนแปลง ดังตารางที่ 4.52 โดยมหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับหนึ่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ 277 คะแนน รองลงมาอันดับสอง คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ 209 คะแนน และอันดับสาม คือ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ 152 คะแนน

การเปลี่ยนแปลงของอันดับมหาวิทยาลัย แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงแต่มีการเปลี่ยนแปลงไม่มากนัก อันดับ 1 และ 2 ยังคงวางอยู่ระหว่างจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งทั้งสองมหาวิทยาลัยติดอันดับมหาวิทยาลัยชั้นนำของโลกในสาขา Business Management จากอันดับของ QS World University Rankings ในปี 2015 โดยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยติดอันดับ 101-150 และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ติดอันดับ 151-200 (“QS World University Rankings by Subject 2015,” 2015)

ตารางที่ 4.52 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 10 อันดับแรก หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ (รวมทุกสาขา) หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

อันดับ	มหาวิทยาลัย	คะแนนรวม
1	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	277
2	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	209
3	มหาวิทยาลัยมหิดล	152
4	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	118
5	สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย	117
6	มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย	76
7	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	62
8	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	53
9	มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ	48
10	มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	32

จากภาพที่ 4.9 กราฟยังคงมีลักษณะคล้ายกับภาพที่ 4.4 (ก่อนวิเคราะห์ข้อมูลใหม่) ผลงานวิจัยของมหาวิทยาลัยตั้งแต่ปี 2000-2015 ที่มีคะแนนรวมมากที่สุด 10 อันดับแรก โดยส่วนใหญ่มหาวิทยาลัยยังคงมีสัดส่วนงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารต่างประเทศซึ่งอยู่ในเกณฑ์คะแนนระดับ 2 และ 3 ใกล้เคียงกัน และมีมหาวิทยาลัยเพียงส่วนน้อยที่มีผลงานวิจัยในคะแนนวารสารระดับ 4* โดยมีเพียงจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เท่านั้น

ภาพที่ 4.9 กราฟแสดงสัดส่วนคะแนนวารสารที่อยู่ในอันดับต่างๆ ของมหาวิทยาลัย 10 อันดับแรก หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

4.2.3.2 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Information Management

ในสาขา Information Management มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รองลงมาอันดับสอง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และอันดับสาม คือ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยมีคะแนนรวมเท่ากับ 18 15 และ 10 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.53

ตารางที่ 4.53 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา สาขา Information Management หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● Computers in Human Behavior ● Government Information Quarterly ● Industrial Management and Data Systems ● Journal of Computer Information Systems ● Journal of Enterprise Information Management ● Computers in Human Behavior ● Government Information Quarterly ● Industrial Management and Data Systems ● Journal of Computer Information Systems ● Journal of Enterprise Information Management ● Computers in Human Behavior ● Government Information Quarterly ● Industrial Management and Data Systems ● Journal of Computer Information Systems ● Journal of Enterprise Information Management 	18
2	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	<ul style="list-style-type: none"> ● Industrial Management and Data Systems ● Information and Management ● Journal of Computer Information Systems 	15

ตารางที่ 4.53 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา สาขา Information Management หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ (ต่อ)

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
3	มหาวิทยาลัยมหิดล	<ul style="list-style-type: none"> ● Behaviour and Information Technology ● Computers in Human Behavior ● Journal of Enterprise Information Management ● Journal of the American Society for Information Science and Technology 	10

4.2.3.3 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Operations and Technology

Management

ในสาขา Operations and Technology Management จากตารางที่ 4.54 จะเห็นได้ว่า มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีคะแนน 51 คะแนน รองลงมาอันดับสอง คือ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย มีคะแนน 23 คะแนน และอันดับสาม คือ มหาวิทยาลัยมหิดล มีคะแนน 9 คะแนน

ตารางที่ 4.54 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา สาขา Operations and Technology Management หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● Business Process Management Journal ● Computers and Industrial Engineering ● IEEE Transactions on Engineering Management ● International Journal of Physical Distribution and Logistics Management ● International Journal of Production Economics ● International Journal of Production Research 	51

ตารางที่ 4.54 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา สาขา Operations and Technology Management หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่ (ต่อ)

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> ● International Journal of Quality and Reliability Management ● Journal of Operations Management ● Production Planning and Control ● Supply Chain Management ● Total Quality Management and Business Excellence 	51
2	สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย	<ul style="list-style-type: none"> ● International Journal of Production Economics ● International Journal of Production Research ● International Journal of Project Management ● International Journal of Quality and Reliability Management ● International Journal of Technology Management ● Total Quality Management and Business Excellence 	23
3	มหาวิทยาลัยมหิดล	<ul style="list-style-type: none"> ● Business Process Management Journal ● International Journal of Quality and Reliability Management ● Production Planning and Control ● Total Quality Management and Business Excellence 	9

4.2.3.4 อันดับมหาวิทยาลัย สาขา Operations Research and Management Science

ในสาขา Operations Research and Management Science มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับแรก คือ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีคะแนน 6

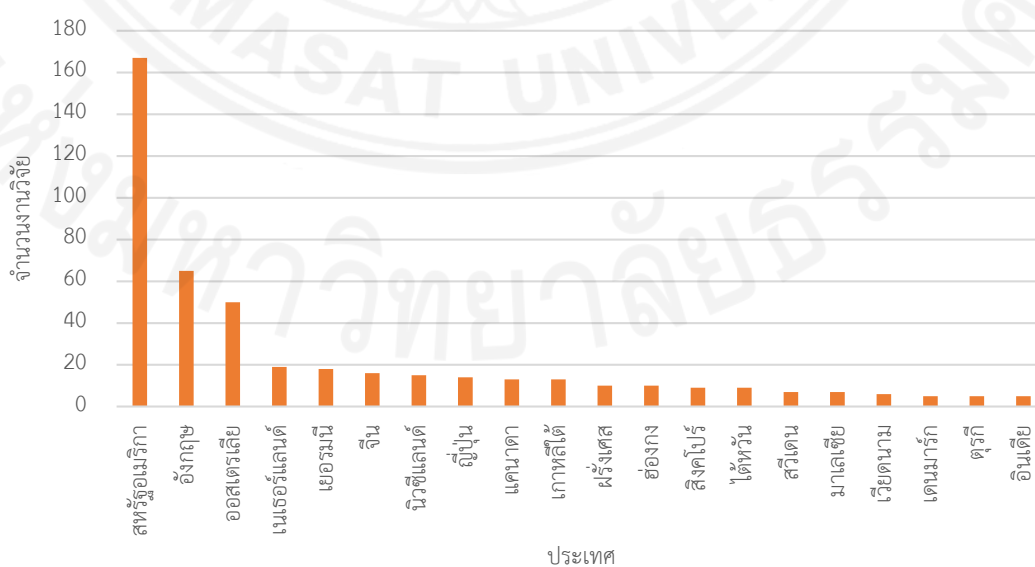
คะแนน รองลงมาอันดับสอง คือ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย มีคะแนน 4 คะแนน และอันดับสาม คือ มหาวิทยาลัยมหิดล มีคะแนน 3 คะแนน ดังตารางที่ 4.55

ตารางที่ 4.55 ตารางอันดับมหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก สาขา สาขา Operations Research and Management Science หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

อันดับ	มหาวิทยาลัย	วารสาร	คะแนนรวม
1	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> • Computational Optimization and Applications • Decision Sciences 	6
2	สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย	<ul style="list-style-type: none"> • Mathematical Programming 	4
3	มหาวิทยาลัยมหิดล	<ul style="list-style-type: none"> • International Journal of Forecasting 	3

4.2.4 อันดับประเทศของนักวิจัยจากต่างประเทศที่ร่วมทำวิจัย

หลังจากตัดข้อมูลบางส่วนออก พบว่า ประเทศสามอันดับแรกที่นักวิจัยไทยร่วมทำวิจัยด้วยยังคงเหมือนเดิม โดยประเทศที่นักวิจัยไทยร่วมทำวิจัยด้วยมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คือ สหรัฐอเมริกา ซึ่งมีผลงานวิจัยจำนวน 167 เรื่อง รองลงมาอันดับสอง คือ อังกฤษ มีจำนวนผลงานวิจัย 65 เรื่อง และอันดับสาม คือ ออสเตรเลีย มีจำนวน 50 เรื่อง ส่วนประเทศอื่นๆ มีจำนวนผลงานวิจัยที่ร่วมทำด้วยกันไม่เกิน 20 เรื่อง ดังภาพที่ 4.10

ภาพที่ 4.10 กราฟแสดงประเทศที่มีจำนวนงานวิจัยร่วมกับนักวิจัยประเทศไทยสูงสุด 20 อันดับแรก หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

4.2.5 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

4.2.5.1 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

(รวมทุกสาขาวิชา)

ในภาพรวมทุกสาขาวิชา การทำวิจัยเพียงคนเดียวมีสัดส่วน 15% ส่วนการทำวิจัยระหว่าง 2 คน และการทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน โดยคิดเป็น 41.2% และ 43.8% ตามลำดับ ซึ่งการทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และโดยส่วนใหญ่แล้วเป็นการทำวิจัยร่วมกันระหว่าง 2 ประเทศ โดยคิดเป็น 53.5% นอกจากนี้การทำวิจัยภายในมหาวิทยาลัยเดียวกัน และการทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 มหาวิทยาลัยขึ้นไป แม้จะมีแนวโน้มลดลงในช่วงปี 2005-2009 แต่กลับเพิ่มขึ้นอีกครั้งในช่วงปี 2010-2015 ดังตารางที่ 4.56

ตารางที่ 4.56 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน (รวมทุกสาขาวิชา) หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 473) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 43) %	2005-2009 (n2 = 132) %	2010-2015 (n3 = 298) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	15.0	18.6	15.9	14.1	↓
2	41.2	46.5	47.7	37.6	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	43.8	34.9	36.4	48.3	↑
จำนวนประเทศ					
1	27.3	25.6	26.5	27.9	↑
2	53.5	55.8	59.8	50.3	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	19.2	18.6	13.6	21.8	∩
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	20.9	20.9	19.7	21.5	∩
2	46.3	48.8	56.1	41.6	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	32.8	30.2	24.2	36.9	∩

หมายเหตุ. (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (^) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (∩) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.2.5.2 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา Information Management

ในสาขา Information Management การทำวิจัยเพียงคนเดียวมีเพียง 10% ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมดในสาขานี้ ซึ่งสัดส่วนที่เหลือถูกแบ่งออกเป็นสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

ระหว่างงานวิจัยที่ทำร่วมกันระหว่างนักวิจัย 2 คน และ งานวิจัยที่ทำร่วมกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป โดยคิดเป็น 46.7% และ 43.3% ตามลำดับ แต่อย่างไรก็ตามในช่วงปี 2010-2015 งานวิจัยที่ทำเพียงคนเดียวมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นประมาณ 23% จากช่วงปีก่อนหน้า การทำวิจัยร่วมกับประเทศอื่น แม้จะมีสัดส่วนมากกว่าการทำวิจัยเฉพาะภายในประเทศไทย แต่มีแนวโน้มที่ลดลง ในขณะที่การทำวิจัยภายในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในช่วงปี 2010-2015 จาก 7.1% เป็น 61.5% เช่นเดียวกับการทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่น แม้จะมีสัดส่วนมากกว่าการทำวิจัยภายในมหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่การทำวิจัยในมหาวิทยาลัยเดียวกันกลับมีแนวโน้มสูงขึ้นในช่วงปี 2010-2015 จาก 7.1% เป็น 46.2% ดังตารางที่ 4.57

ตารางที่ 4.57 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Information Management หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 30) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 3) %	2005-2009 (n2 = 14) %	2010-2015 (n3 = 13) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	10.0	0.0	0.0	23.1	↑
2	46.7	66.7	64.3	23.1	↓
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	43.3	33.3	35.7	53.8	↑
จำนวนประเทศ					
1	33.3	33.3	7.1	61.5	∩
2	60.0	66.7	78.6	38.5	∧
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	6.7	0	14.3	0	∧
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	26.7	33.3	7.1	46.2	∩
2	66.7	66.7	78.6	53.8	∧
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	6.7	0	14.3	0.0	∧

หมายเหตุ. (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (∧) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (∩) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.2.5.3 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา Operations and Technology Management

ในสาขา Operations and Technology Management การทำวิจัยส่วนใหญ่เป็นการวิจัยร่วมกัน มีผลงานวิจัยที่ทำโดยนักวิจัยคนเดียวเพียง 7.5% และมีแนวโน้มที่ลดลงอย่างมากในช่วงปี 2010-2015 จาก 20% เป็น 4.3% ซึ่งการทำวิจัยระหว่างนักวิจัย 2 คนมี

แนวโน้มลดลงมากเช่นกัน จาก 70% เป็น 34.8% ในขณะที่ช่วงปี 2010-2015 การทำวิจัยร่วมกัน ตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปกลับเพิ่มขึ้นจาก 10% เป็น 60.9% การทำวิจัยเฉพาะภายในประเทศไทยมีสัดส่วน 32.5% อย่างไรก็ตามแนวโน้มการทำวิจัยเฉพาะภายในประเทศไทยลดลงในช่วงปี 2010-2015 แต่การทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 ประเทศขึ้นไปกลับมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นถึง 30.4% นอกจากนี้การทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 มหาวิทยาลัยขึ้นไปมีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้น จากที่ลดลงไปในปี 2005-2009 กลับเพิ่มขึ้นมาอีก 47.8% ในปี 2010-2015 ดังตารางที่ 4.58

ตารางที่ 4.58 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Operations and Technology Management หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 40) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 7) %	2005-2009 (n2 = 10) %	2010-2015 (n3 = 23) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	7.5	0.0	20.0	4.3	^
2	47.5	57.1	70.0	34.8	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	45.0	42.9	10.0	60.9	U
จำนวนประเทศ					
1	32.5	14.3	60.0	26.1	^
2	45.0	57.1	40.0	43.5	U
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	22.5	28.6	0.0	30.4	U
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	17.5	0.0	40.0	13.0	^
2	47.5	57.1	60.0	39.1	^
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	35.0	42.9	0.0	47.8	U

หมายเหตุ. (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (^) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (U) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

4.2.5.4 จำนวนนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน

สาขา Operations Research and Management Science

ในสาขา Operations Research and Management Science งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่ทำโดยนักวิจัยเพียงคนเดียว โดยคิดเป็น 60% ของจำนวนงานวิจัยทั้งหมดในสาขานี้ แต่แนวโน้มงานวิจัยที่ทำร่วมกันระหว่างนักวิจัยอื่นมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นในช่วงปี 2010-2015 เช่นเดียวกับการทำวิจัยร่วมกับประเทศอื่น และการทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่น ที่ในช่วงปี 2010-2015 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น 25% จากช่วงปีก่อนหน้า ดังตารางที่ 4.59

ตารางที่ 4.59 ตารางแสดงแนวโน้มและจำนวนของนักวิจัย ประเทศ และมหาวิทยาลัยในการทำวิจัยร่วมกัน สาขาวิชา Operations Research and Management Science หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลใหม่

ลักษณะผู้แต่ง	ทั้งหมด (n = 5) %	ช่วงปี ค.ศ.			แนวโน้ม
		2000-2004 (n1 = 0) %	2005-2009 (n2 = 1) %	2010-2015 (n3 = 4) %	
จำนวนผู้แต่ง					
1	60.0	0	100.0	50.0	∧
2	20.0	0	0	25.0	↑
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	20.0	0	0	25.0	↑
จำนวนประเทศ					
1	60.0	0	100.0	50.0	∧
2	20.0	0	0	25.0	↑
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	20.0	0	0	25.0	↑
จำนวนมหาวิทยาลัย					
1	60.0	0	100.0	50.0	∧
2	20.0	0	0	25.0	↑
ตั้งแต่ 3 ขึ้นไป	20.0	0	0	25.0	↑

หมายเหตุ (↓) ลดลง, (↑) เพิ่มขึ้น, (∧) เพิ่มขึ้นแล้วลดลง, (∪) ลดลงแล้วเพิ่มขึ้น

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการเก็บข้อมูลผลงานวิจัยทางบริหารธุรกิจในระดับนานาชาติตั้งแต่ปี 2000-2015 ซึ่งมีผู้แต่งเป็นนักวิชาการในประเทศไทย พบว่า มีผลงานวิจัยจากนักวิชาการไทยทั้งหมด 719 เรื่อง และจำนวนงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในแต่ละปีแม้จะมีจำนวนเพิ่มขึ้นสลับกับลดลง แต่ยังคงมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ลงวารสารนานาชาติในแต่ละปีมีจำนวนเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยประมาณ 6 เรื่อง โดยแนวโน้มจำนวนงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์นั้นมีความสอดคล้องกับงบประมาณการวิจัยที่ทางสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) จัดสรรให้ในแต่ละปี หากปีใดที่คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติมีการจัดสรรทุนสนับสนุนให้กับการทำวิจัยเพิ่มมากขึ้น ปีนั้นจะมีจำนวนงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติเพิ่มขึ้นตามไปด้วย โดยในปี 2012 เป็นปีที่สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติมีการจัดสรรงบประมาณให้กับการทำวิจัยเพิ่มขึ้นมากกว่าปีอื่นๆ จึงทำให้ผลงานวิจัยในปีนั้นเพิ่มสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งตามนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ ฉบับที่ 8 (ค.ศ. 2012-2016) นั้น จำนวนเงินงบประมาณทั้งสิ้นสำหรับสนับสนุนการทำวิจัย คือ 50,904 ล้านบาท (สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ, 2554, น. 38) ซึ่งเพิ่มขึ้นจากงบประมาณของปี 2011 มากถึง 23,904 ล้านบาท

สาขาวิชาที่ได้รับความนิยมในการตีพิมพ์สูงที่สุด คือ สาขา Operations and Technology Management รองลงมาอันดับสอง คือ Economics, Econometrics and Statistics และ อันดับสาม คือ Finance ซึ่งสาขาวิชาที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นสูงมากอย่างชัดเจน ได้แก่ สาขา Economics, Econometrics and Statistics และ สาขา Finance ส่วนสาขาวิชาที่ยังคงมีงานวิจัยอยู่น้อย ได้แก่ สาขา Organisation Studies สาขา Entrepreneurship and Small Business Management และ สาขา Business History and Economic History อีกทั้งยังมีบางสาขาวิชาที่มีจำนวนลดลงในช่วงปี 2005-2009 เป็นช่วงปี 2010-2015 ซึ่งได้แก่ สาขา Operations Research and Management Science และสาขา International Business and Area Studies โดยจำนวนงานวิจัยในแต่ละสาขานั้นจะขึ้นอยู่กับทิศทางนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติในแต่ละช่วงปี สาขาวิชาที่ตรงกับแนวทางการวิจัยของ วช. จะได้รับความนิยมในการตีพิมพ์มากกว่าสาขาวิชาอื่นที่ไม่สอดคล้องกับนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัย ซึ่งนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ ฉบับที่ 7 (ค.ศ. 2008-2011) และ 8 (ค.ศ. 2012-2016) เป็นช่วงที่ประเทศไทยเน้นการพัฒนางานวิจัย

ทางด้านเศรษฐกิจเป็นอันดับหนึ่ง ทำให้งานวิจัยทางบริหารธุรกิจของประเทศไทยที่ตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติส่วนใหญ่จึงเน้นไปทางสาขา Operations and Technology Management สาขา Economics, Econometrics and Statistics และสาขา Finance และช่วงปี 2012-2015 สาขา Economics, Econometrics and Statistics และ สาขา Finance มีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นอย่างมาก

ในภาพรวมเมื่อนำผลงานวิจัยจากทุกสาขาวิชามาจัดอันดับนักวิจัย พบว่า อันดับหนึ่งคือ Laosirihongthong, Tritos รองลงมาอันดับสองและสาม คือ Phusavat, Kongkiti และ Jiraporn, Pornsit ตามลำดับ โดยนักวิจัยส่วนใหญ่ที่ติดอันดับ 10 อันดับแรก มีสัดส่วนงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารที่อยู่ในเกณฑ์ดี คือ อยู่ในเกณฑ์ที่ ABS ให้ 3 คะแนน แต่ยังคงมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ได้รับการตีพิมพ์ลงในวารสารระดับ 4 หรือ 4* นึก เมื่อแบ่งปี 2000-2015 ออกเป็น 3 ช่วงปี คือ 2000-2004 2005-2009 และ 2010-2015 อันดับนักวิจัยวิจัยจะมีการเปลี่ยนแปลงที่ไม่มีความต่อเนื่องกัน นักวิจัยบางคนเข้ามาติดอันดับใน 10 อันดับแรกแล้วหายไป ในขณะที่นักวิจัยบางคนไม่เคยติดอันดับเลยกลับเข้ามาติด 10 อันดับแรกในบางช่วงปี รวมถึงนักวิจัยเคยอยู่ในอันดับที่ต้นๆ มักจะตกลงมาหลายอันดับในช่วงปีถัดไป เช่น Phusavat, Kongkiti ไม่เคยติดอันดับ 10 อันดับแรกในปี 200-2004 กลับมาติดอันดับหนึ่งในปี 2005-2009 และตกอันดับลงมาอยู่อันดับ 5 ในปี 2010-2015 (จากตารางที่ 4.3) ทั้งนี้เนื่องมาจากการที่นักวิจัยจะมีผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติแต่ละชิ้น นักวิจัยจะต้องอาศัยระยะเวลาไม่น้อยในการคิดหัวข้อวิจัยและทำวิจัย หลังจากทีนักวิจัยคนนั้นมีการตีพิมพ์ผลงานวิจัยออกไป นักวิจัยจะต้องใช้ระยะเวลาในการเริ่มคิดและทำงานวิจัยขั้นต่อไป ทำให้นักวิจัยอาจไม่สามารถคงอันดับที่ดีให้ได้ตลอดทุกช่วงปี นอกจากนี้นักวิจัยยังมีภาระหน้าที่อื่นๆ เช่น การสอนเรียน ซึ่งนักวิจัยจะต้องทำควบคู่ไประหว่างการทำวิจัยด้วย ทำให้เป็นการยากที่นักวิจัยจะคงอันดับผลงานวิจัยที่ติดนั้นไว้ได้อย่างต่อเนื่อง

ส่วนอันดับมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับหนึ่งคือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รองลงมาอันดับสองคือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และอันดับสามคือ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ซึ่งสัดส่วนงานวิจัยของมหาวิทยาลัยมีงานวิจัยอยู่ในวารสารที่ได้ระดับ 2 และ 3 ท่างกันไม่มากนัก เมื่อแบ่งปี 2000-2015 ออกเป็น 3 ช่วงปี คือ 2000-2004 2005-2009 และ 2010-2015 เช่นเดียวกับการจัดอันดับนักวิจัย อันดับมหาวิทยาลัยในแต่ละช่วงปีจะมีการเปลี่ยนแปลงจากเดิมไม่มากนักไม่เหมือนกับการเปลี่ยนแปลงของอันดับนักวิจัย แต่ในช่วงปี 2000-2009 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยซึ่งไม่เคยติดอันดับในมหาวิทยาลัย 10 อันดับแรกที่มีคะแนนสูงสุดมาก่อนกลับติดอันดับที่ 6 ในช่วงปี 2010-2015 ทั้งนี้เนื่องจากมหาวิทยาลัยหอการค้าไทยมีการสนับสนุนการทำวิจัยมากขึ้น ทางมหาวิทยาลัยมีการร่วมมือกับมหาวิทยาลัยชิคาโกในการก่อตั้งศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยชิคาโก-มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (The University of Chicago - UTCC Research Center) และมีการเปิดให้ใช้บริการฐานข้อมูลออนไลน์ทางด้านเศรษฐศาสตร์ และ

สังคมศาสตร์นี้อย่างเป็นทางการในปี 2007 (“ม.หอการค้าตั้งเป้าพัฒนางานวิจัย,” 2550) ส่วนมหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ตกจาก 10 อันดับแรกลงไปหลังจากติดอันดับในช่วงปี 2000-2004 เนื่องจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีมีการหันมาส่งเสริมการทำวิจัยมากขึ้น ทำให้มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีขึ้นมาเป็นอันดับ 10 ในช่วงปี 2005-2009 และอันดับ 9 ในช่วงปี 2010-2015 โดยทางมหาวิทยาลัยพระจอมเกล้าธนบุรีมีการส่งเสริมงานวิจัยจนเป็น 1 ใน 9 มหาวิทยาลัยที่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลในโครงการพัฒนามหาวิทยาลัยวิจัยแห่งชาติและส่งเสริมการวิจัยในอุดมศึกษาในปี ค.ศ. 2010 (“ความเป็นเลิศในงานวิจัยพัฒนาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี,” 2553)

ลักษณะงานวิจัยส่วนใหญ่ประมาณ 80% เป็นงานวิจัยที่ทำร่วมกัน งานวิจัยที่นักวิจัยทำเพียงคนเดียวมีจำนวนลดลงเรื่อยๆ นอกจากนี้ยังมีการวิจัยร่วมกับประเทศอื่นๆ มากขึ้นโดยประเทศที่ได้รับความนิยมในการวิจัยร่วมด้วยมากที่สุด คือ สหรัฐอเมริกา รองลงมาอันดับสอง คือ อังกฤษ และอันดับสาม คือ ออสเตรเลีย อีกทั้งการทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่นยังคงมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเช่นเดียวกัน การที่มหาวิทยาลัยในประเทศไทยมีการร่วมทำวิจัยกับมหาวิทยาลัยในประเทศแถบอเมริกา ยุโรป ออสเตรเลีย มากกว่าประเทศแถบเอเชีย นั้น เนื่องมาจากการที่อาจารย์ในมหาวิทยาลัยประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ที่จบจากมหาวิทยาลัยทางแถบอเมริกา ยุโรป และ ออสเตรเลีย ทำให้เมื่อทำงานวิจัยกับต่างประเทศจึงมีแนวโน้มที่จะติดต่อขอความร่วมมือในการทำวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยต่างชาติที่ตนเองจบการศึกษามาได้ง่ายมากกว่า นอกจากนี้การที่บางมหาวิทยาลัยได้รับมาตรฐาน EQUIS ซึ่งเป็นมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษาของทางยุโรป และ AACSB ซึ่งเป็นมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษาของทางอเมริกา ทำให้เกิดแนวโน้มที่จะมีการร่วมมือกันในการทำวิจัยร่วมกับกลุ่มประเทศเหล่านี้มากยิ่งขึ้น

หลังจากนำข้อมูลในสาขา Information Management สาขา Operations and Technology Management และสาขา Operations Research and Management Science มาวิเคราะห์ใหม่ เนื่องจากสาขาวิชาเหล่านี้มีการคาบเกี่ยวกับเนื้อหาในสาขาวิชาของคณะอื่น เช่น วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น ทำให้มีข้อมูลนักวิจัยที่อยู่ในคณะอื่นนอกเหนือจากคณะทางบริหารธุรกิจรวมอยู่ด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงตัดข้อมูลในส่วนของผู้แต่งที่อยู่ในคณะอื่นที่ไม่ใช่ทางบริหารธุรกิจออก พบว่า งานวิจัยทั้งหมดลดลงเหลือจำนวน 473 เรื่อง โดยแนวโน้มการตีพิมพ์ผลงานวิจัยยังคงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เช่นเดิม แต่สาขาวิชาที่ได้รับการตีพิมพ์มากที่สุดเป็นอันดับแรกเปลี่ยนเป็นสาขา Economics, Econometrics and Statistics รองลงมาอันดับสอง คือ Finance และอันดับสาม คือ Marketing โดยสาขาที่มีจำนวนงานวิจัยมากยังคงเป็นสาขาวิชาที่

เกี่ยวข้องกับนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติในด้านการพัฒนาด้านเศรษฐกิจของประเทศ เช่นเดิม ซึ่งเป็นยุทธศาสตร์ที่ได้รับงบประมาณมากที่สุดนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ ฉบับที่ 7 (ค.ศ. 2008-2011) และ 8 (ค.ศ. 2012-2016) เมื่อเทียบกับยุทธศาสตร์ด้านอื่นๆ ส่วนสาขาที่ไม่ค่อยสอดคล้องกับนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติจะเป็นสาขาวิชาที่มีจำนวนน้อย เนื่องจากสาขาวิชาที่ไม่สอดคล้องกับแนวทางการวิจัยย่อมขาดเงินสนับสนุนในการทำวิจัยจากภาครัฐ

อันดับนักวิจัยและอันดับมหาวิทยาลัยมีการเปลี่ยนแปลง โดยอันดับนักวิจัยที่มีคะแนนรวมมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง เปลี่ยนเป็น Jiraporn, Pornsit รองลงมาอันดับสอง คือ Chintrakarn, Pandej และอันดับสาม คือ Kouwenberg, Roy และ Tournemaine, Frédéric ส่วนอันดับมหาวิทยาลัยมีการเปลี่ยนแปลงโดยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยขึ้นมาเป็นมหาวิทยาลัยที่มีคะแนนรวมสูงสุดเป็นอันดับหนึ่ง และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ลงมาอยู่ในอันดับสอง ส่วนอันดับสาม คือ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งการเปลี่ยนแปลงอันดับมหาวิทยาลัยก่อนและหลังจากตัดข้อมูลนักวิจัยคณะที่อยู่ในคณะทางบริหารธุรกิจออก พบว่า อันดับมหาวิทยาลัยมีการเปลี่ยนแปลงไม่มากนัก โดยอันดับ 1 และ 2 ยังเป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงสลับกันระหว่างจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยขึ้นมาเป็นอันดับหนึ่งจากที่เคยเป็นอันดับสอง ซึ่งมหาวิทยาลัยที่ติดอันดับในสองอันดับแรกนี้ ทั้งสองมหาวิทยาลัยถือได้ว่าเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำทางบริหารธุรกิจจากการจัดอันดับ QS World University Rankings ในปี 2015 ทางด้านสาขาบริหารธุรกิจ (Business Management) ซึ่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยติดอันดับ 101-150 และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ติดอันดับ 151-200 (“QS World University Rankings by Subject 2015,” 2015) ดังนั้นผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารทางบริหารธุรกิจระดับนานาชาติจึงเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงการเป็นมหาวิทยาลัยที่มีคุณภาพในสาขาด้านบริหารธุรกิจ

ด้านลักษณะงานวิจัย งานวิจัยส่วนใหญ่ยังคงเป็นการทำวิจัยร่วมกัน การทำวิจัยเพียงคนเดียวมีสัดส่วนเพียง 15% และการทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนี้การทำวิจัยส่วนใหญ่ยังเป็นการทำวิจัยร่วมกันระหว่าง 2 ประเทศ โดยประเทศที่ได้รับคามนิยมมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งยังคงเป็น สหรัฐอเมริกา รองลงมาอันดับสอง คือ อังกฤษ และอันดับสาม คือ ออสเตรเลีย เนื่องจากนักวิจัยไทยส่วนใหญ่จบจากมหาวิทยาลัยทางแถบอเมริกา ยุโรป และออสเตรเลีย และการได้รับมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษาของทางยุโรป EQUIS และมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษาของทางอเมริกา AACSB ทำให้เกิดการทำวิจัยร่วมกับต่างประเทศในกลุ่มประเทศอเมริกาและยุโรปเป็นจำนวนมาก

ตารางที่ 5.1 ตารางเปรียบเทียบผลการศึกษารวมข้อมูลจากทุกคณะที่ตีพิมพ์ในวารสารทางบริหารธุรกิจและหลังจากตัดนักวิจัยที่ไม่อยู่ในคณะทางบริหารธุรกิจออกจากชุดข้อมูล

หัวข้อ	ผลการศึกษารวมทุกคณะที่ตีพิมพ์ในวารสารทางบริหารธุรกิจ	ผลการศึกษาหลังตัดนักวิจัยที่ไม่อยู่ในคณะทางบริหารธุรกิจออก
จำนวนผลงานวิจัยทั้งหมด	719 เรื่อง	473 เรื่อง
อันดับสาขาวิชา	<ol style="list-style-type: none"> 1. Operations and Technology Management 2. Economics, Econometrics and Statistics 3. Finance 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Economics, Econometrics and Statistics 2. Finance 3. Marketing
อันดับนักวิจัย	<ol style="list-style-type: none"> 1. Laosirihongthong, Tritos 2. Phusavat, Kongkiti 3. Jiraporn, Pornsit 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Jiraporn, Pornsit 2. Chintrakarn, Pandej 3. Kouwenberg, Roy และ Tournemaine, Frédéric
อันดับมหาวิทยาลัย	<ol style="list-style-type: none"> 1. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 3. สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย 	<ol style="list-style-type: none"> 1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 3. มหาวิทยาลัยมหิดล
ลักษณะงานวิจัย	<ul style="list-style-type: none"> • 80% เป็นงานวิจัยที่ทำร่วมกัน • งานวิจัยที่นักวิจัยทำเพียงคนเดียวมีจำนวนลดลงเรื่อยๆ • มีแนวโน้มการทำการวิจัยร่วมกับประเทศอื่นๆ สูงขึ้น • มีแนวโน้มการทำการวิจัยร่วมกับมหาวิทยาลัยอื่นสูงขึ้น 	<ul style="list-style-type: none"> • 85% เป็นงานวิจัยที่ทำร่วมกัน • การทำวิจัยร่วมกันตั้งแต่ 3 คนขึ้นไปมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ
อันดับประเทศ	<ol style="list-style-type: none"> 1. สหรัฐอเมริกา 2. อังกฤษ 3. ออสเตรเลีย 	<ol style="list-style-type: none"> 1. สหรัฐอเมริกา 2. อังกฤษ 3. ออสเตรเลีย

5.2 ข้อจำกัดงานวิจัย

เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านระยะเวลาและการเข้าถึงฐานข้อมูล ที่บางวารสารที่ไม่มีฐานข้อมูลออนไลน์สำหรับงานวิจัยที่ย้อนหลังไปเป็นเวลาหลายปี และบางฐานข้อมูลมีการจำกัดสิทธิ์ในการเข้าถึงฐานข้อมูล ดังนั้นวารสารที่นำมาวิเคราะห์ในการศึกษาครั้งนี้จะนำมาจากฐานข้อมูล Scopus เป็นหลัก และบางส่วนใช้จากฐานข้อมูลของวารสารนั้นโดยตรง ซึ่งมีบางวารสารที่ไม่สามารถเข้าถึงได้ และมีบางวารสารไม่ครอบคลุมตลอดระยะเวลาในช่วงปี 2000-2015 แต่ส่วนใหญ่วารสารในแต่ละสาขาที่นำมาวิเคราะห์จะครอบคลุมปี 2000-2015 ประมาณ 60% ซึ่งรายชื่อวารสารและช่วงปีของแต่ละวารสารที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ในครั้งนี้ได้แนบไว้ใน ภาคผนวก ข.

นอกจากนี้ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์อาจมีนักวิจัยจากคณะอื่นนอกเหนือจากบริหารธุรกิจรวมอยู่ด้วย เนื่องจากความกว้างของเนื้อหาในสาขาวิชาบริหารธุรกิจ ทำให้นักวิจัยจากคณะอื่นสามารถส่งงานวิจัยไปตีพิมพ์ในวารสารเดียวกับวารสารทางบริหารธุรกิจ ซึ่งผู้วิจัยเลือกคัดกรองข้อมูลใน 3 สาขา ได้แก่ สาขา Information Management สาขา Operations and Technology Management และสาขา Operations Research and Management Science ซึ่งจากการตรวจสอบในเบื้องต้นสาขาเหล่านี้มีเปอร์เซ็นต์ของนักวิจัยจากคณะอื่นเข้ามารวมอยู่ด้วยในสัดส่วนที่มากถึง 70%

5.3 ข้อเสนอแนะงานวิจัยต่อเนื่อง

1. การศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องรายละเอียดในเชิงลึกของเนื้อหางานวิจัย เช่น หัวข้อการวิจัย รูปแบบวิธีการทำวิจัย ทฤษฎีที่นำมาใช้ เป็นต้น เพื่อเป็นประโยชน์ในเรื่องแนวทาง รูปแบบ และหัวข้อวิจัยสำหรับนักวิจัยที่กำลังทำงานวิจัย หรือต้องการทำงานวิจัยในอนาคต
2. การคัดกรองข้อมูลนักวิจัยทั้งหมดที่ไม่ได้อยู่ในคณะบริหารธุรกิจออกไป เพื่อให้ได้ข้อมูลงานวิจัยที่เป็นภาพรวมงานวิจัยในคณะทางบริหารธุรกิจมากขึ้น

รายการอ้างอิง

หนังสือ

- พิชญานี กิติกุล. (2549). *วิธีวิจัยทางธุรกิจ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). *วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- ศรีเพ็ญ ทริพย์มนชัย, มนวิภา ผดุงสิทธิ์, และ นภดล ร่มโพธิ์. (2557). *การวิจัยทางธุรกิจ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: พิสิทส์เซ็นเตอร์.
- สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. (2545). *นโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ ฉบับที่ 6*. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. (2555). *นโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ ฉบับที่ 7*. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. (2554). *นโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ ฉบับที่ 8*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

เอกสารประกอบการประชุมวิชาการ

- วัชร กสิณฤกษ์ (2551). สัมมนาแลกเปลี่ยนความรู้หรือประสบการณ์การเผยแพร่ผลงานวิจัยและวิชาการ. *Scientific paper writing for publication*. มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง.

บทความวารสาร

- ผดุงศักดิ์ รัตนเดโช. (2549). จำนวนผลงานวิจัยตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติ เป็นดัชนีบ่งบอกคุณภาพมหาวิทยาลัยในประเทศไทย. *วารสารวิจัยทรัพยากรมนุษย์*, 1(1), 61

วิจัย/วิทยานิพนธ์

- เบญจวรรณ นาราสะจัจ. (2545). *การสำรวจการนำผลงานวิจัยมหาวิทยาลัยขอนแก่นไปใช้ประโยชน์*. (เอกสารงานวิจัย). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, สถาบันวิจัยและพัฒนา.

- วันดี เลิศสุพงศ์กิจ. (2547). *การศึกษาวเคราะห์ลักษณะงานวิจัยด้านสื่อสารมวลชนของไทยและสหรัฐอเมริกา*ระหว่างปี พ.ศ. 2543-2544. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, หลักสูตรวารสารศาสตร์มหาบัณฑิต.
- กุลธิดา ศรีวิเชียร. (2549). *การวิเคราะห์ระเบียบวิธีและเนื้อหาของงานวิจัยเกี่ยวกับบุหรื*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสังคมศาสตร์, หลักสูตรสังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

- ผู้จัดการ. “ม.หอการค้า”ตั้งเป้าพัฒนางานวิจัย เปิดฐานข้อมูลออนไลน์ต่อยอดป.เอก.” *ผู้จัดการออนไลน์*, 16 สิงหาคม 2550. <http://www.manager.co.th/Campus/ViewNews.aspx?NewsID=9500000096497> (สืบค้นเมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2558).
- พีระพงศ์ ทีฆสกุล. “การตีพิมพ์ผลงานวิจัย ขึ้นหิ้งจริงหรือ.” *วิ.. จากใจ*. <http://rdo.psu.ac.th/column/index.php/55-3> (สืบค้นเมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2558).
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. “การวิจัย.” *ฐานความรู้ มสธ.* http://www.stou.ac.th/knowledgemanagement/infoserve/kmdb/read_kb.asp?db_id=7 (สืบค้นเมื่อวันที่ 20 กันยายน 2558).
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย. “ทุนวิจัย.” *ฝ่ายวิชาการ สกว.* <http://academic.trf.or.th/index.php/fund> (สืบค้นเมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2558).
- อานนท์ บุณยะรัตเวช. “การสร้างนักวิจัยในประเทศไทย.” http://www.nrdo.navy.mi.th/jreport/mmaga/maga1_49/p8149.pdf (สืบค้นเมื่อวันที่ 20 กันยายน 2558).
- บิสนิวส์. “นโยบายและแนวทางการวิจัยของชาติ ฉบับที่ 5” *อาร์วายทีไบน*, 15 ตุลาคม 2539. <http://www.ryt9.com/s/cabt/186016> (สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มกราคม 2559).
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. “ข่าวประชาสัมพันธ์ สกอ.” <http://nru.kmutt.ac.th/nru-news.php> (สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มกราคม 2559).
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. “ความเป็นเลิศในงานวิจัยพัฒนาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.” http://www2.kmutt.ac.th/thai/res_feat/ (สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มกราคม 2559).

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. “หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหการ.”
<http://acrd.engr.tu.ac.th/web/doc/course/41-10.pdf> (สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มกราคม 2559).

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. “หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์.”
<http://acrd.engr.tu.ac.th/web/doc/course/41-8.pdf> (สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มกราคม 2559).

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. “หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์.”
<http://www.cp.eng.chula.ac.th/future/bachelor> (สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มกราคม 2559).

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. “รายวิชาที่เปิดสอนโดยภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหการ.”
<http://www.ie.eng.chula.ac.th/academics/course/> (สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มกราคม 2559).

มหาวิทยาลัยมหิดล. “โปรแกรมการศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหการ.”
<http://www.eg.mahidol.ac.th/dept/egie-bachelor/images/program2.pdf> (สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มกราคม 2559).

Articles

Apostolou, B., Dorminey, J. W., Hassell, J. M., & Rebele, J. E. (2015). Accounting education literature review (2013–2014). *Journal of Accounting Education*, 33(2), 69-127.

Gomes, E., Barnes, B. R., & Mahmood, T. (2014). A 22 year review of strategic alliance research in the leading management journals. *International Business Review*.

Hoque, Z. (2014). 20 years of studies on the balanced scorecard: Trends, accomplishments, gaps and opportunities for future research. *The British Accounting Review*, 46(1), 33-59.

Johnsen, T. E., Mikkelsen, O. S., & Paulraj, A. (2015). The character and significance of Nordic purchasing and supply management research: A systematic review of the literature. *Journal of Purchasing and Supply Management*.

Kirchler, E., & Hölzl, E. (2006). Twenty-Five years of the Journal of Economic Psychology (1981–2005): A report on the development of an interdisciplinary Weld of research. *Journal of Economic Psychology*, 27, 793–804.

- Law, R., Wu, J., & Liu, J. (2014). Progress in Chinese hotel research: A review of SSCI-listed journals. *International Journal of Hospitality Management*, 42, 144-154.
- Williams, B. C., & Plouffe, C. R. (2007). Assessing the evolution of sales knowledge: A 20-year content analysis. *Industrial Marketing Management*, 36(4), 408-419.
- Wong, W. E., Tse, T. H., Glass, R. L., Basili, V. R., & Chen, T. Y. (2011). An assessment of systems and software engineering นักวิจัยs and institutions (2003–2007 and 2004–2008). *Journal of Systems and Software*, 84(1), 162-168.
- Zhai, L., Yan, X., Shibchurn, J., & Song, X. (2013). Evolutionary analysis of international collaboration network of Chinese นักวิจัยs in management research. *Scientometrics*, 98, 1435–1454.
- Zhao, W., & Ritchie, J. R. B. (2007). An investigation of academic leadership in tourism research: 1985–2004. *Tourism Management*, 28(2), 476-490.

Electronic Media

- Scimago Institutions Ranking. “Country Rankings.” SCImago Journal & Country Ranking. http://www.scimagojr.com/countryrank.php?area=0&category=0®ion=Asiatic+Region&year=2014&order=it&min=0&min_type=it (accessed September 26, 2015).
- Scimago Institutions Ranking. “Country Search.” SCImago Journal & Country Ranking. <http://www.scimagojr.com/countrysearch.php?area=0&country=TH&w=> (accessed September 26, 2015).
- Rolf D. Cremer. “ABS Academic Journal Guide 2015.” Chartered Association of Business Schools. <http://charteredabs.org/academic-journal-guide-2015/> (accessed September 8, 2015).

ภาคผนวก

ภาคผนวก ข
รายชื่อวารสารที่ทำการเก็บข้อมูล

สาขา Economics, Econometrics and Statistics

รายชื่อครอบคลุมวารสารในช่วงปี 2000-2015 คิดเป็น 72%

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
American Economic Review	4*	1978-เป็นต้นไป
Annals of Statistics	4*	1996-เป็นต้นไป
Econometrica	4*	1994-เป็นต้นไป, 1990, 1977-1984, 1974
Journal of Political Economy	4*	1987-เป็นต้นไป, 1979-1985, 1973-1974, 1969
Quarterly Journal of Economics	4*	1976-เป็นต้นไป, 1973-1974
Review of Economic Studies	4*	1996-เป็นต้นไป, 1983-1985, 1979, 1977, 1969
Biometrika	4	1965-เป็นต้นไป, 1947-1951, 1908-1913
Econometric Theory	4	1996-เป็นต้นไป
Economic Journal	4	1988-เป็นต้นไป, 1979-1986, 1973
International Economic Review	4	1988-เป็นต้นไป, 1979-1985
Journal of Business and Economic Statistics	4	1996-เป็นต้นไป
Journal of Econometrics	4	1973-เป็นต้นไป
Journal of Economic Literature	4	1996-เป็นต้นไป, 1986, 1984, 1981
Journal of Economic Perspectives	4	1996-เป็นต้นไป, 1992-1994
Journal of Economic Theory	4	1969-เป็นต้นไป
Journal of International Economics	4	1971-เป็นต้นไป
Journal of Labor Economics	4	1995-เป็นต้นไป, 1993, 1991, 1985-1989
Journal of Monetary Economics	4	1975-เป็นต้นไป
Journal of the American Statistical Association	4	1983-เป็นต้นไป, 1978-1981, 1974, 1972, 1969-1970, 1967, 1965, 1961-1962, 1948-1949
Journal of the European Economic Association	4	2003-เป็นต้นไป
Journal of the Royal Statistical Society. Series B: Methodological	4	1996
RAND Journal of Economics	4	1991-เป็นต้นไป, 1989, 1987, 1984-1985
Review of Economics and Statistics	4	1978-เป็นต้นไป
American Economic Journal: Applied Economics	3	2009-เป็นต้นไป
American Economic Journal: Economic Policy	3	2011-เป็นต้นไป
American Economic Journal: Macroeconomics	3	2011-เป็นต้นไป

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
American Economic Journal: Microeconomics	3	2011-เป็นต้นไป
American Journal of Agricultural Economics	3	1979-เป็นต้นไป, 1974-1977
Annual Review of Economics	3	2010-เป็นต้นไป
Brookings Papers on Economic Activity	3	1996-เป็นต้นไป, 1992, 1990
Cambridge Journal of Economics	3	1977-เป็นต้นไป
Canadian Journal of Economics	3	1979-เป็นต้นไป, 1977
Computational Statistics and Data Analysis	3	1983-เป็นต้นไป
Development and Change	3	1981-เป็นต้นไป
Ecological Economics	3	1989-เป็นต้นไป
Econometric Reviews	3	2003-เป็นต้นไป
Econometrics Journal	3	2006-เป็นต้นไป
Economic Development and Cultural Change	3	1982-เป็นต้นไป, 1978-1979
Economic Inquiry	3	1996-เป็นต้นไป, 1987-1989, 1979-1985
Economic Policy	3	1988-เป็นต้นไป
Economic Theory	3	1991-เป็นต้นไป
Economica	3	1980-เป็นต้นไป, 1978, 1974-1976
Economics Letters	3	1978-เป็นต้นไป
Energy Economics	3	1979-เป็นต้นไป
Environmental and Resource Economics	3	1991-เป็นต้นไป
European Economic Review	3	1969-เป็นต้นไป
European Review of Agricultural Economics	3	1986-เป็นต้นไป, 1981-1982
Experimental Economics	3	2003-เป็นต้นไป
Games and Economic Behavior	3	1989-เป็นต้นไป
Health Economics	3	1992-เป็นต้นไป
IMF Economic Review	3	2010-เป็นต้นไป
International Journal of Industrial Organization	3	1983-เป็นต้นไป
International Statistical Review	3	1996-เป็นต้นไป, 1992-1994, 1990, 1987, 1985, 1982
Journal of Agricultural Economics	3	1978-เป็นต้นไป
Journal of Applied Econometrics	3	1996-เป็นต้นไป
Journal of Comparative Economics	3	1977-เป็นต้นไป
Journal of Development of Economics	3	1974-เป็นต้นไป
Journal of Economic Behavior and Organization	3	1980-เป็นต้นไป
Journal of Economic Dynamics and Control	3	1979-เป็นต้นไป
Journal of Economic Growth	3	1996-เป็นต้นไป
Journal of Environmental Economics and Management	3	1974-เป็นต้นไป
Journal of Health Economics	3	1982-เป็นต้นไป
Journal of Human Resources	3	1992-เป็นต้นไป, 1976-1982

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Journal of Industrial Economics	3	1996-เป็นต้นไป, 1978-1989
Journal of Institutional Economics	3	2011-เป็นต้นไป
Journal of Law and Economics	3	1996-เป็นต้นไป, 1978-1989
Journal of Law, Economics, and Organization	3	1985-เป็นต้นไป
Journal of Legal Studies	3	1996-เป็นต้นไป, 1985, 1983
Journal of Mathematical Economics	3	1974-เป็นต้นไป
Journal of Multivariate Analysis	3	1971-เป็นต้นไป
Journal of Population Economics	3	1988-เป็นต้นไป
Journal of Public Economics	3	1972-เป็นต้นไป
Journal of Risk and Uncertainty	3	1988-เป็นต้นไป
Journal of the Royal Statistical Society. Series C: Applied Statistics	3	1996-เป็นต้นไป, 1993, 1983-1991, 1981
Journal of Time Series Analysis	3	1996-เป็นต้นไป
Journal of Urban Economics	3	1974-เป็นต้นไป
Labour Economics	3	1993-เป็นต้นไป
Land Economics	3	1976-เป็นต้นไป, 1973-1974, 1964
Oxford Bulletin of Economics and Statistics	3	1996-เป็นต้นไป, 1991, 1988, 1980-1984, 1977-1978
Oxford Economics Papers	3	2000-เป็นต้นไป
Public Choice	3	1966-เป็นต้นไป
Quantitative Economics	3	2010-เป็นต้นไป
Real Estate Economics	3	1996-เป็นต้นไป
Review of Economic Dynamics	3	1998-เป็นต้นไป
Review of Income and Wealth	3	1996-เป็นต้นไป, 1989
Scandinavian Journal of Economics	3	1995-เป็นต้นไป, 1991-1992, 1985, 1983, 1977-1980
Scandinavian Journal of Statistics	3	1996-เป็นต้นไป
Social Choice and Welfare	3	1984-เป็นต้นไป
Theoretical Economics	3	2007-เป็นต้นไป
World Bank Economic Review	3	1986-เป็นต้นไป
Advances in Econometrics	2	2006-เป็นต้นไป, 2002-2004, 2000
Agricultural Economics	2	2005-เป็นต้นไป
American Law and Economics Review	2	2005-เป็นต้นไป
Annals of Economics and Finance	2	2008-เป็นต้นไป
Annals of Public and Cooperative Economics	2	1996-เป็นต้นไป
Annual Review of Resource Economics	2	2010-เป็นต้นไป
Applied Economic Perspectives and Policy	2	2010-เป็นต้นไป
Applied Economics	2	1977-เป็นต้นไป

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Australian Journal of Agricultural and Resource Economics	2	1996-เป็นต้นไป
B.E. Journal of Economic Analysis and Policy	2	2007-เป็นต้นไป
B.E. Journal of Macroeconomics	2	2007-เป็นต้นไป
B.E. Journal of Theoretical Economics	2	2007-เป็นต้นไป
Bulletin of Economic Research	2	1993-เป็นต้นไป, 1979-1991
Canadian Journal of Agricultural Economics	2	1996-เป็นต้นไป, 1989, 1978
CESifo Economic Studies	2	2005-เป็นต้นไป
China Economic Review	2	1989-เป็นต้นไป
Computational Statistics	2	1996-เป็นต้นไป
Contemporary Economic Policy	2	1996-เป็นต้นไป, 1994
Contributions to Political Economy	2	2005-เป็นต้นไป, 1982-1995
Defense and Peace Economics	2	2000-เป็นต้นไป
Economic Modelling	2	1984-เป็นต้นไป
Economic Record	2	1979-เป็นต้นไป, 1977
Economic Systems	2	2001-เป็นต้นไป
Economic Systems Research	2	1989-เป็นต้นไป
Economic Theory Bulletin	2	2013-เป็นต้นไป
Economics and Human Biology	2	2003-เป็นต้นไป
Economics and Philosophy	2	2003-เป็นต้นไป, 1993, 1990
Economics and Politics	2	1996-เป็นต้นไป, 1994
Economics of Education Review	2	1984-เป็นต้นไป, 1981-1982
Economics of Innovation and New Technology	2	2008-เป็นต้นไป
Economics of Transition	2	1996-เป็นต้นไป
Empirical Economics	2	1976-เป็นต้นไป
Environment and Development Economics	2	1996-เป็นต้นไป
European Journal of Health Economics	2	2002-เป็นต้นไป
European Journal of Political Economy	2	1985-เป็นต้นไป
Feminist Economics	2	1996-เป็นต้นไป
Fiscal Studies	2	1996-เป็นต้นไป
Geneva Risk and Insurance Review	2	2005-เป็นต้นไป, 1996-2002
German Economic Review	2	2001-เป็นต้นไป
Growth and Change	2	1976-เป็นต้นไป
History of Political Economy	2	1996-เป็นต้นไป, 1986
Information Economics and Policy	2	1993-เป็นต้นไป, 1988-1989, 1986, 1983-1984
International Journal of Economic Theory	2	2009-เป็นต้นไป
International Journal of Game Theory	2	1973-เป็นต้นไป, 1971

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
International Journal of Health Care Finance and Economics	2	2001-เป็นต้นไป
International Journal of the Economics of Business	2	2003-เป็นต้นไป
International Review of Economics and Finance	2	1992-เป็นต้นไป
International Review of Environmental and Resource Economics	2	2007-เป็นต้นไป
International Review of Law and Economics	2	1981-เป็นต้นไป
IZA Journal of Labor Economics	2	2012-เป็นต้นไป
IZA Journal of Migration	2	2012-เป็นต้นไป
Japanese and International Economics	2	2000-เป็นต้นไป
Journal of African Economics	2	1992-เป็นต้นไป
Journal of Agrarian Change	2	2001-เป็นต้นไป
Journal of Agricultural and Resource Economics	2	1996-เป็นต้นไป
Journal of Applied Probability	2	1995-เป็นต้นไป, 1981-1990, 1975-1979
Journal of Applied Statistics	2	1996-เป็นต้นไป, 1991, 1985, 1973-1977, 1970-1971
Journal of Behavioral and Experimental Economics	2	2014-เป็นต้นไป
Journal of Consumer Policy	2	2005-เป็นต้นไป, 1983-2002, 1977-1981
Journal of Cultural Economics	2	1977-เป็นต้นไป
Journal of Economic Inequality	2	2004-เป็นต้นไป
Journal of Economic Issues	2	1996-เป็นต้นไป, 1990-1992, 1988, 1985, 1982
Journal of Economic Methodology	2	2003-เป็นต้นไป
Journal of Economic Studies	2	1984-เป็นต้นไป, 1980-1982
Journal of Economic Surveys	2	1996-เป็นต้นไป, 1993, 1989
Journal of Economics	2	2000-เป็นต้นไป
Journal of Evolutionary Economics	2	1991-เป็นต้นไป
Journal of Family and Economic Issues	2	1992-เป็นต้นไป
Journal of Forest Economics	2	1995-เป็นต้นไป
Journal of Housing Economics	2	1991-เป็นต้นไป
Journal of Industry, Competition and Trade	2	2005-เป็นต้นไป
Journal of Institutional and Theoretical Economics	2	1996-เป็นต้นไป, 1992-1993
Journal of International Development	2	1989-เป็นต้นไป
Journal of Macroeconomics	2	1979-เป็นต้นไป
Journal of Nonparametric Statistics	2	1996-เป็นต้นไป
Journal of Policy Modeling	2	1979-เป็นต้นไป
Journal of Post Keynesian Economics	2	1996-เป็นต้นไป, 1989, 1985
Journal of Productivity Analysis	2	1989-เป็นต้นไป
Journal of Public Economic Theory	2	2007-เป็นต้นไป, 1999-2001

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Journal of Regulatory Economics	2	1989-เป็นต้นไป
Journal of Statistical Planning and Inference	2	1977-เป็นต้นไป
Macroeconomic Dynamics	2	1997-เป็นต้นไป
Managerial and Decision Economics	2	2003-เป็นต้นไป, 1980
Manchester School	2	1996-เป็นต้นไป
Mathematical Social Sciences	2	2000-เป็นต้นไป
National Tax Journal	2	1995-เป็นต้นไป, 1989, 1985
Networks and Spatial Economics	2	2005-เป็นต้นไป
North American Journal of Economics and Finance	2	1992-เป็นต้นไป
Open Economies Review	2	1990-เป็นต้นไป
Oxford Development Studies	2	1996-เป็นต้นไป
Oxford Review of Economic Policy	2	1985-เป็นต้นไป
Pacific Economic Review	2	1996-เป็นต้นไป
Pharmacoeconomics	2	1992-เป็นต้นไป
Quarterly Review of Economics and Finance	2	1992-เป็นต้นไป
Rationality and Society	2	1996-เป็นต้นไป
Resources and Energy Economics	2	1993-เป็นต้นไป
Resources Policy	2	1974-เป็นต้นไป
Review of African Political Economy	2	1994-เป็นต้นไป, 1981-1991
Review of Agricultural Economics	2	2004-2009
Review of Development Economics	2	1997-เป็นต้นไป
Review of Economic Design	2	1996-เป็นต้นไป
Review of Economics of the Household	2	2005-เป็นต้นไป
Review of Environmental Economics and Policy	2	2008-เป็นต้นไป
Review of Industrial Organization	2	1988-เป็นต้นไป, 1984-1986
Review of International Economics	2	1996-เป็นต้นไป
Review of Law and Economics	2	2006-เป็นต้นไป
Review of Network Economics	2	2010-เป็นต้นไป
Review of Political Economy	2	2002-เป็นต้นไป, 1996
Review of World Economics	2	2003-เป็นต้นไป
Scottish Journal of Political Economy	2	1978-เป็นต้นไป
Southern Economic Journal	2	1976-เป็นต้นไป
Spatial Economic Analysis	2	2006-เป็นต้นไป
STATA Journal	2	2005-เป็นต้นไป
Statistics and Probability Letters	2	1982-เป็นต้นไป
Studies in Nonlinear Dynamics and Econometrics	2	2002-เป็นต้นไป
Theory and Decision	2	1970-เป็นต้นไป
World Bank Research Observer	2	1986-เป็นต้นไป

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
World Economy	2	1987-เป็นต้นไป, 1985

สาขา Operations Research and Management Science

รายชื่อครอบคลุมวารสารในช่วงปี 2000-2015 คิดเป็น 84%

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีที่ครอบคลุมวารสาร
Management Science	4*	1969-เป็นต้นไป
Operations Research	4*	1969-เป็นต้นไป
European Journal of Operational Research	4	1977-เป็นต้นไป
IEEE Transactions on Evolutionary Computation	4	1997-เป็นต้นไป
Mathematical Programming	4	#N/A
ACM Transactions on Modeling and Computer Simulation	3	1991-เป็นต้นไป
Annals of Operations Research	3	1984-เป็นต้นไป
Computational Optimization and Applications	3	1992-เป็นต้นไป
Computers and Operations Research	3	1974-เป็นต้นไป, 1969
Decision Sciences	3	1996-เป็นต้นไป
Evolutionary Computation	3	1996-เป็นต้นไป
Fuzzy Optimization and Decision Making	3	2003-เป็นต้นไป
IEEE Transactions on Cybernetics	3	2013-เป็นต้นไป
IEEE Transactions on Systems, Man, and Cybernetics: Systems	3	2012
IIE Transactions (Institute of Industrial Engineers)	3	1993-เป็นต้นไป, 1982-1991
INFORMS Journal on Computing	3	2003-เป็นต้นไป, 1996-2001
International Journal of Forecasting	3	1985-เป็นต้นไป
Journal of Heuristics	3	1995-เป็นต้นไป
Journal of Optimization Theory and Applications	3	1967-เป็นต้นไป
Journal of the Operational Research Society	3	1978-เป็นต้นไป
Mathematics of Operations Research	3	1995-เป็นต้นไป, 1976-1989
Naval Research Logistics	3	1987-เป็นต้นไป, 1973-1978
Omega	3	1973-เป็นต้นไป
OR Spectrum	3	2000-เป็นต้นไป
Reliability Engineering and System Safety	3	1988-เป็นต้นไป
SIAM Journal on Optimization	3	1996-เป็นต้นไป
Transportation Science	3	1969-เป็นต้นไป
4OR	2	2000-เป็นต้นไป
Discrete Applied Mathematics	2	1979-เป็นต้นไป
Discrete Optimization	2	2004-เป็นต้นไป
Engineering Optimization	2	1993-เป็นต้นไป, 1974-1984
Group Decision and Negotiation	2	1992-เป็นต้นไป
Health Care Management Science	2	1998-เป็นต้นไป

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
IMA Journal Management Mathematics	2	2001-เป็นต้นไป, 1995, 1991-1993, 1988-1989, 1986
Interfaces	2	1996-เป็นต้นไป, 1983-1988
Journal of Combinatorial Optimization	2	1997-เป็นต้นไป
Journal of Forecasting	2	1996-เป็นต้นไป, 1993, 1991, 1987-1988, 1982
Operations Research Letters	2	1981-เป็นต้นไป
Queuing Systems	2	2000-เป็นต้นไป
Simulation Modeling Practice and Theory	2	2002-เป็นต้นไป
System Dynamics Review	2	1992-เป็นต้นไป
Systems Research and Behavioral Science	2	1996-เป็นต้นไป
Theory and Decision	2	1970-เป็นต้นไป

สาขา Accounting

รายชื่อครอบคลุมวารสารในช่วงปี 2000-2015 คิดเป็น 38%

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Accounting Review	4*	1996-เป็นต้นไป
Accounting, Organizations and Society	4*	1976-เป็นต้นไป
Journal of Accounting and Economics	4*	1979-เป็นต้นไป
Journal of Accounting Research	4*	1996-เป็นต้นไป
Contemporary Accounting Research	4	1996-เป็นต้นไป
Review of Accounting Studies	4	1996-เป็นต้นไป
Abacus	3	2005-เป็นต้นไป
Accounting and Business Research	3	1996-เป็นต้นไป, 1975-1976
Accounting Forum	3	2004-เป็นต้นไป
Accounting Horizons	3	1996-เป็นต้นไป
Accounting, Auditing and Accountability Journal	3	2005-เป็นต้นไป
Auditing: A Journal of Practice and Theory	3	2000-เป็นต้นไป
Behavioral Research in Accounting	3	2009-เป็นต้นไป
British Accounting Review	3	1996-เป็นต้นไป, 1988-1994
Critical Perspectives on Accounting	3	1990-เป็นต้นไป
European Accounting Review	3	2007-เป็นต้นไป
Financial Accountability and Management	3	2000-เป็นต้นไป
Foundations and Trends in Accounting	3	2006-เป็นต้นไป
International Journal of Accounting	3	1996-เป็นต้นไป
Journal of Accounting and Public Policy	3	1982-เป็นต้นไป
Journal of Accounting Literature	3	2013-เป็นต้นไป
Journal of Accounting, Auditing and Finance	3	2005-เป็นต้นไป
Journal of Business Finance and Accounting	3	1996-เป็นต้นไป
Journal of International Accounting, Auditing and Taxation	3	1992-เป็นต้นไป
Journal of the American Taxation Association	3	2009-เป็นต้นไป
Management Accounting Research	3	1993-เป็นต้นไป
Accounting and Finance	2	1996-เป็นต้นไป
Accounting and the Public Interest	2	2009-2012
Accounting in Europe	2	2010-เป็นต้นไป
Accounting Research Journal	2	2009-เป็นต้นไป
Advances in Accounting	2	2005-เป็นต้นไป, 2000-2003
Advances in Accounting Behavioral Research	2	2008-เป็นต้นไป, 2000-2006
Advances in Management Accounting	2	2010-เป็นต้นไป, 2003-2008
Advances in Taxation	2	2012, 2010, 2008, 2006, 2000-2004

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Asian Review of Accounting	2	2009-เป็นต้นไป
Asia-Pacific Journal of Accounting and Economics	2	2009-เป็นต้นไป
Australian Accounting Review	2	2008-เป็นต้นไป
Current Issues in Auditing	2	2009-เป็นต้นไป
International Journal of Accounting and Information Management	2	2011-เป็นต้นไป
International Journal of Accounting, Auditing and Performance Evaluation	2	2005-เป็นต้นไป
International Journal of Accounting Information Systems	2	2000-เป็นต้นไป
International Journal of Auditing	2	2011-เป็นต้นไป
International Journal of Disclosure and Governance	2	2009-เป็นต้นไป
Journal of Accounting and Organizational Change	2	2011-เป็นต้นไป
Journal of Accounting in Emerging Economies	2	2011-เป็นต้นไป
Journal of Applied Accounting Research	2	2011-เป็นต้นไป
Journal of Contemporary Accounting and Economics	2	2009-เป็นต้นไป
Journal of International Accounting Research	2	2009-เป็นต้นไป
Journal of International Financial Management and Accounting	2	1996-เป็นต้นไป
Journal of Management Accounting Research (AAA)	2	2000-เป็นต้นไป
Journal of Public Budgeting, Accounting and Financial Management	2	2011-เป็นต้นไป
Managerial Auditing Journal	2	2005-เป็นต้นไป
Public Money and Management	2	1996-เป็นต้นไป, 1989
Qualitative Research in Accounting and Management	2	2011-เป็นต้นไป
Research in Accounting Regulation	2	2007-เป็นต้นไป, 2003-2005
Sustainability Accounting, Management and Policy Journal	2	2010-เป็นต้นไป

สาขา Finance

รายชื่อครอบคลุมวารสารในช่วงปี 2000-2015 คิดเป็น 52%

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Journal of Finance	4*	1996-เป็นต้นไป
Journal of Financial Economics	4*	1974-เป็นต้นไป
Review of Financial Studies	4*	1996-เป็นต้นไป
Journal of Corporate Finance	4	1994-เป็นต้นไป
Journal of Financial and Quantitative Analysis	4	1996-เป็นต้นไป
Journal of Financial Intermediation	4	1990-เป็นต้นไป
Journal of Money, Credit and Banking	4	1996-เป็นต้นไป
Review of Finance	4	2004-เป็นต้นไป
Annual Review of Financial Economics	3	2010-เป็นต้นไป
Corporate Governance	3	1996-เป็นต้นไป
European Financial Management	3	2006-เป็นต้นไป
European Journal of Finance	3	2003-เป็นต้นไป
Finance and Stochastics	3	2004-เป็นต้นไป
Financial Analysts Journal	3	1996-เป็นต้นไป
Financial Management	3	1996-เป็นต้นไป
Financial Markets, Institutions and Instruments	3	2003-เป็นต้นไป
Financial Review	3	2011-เป็นต้นไป
Insurance: Mathematics and Economics	3	1982-เป็นต้นไป
International Journal of Finance and Economics	3	1996-เป็นต้นไป
International Review of Financial Analysis	3	1992-เป็นต้นไป
Journal of Banking and Finance	3	1977-เป็นต้นไป
Journal of Empirical Finance	3	1993-เป็นต้นไป
Journal of Financial Econometrics	3	2005-เป็นต้นไป
Journal of Financial Markets	3	1998-เป็นต้นไป
Journal of Financial Research	3	2003-เป็นต้นไป
Journal of Financial Services Research	3	1987-เป็นต้นไป
Journal of Financial Stability	3	2005-เป็นต้นไป
Journal of Futures Markets	3	1996-เป็นต้นไป
Journal of International Financial Markets, Institutions and Money	3	1997-เป็นต้นไป
Journal of International Money and Finance	3	1982-เป็นต้นไป
Journal of Real Estate Finance and Economics	3	1988-เป็นต้นไป
Journal of Risk and Insurance	3	1996-เป็นต้นไป, 1978-1979
Mathematical Finance	3	1996-เป็นต้นไป
Quantitative Finance	3	2003-เป็นต้นไป
Review of Asset Pricing Studies	3	2000-เป็นต้นไป

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Review of Corporate Finance Studies	3	2012-เป็นต้นไป
Review of Quantitative Finance and Accounting	3	1991-เป็นต้นไป
Annals of Finance	2	2005-เป็นต้นไป
Applied Financial Economics	2	1996-เป็นต้นไป
Asia-Pacific Financial Markets	2	1996-เป็นต้นไป
ASTIN Bulletin	2	2006-เป็นต้นไป
Corporate Governance	3	1996-เป็นต้นไป
Finance Research Letters	2	2004-เป็นต้นไป
Foundations and Trends in Finance	2	2005-เป็นต้นไป
Geneva Papers on Risk and Insurance: Issues and Practice	2	1999-เป็นต้นไป
Geneva Risk and Insurance Review	2	2005-เป็นต้นไป, 1996-2002
Global Finance Journal	2	1989-เป็นต้นไป
International Journal of Banking, Accounting and Finance	2	2008-เป็นต้นไป
International Journal of Business Governance and Ethics	2	2006-เป็นต้นไป
International Journal of Central Banking	2	2010-เป็นต้นไป
International Journal of Managerial Finance	2	2005-เป็นต้นไป
International Journal of Theoretical and Applied Finance	2	2003-เป็นต้นไป
International Tax and Public Finance	2	1994-เป็นต้นไป
Investment Management and Financial Innovations	2	2009-เป็นต้นไป
Journal of Alternative Investments	2	2007-เป็นต้นไป
Journal of Asset Management	2	2009-เป็นต้นไป
Journal of Banking Regulation	2	2008-เป็นต้นไป
Journal of Derivatives	2	2008-เป็นต้นไป
Journal of Derivatives and Hedge Funds	2	2009-เป็นต้นไป
Journal of Emerging Market Finance	2	2009-เป็นต้นไป
Journal of Fixed Income	2	2008-เป็นต้นไป
Journal of International Financial Management and Accounting	2	1996-เป็นต้นไป
Journal of Multinational Financial Management	2	1997-เป็นต้นไป
Journal of Operational Risk	2	2000-เป็นต้นไป
Journal of Pension Economics and Finance	2	2008-เป็นต้นไป
Journal of Portfolio Management	2	1995-เป็นต้นไป
Journal of Risk	2	2000-เป็นต้นไป
North American Actuarial Journal	2	2005-เป็นต้นไป
Pacific Basin Finance Journal	2	1993-เป็นต้นไป
Physica A: Statistical Mechanics and Its Applications	2	1975-เป็นต้นไป
Research in International Business and Finance	2	2004-เป็นต้นไป
Review of Accounting and Finance	2	2011-เป็นต้นไป
Review of Derivatives Research	2	2002-เป็นต้นไป, 1998-2000, 1996

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Review of Development Finance	2	2011-เป็นต้นไป
SIAM Journal on Financial Mathematics	2	2010-เป็นต้นไป

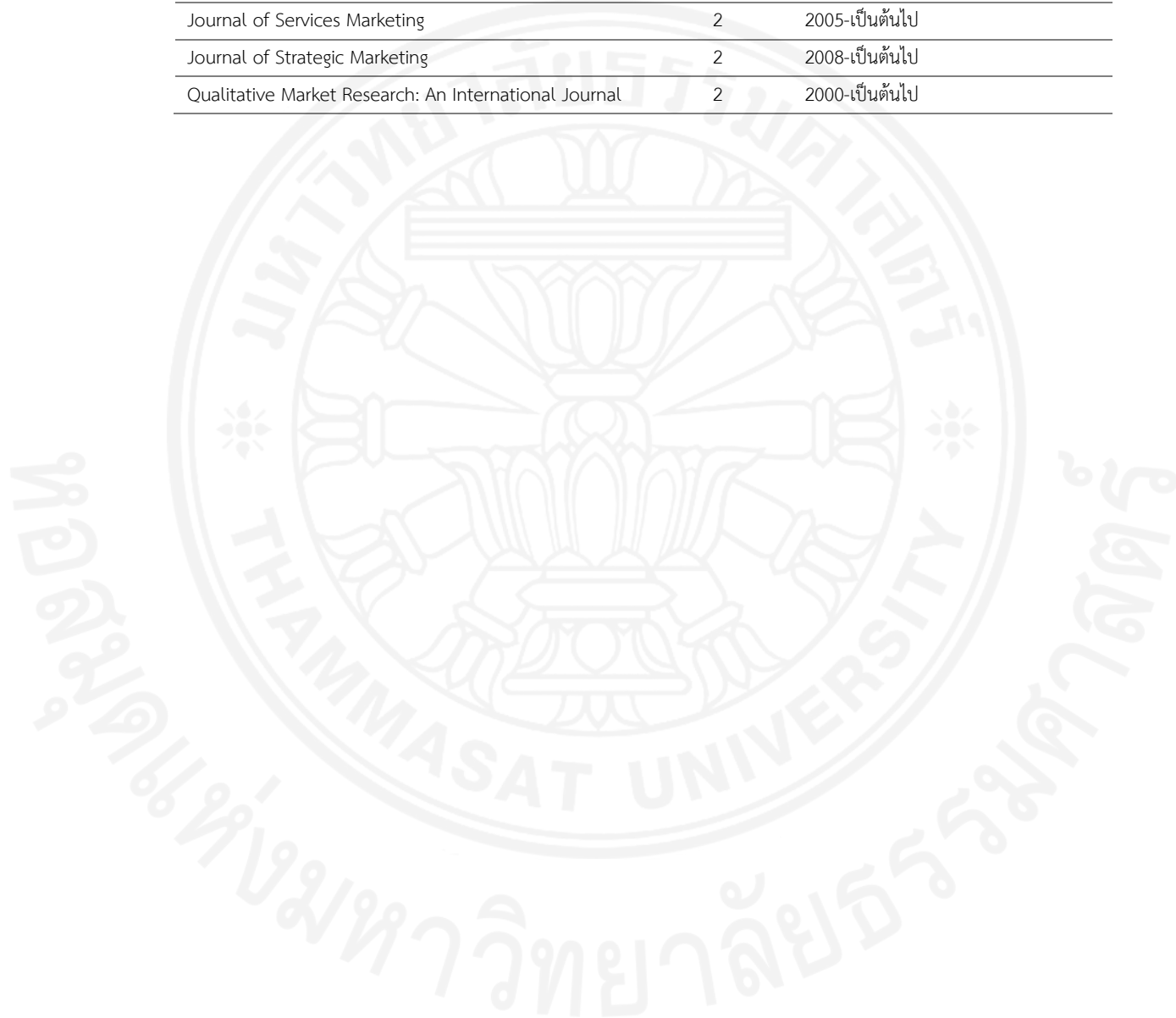

สาขา Marketing

รายชื่อครอบคลุมวารสารในช่วงปี 2000-2015 คิดเป็น 60%

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Journal of Consumer Psychology	4*	1995-เป็นต้นไป
Journal of Consumer Research	4*	1996-เป็นต้นไป, 1984, 1977-1978
Journal of Marketing	4*	1996-เป็นต้นไป, 1979-1981, 1977, 1973, 1971, 1969
Journal of Marketing Research	4*	1996-เป็นต้นไป, 1968
Marketing Science	4*	1996-เป็นต้นไป
International Journal of Research in Marketing	4	1984-เป็นต้นไป
Journal of Retailing	4	1993-เป็นต้นไป
Journal of the Academy of Marketing Science	4	1973-เป็นต้นไป
European Journal of Marketing	3	2005-เป็นต้นไป, 1982
Industrial Marketing Management	3	1971-เป็นต้นไป
International Marketing Review	3	1995-เป็นต้นไป
Journal of Advertising	3	1996-เป็นต้นไป
Journal of Advertising Research	3	1996-เป็นต้นไป, 1972
Journal of Interactive Marketing	3	1997-เป็นต้นไป
Journal of International Marketing	3	1996-เป็นต้นไป
Journal of Public Policy and Marketing	3	1996-เป็นต้นไป
Marketing Letters	3	1989-เป็นต้นไป
Marketing Theory	3	2009-เป็นต้นไป
Psychology and Marketing	3	1996-เป็นต้นไป
Quantitative Marketing and Economics	3	2005-เป็นต้นไป
Advances in Consumer Research	2	2006-2012
Consumption, Markets and Culture	2	2000-เป็นต้นไป
Electronic Markets	2	2009-เป็นต้นไป
International Journal of Advertising	2	2007-เป็นต้นไป
International Journal of Consumer Studies	2	2011-เป็นต้นไป
International Journal of Market Research	2	1996-เป็นต้นไป
International Journal of Retail and Distribution Management	2	2005-เป็นต้นไป
Journal of Brand Management	2	2009-เป็นต้นไป
Journal of Business and Industrial Marketing	2	1995-เป็นต้นไป
Journal of Business-to-Business Marketing	2	2006-เป็นต้นไป
Journal of Consumer Affairs	2	1996-เป็นต้นไป, 1991
Journal of Consumer Behavior	2	2000-เป็นต้นไป
Journal of Macromarketing	2	2005-เป็นต้นไป

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Journal of Marketing Management	2	2010-เป็นต้นไป
Journal of Marketing Theory and Practice	2	2005-เป็นต้นไป
Journal of Personal Selling and Sales Management	2	2004-เป็นต้นไป
Journal of Retailing and Consumer Services	2	1994-เป็นต้นไป
Journal of Services Marketing	2	2005-เป็นต้นไป
Journal of Strategic Marketing	2	2008-เป็นต้นไป
Qualitative Market Research: An International Journal	2	2000-เป็นต้นไป

สาขา Operations and Technology Management

รายชื่อครอบคลุมวารสารในช่วงปี 2000-2015 คิดเป็น 74%

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Journal of Operations Management	4*	1993-เป็นต้นไป, 1981-1991
International Journal of Operations and Production Management	4	1995-เป็นต้นไป, 1985
Production and Operations Management	4	1996-เป็นต้นไป
Computers in Industry	3	1979-เป็นต้นไป
IEEE Transactions on Engineering Management	3	1969-เป็นต้นไป
International Journal of Production Economics	3	1991-เป็นต้นไป
International Journal of Production Research	3	1970-เป็นต้นไป
Journal of Scheduling	3	1998-เป็นต้นไป
Journal of Supply Chain Management	3	2005-เป็นต้นไป
Manufacturing and Service Operations Management	3	1999-เป็นต้นไป
Production Planning and Control	3	1995-เป็นต้นไป, 1992
Supply Chain Management	3	1996-เป็นต้นไป
Business Process Management Journal	2	2005-เป็นต้นไป
Computers and Industrial Engineering	2	1976-เป็นต้นไป
International Journal of Computer Integrated Manufacturing	2	1996-เป็นต้นไป
International Journal of Physical Distribution and Logistics Management	2	2005-เป็นต้นไป
International Journal of Project Management	2	1983-เป็นต้นไป
International Journal of Quality and Reliability Management	2	1996-เป็นต้นไป
International Journal of Technology Management	2	1996-เป็นต้นไป, 1986-1989
Journal of Business Logistics	2	2011-เป็นต้นไป
Journal of Construction Engineering and Management - ASCE	2	1983-เป็นต้นไป
Journal of Purchasing and Supply Management	2	2003-เป็นต้นไป
Total Quality Management and Business Excellence	2	2003-เป็นต้นไป

สาขา Information Management

รายชื่อครอบคลุมวารสารในช่วงปี 2000-2015 คิดเป็น 65%

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Information Systems Research	4*	1990-เป็นต้นไป
MIS Quarterly: Management Information Systems	4*	1980-เป็นต้นไป
Journal of Management Information Systems	4	1987-เป็นต้นไป
Journal of the Association of Information Systems	4	2007-เป็นต้นไป
Computers in Human Behavior	3	1985-เป็นต้นไป
Decision Support Systems	3	1985-เป็นต้นไป
European Journal of Information Systems	3	1995-เป็นต้นไป
Expert Systems with Applications	3	1990-เป็นต้นไป
Government Information Quarterly	3	1984-เป็นต้นไป
Information and Management	3	1977-เป็นต้นไป
Information and Organization	3	2001-เป็นต้นไป
Information Society	3	1996-เป็นต้นไป
Information Systems Frontiers	3	1999-เป็นต้นไป
Information Systems Journal	3	1994-เป็นต้นไป
Information Technology and People	3	2005-เป็นต้นไป
International Journal of Electronic Commerce	3	1996-เป็นต้นไป
International Journal of Human Computer Studies	3	1994-เป็นต้นไป
Journal of Computer-Mediated Communication	3	1996-เป็นต้นไป
Journal of Information Technology	3	1987-เป็นต้นไป
Journal of Strategic Information Systems	3	1991-เป็นต้นไป
Journal of the American Society for Information Science and Technology	3	2000-เป็นต้นไป
Information Technology for Development	2	2008-เป็นต้นไป, 1987-1990
Annual Review of Information Science and Technology	2	2002-2011, 1996-2000, 1987, 1981-1982
Behavior and Information Technology	2	2000-เป็นต้นไป
British Journal of Educational Technology	2	1996-เป็นต้นไป, 1988-1989
Business and Information Systems Engineering	2	2009-เป็นต้นไป
Communications of the ACM	2	1970-เป็นต้นไป
Communications of the Association for Information Systems	2	2009-เป็นต้นไป
Computer Journal	2	1967-เป็นต้นไป
Computer Supported Cooperative Work	2	1992-เป็นต้นไป
Database	2	1995-2000, 1992, 1982-1989
Electronic Commerce Research and Applications	2	2002-เป็นต้นไป
Expert Systems	2	1985-เป็นต้นไป

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Health Information and Libraries Journal	2	2001-เป็นต้นไป
Health Systems	2	2001-เป็นต้นไป
Industrial Management and Data Systems	2	1995-เป็นต้นไป, 1983
Information Processing and Management	2	1975-เป็นต้นไป
Information Systems and e-business Management	2	2005-เป็นต้นไป
Information Systems Management	2	1996-เป็นต้นไป
Interacting with Computers	2	1989-เป็นต้นไป
International Journal of Information Management	2	1986-เป็นต้นไป
Internet Research	2	1995-เป็นต้นไป
Journal of Computer Information Systems	2	1995-เป็นต้นไป
Journal of Enterprise Information Management	2	2005-เป็นต้นไป
Journal of Global Information Management	2	2002-เป็นต้นไป
Journal of Global Information Technology Management	2	2010-เป็นต้นไป
Journal of Information Science	2	1979-เป็นต้นไป
Journal of Systems and Software	2	1979-เป็นต้นไป
MIS Quarterly Executive	2	2010-เป็นต้นไป
Pacific Asia Journal of the Association for Information Systems	2	2011-เป็นต้นไป
Requirements Engineering	2	2005-เป็นต้นไป, 1998-2002, 1996
Scandinavian Journal of Information Systems	2	2011-เป็นต้นไป

สาขา International Business and Area Studies

รายชื่อครอบคลุมวารสารในช่วงปี 2000-2015 คิดเป็น 61%

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Journal of International Business Studies	4*	1996-เป็นต้นไป
Journal of World Business	4	1997-เป็นต้นไป
African Affairs	3	1901-เป็นต้นไป
Asia Pacific Journal of Management	3	1983-เป็นต้นไป
International Business Review	3	1993-เป็นต้นไป
Journal of Common Market Studies	3	1996-เป็นต้นไป, 1994, 1991, 1988-1989, 1981-1982
Journal of International Management	3	1998-เป็นต้นไป
Management and Organization Review	3	2008-เป็นต้นไป
Management International Review	3	2005-เป็นต้นไป
Asia Pacific Business Review	2	1995-เป็นต้นไป
Asian Business and Management	2	2008-เป็นต้นไป
China Quarterly	2	1995-เป็นต้นไป, 1980-1981, 1978, 1965
Critical Perspectives on International Business	2	2005-เป็นต้นไป
Emerging Markets Review	2	2000-เป็นต้นไป
Eurasian Geography and Economics	2	2002-เป็นต้นไป
Europe-Asia Studies	2	1993-เป็นต้นไป
Journal of Latin American Studies	2	1980-เป็นต้นไป, 1973
Journal of Modern African Studies	2	1978-เป็นต้นไป
Journal of World Trade	2	1996-เป็นต้นไป
Multinational Business Review	2	2012-เป็นต้นไป
Third World Quarterly	2	1992-เป็นต้นไป, 1986-1990, 1982-1984, 1979-1980
Thunderbird International Business Review	2	2005-เป็นต้นไป
Transnational Corporations	2	2005-2012

สาขา General Management, Ethics and Social Responsibility

รายชื่อครอบคลุมวารสารในช่วงปี 2000-2015 คิดเป็น 55%

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Academy of Management Journal	4*	1989-เป็นต้นไป, 1975-1987
Academy of Management Review	4*	1996-เป็นต้นไป, 1989-1991, 1978-1987
Administrative Science Quarterly	4*	1996-เป็นต้นไป, 1993-1994, 1989-1990, 1975-1987
Journal of Management	4*	1993-เป็นต้นไป
British Journal of Management	4	1996-เป็นต้นไป
Business Ethics Quarterly	4	1996-เป็นต้นไป, 1993
Journal of Management Studies	4	1996-เป็นต้นไป, 1986
Academy of Management Perspectives	3	2006-เป็นต้นไป
Business and Society	3	2005-เป็นต้นไป
California Management Review	3	1996-เป็นต้นไป, 1981, 1976-1979
European Management Review	3	2009-เป็นต้นไป
Harvard Business Review	3	1989-เป็นต้นไป, 1978-1987, 1974
International Journal of Management Reviews	3	2004-เป็นต้นไป, 1999-2002
Journal of Business Ethics	3	1982-เป็นต้นไป
Journal of Business Research	3	1973-เป็นต้นไป
Journal of Management Inquiry	3	1996-เป็นต้นไป
MIT Sloan Management Review	3	2001-เป็นต้นไป
Business Ethics	2	2010-เป็นต้นไป, 2001, 1999, 1997
Business Horizons	2	1958-เป็นต้นไป
Canadian Journal of Administrative Sciences	2	1996-เป็นต้นไป
Competition and Change	2	2013-เป็นต้นไป
European Business Review	2	2005-เป็นต้นไป
European Management Journal	2	1982-เป็นต้นไป
International Studies of Management and Organization	2	2009-เป็นต้นไป
Journal of General Management	2	2005-เป็นต้นไป
Journal of Intellectual Capital	2	2005-เป็นต้นไป
Journal of Revenue and Pricing Management	2	2009-เป็นต้นไป
Management Decision	2	2005-เป็นต้นไป
Scandinavian Journal of Management	2	1988-เป็นต้นไป

สาขา Human Resource Management and Employment Studies

รายชื่อครอบคลุมวารสารในช่วงปี 2000-2015 คิดเป็น 69%

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
British Journal of Industrial Relations	4	1996-เป็นต้นไป
Human Resource Management	4	1996-เป็นต้นไป, 1984-1985, 1978-1982
Industrial Relations	4	1996-เป็นต้นไป
Work, Employment and Society	4	1996-เป็นต้นไป
Human Resource Management Journal	4	2005-เป็นต้นไป
Industrial and Labor Relations Review	3	1996-เป็นต้นไป, 1984, 1981-1982, 1978
European Journal of Industrial Relations	3	1996-เป็นต้นไป
Gender, Work and Organization	3	1996-เป็นต้นไป
Human Resource Management Review	3	1991-เป็นต้นไป
Industrial Law Journal	3	2005-เป็นต้นไป, 1972-1995
Industrial Relations Journal	3	2000-เป็นต้นไป
International Journal of Human Resource Management	3	1996-เป็นต้นไป
New Technology, Work and Employment	3	1988-เป็นต้นไป
Work and Occupations	3	1996-เป็นต้นไป, 1983
Economic and Industrial Democracy	3	1996-เป็นต้นไป
Asia Pacific Journal of Human Resources	2	2007-เป็นต้นไป, 1996-1999
Career Development International	2	2005-เป็นต้นไป
Career Development Quarterly	2	1996-เป็นต้นไป, 1992
Employee Relations	2	2005-เป็นต้นไป
Human Resource Development International	2	2000-เป็นต้นไป
Human Resource Development Quarterly	2	2005-เป็นต้นไป
Human Resource Development Review	2	2007-เป็นต้นไป
International Journal of Manpower	2	1993-เป็นต้นไป
International Journal of Training and Development	2	2008-เป็นต้นไป
International Labour Review	2	1973-เป็นต้นไป, 1947-1948
Journal of Industrial Relations	2	2000-เป็นต้นไป
Journal of Labour Research	2	2000-เป็นต้นไป
Labor Studies Journal	2	1996-เป็นต้นไป
Personnel Review	2	1995-เป็นต้นไป
Relations Industrielles	2	1996-2011
Sociologie du Travail	2	1994-เป็นต้นไป, 1988, 1980, 1972

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Zeitschrift für Personalforschung (German Journal of Research in Human Resource Management)	2	2005-เป็นต้นไป

สาขา Organisation Studies

รายชื่อครอบคลุมวารสารในช่วงปี 2000-2015 คิดเป็น 68%

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Organization Science	4*	1996-เป็นต้นไป
Human Relations	4	1995-เป็นต้นไป, 1987-1988, 1981-1984, 1977, 1975, 1948-1949
Leadership Quarterly	4	1990-เป็นต้นไป
Organization Studies	4	1996-เป็นต้นไป
Organizational Research Methods	4	1998-เป็นต้นไป
Group and Organization Management	3	1996-เป็นต้นไป
Organization	3	1996-เป็นต้นไป
Research in Organizational Behavior	3	2008-เป็นต้นไป, 2006, 2000-2004
Research in the Sociology of Organizations	3	2014-เป็นต้นไป, 2009-2011, 2000-2007
Culture and Organization	2	2009-เป็นต้นไป
Group Dynamics	2	1997-เป็นต้นไป
Group Processes and Intergroup Relations	2	2004-เป็นต้นไป
Journal of Applied Behavioral Science	2	2000-เป็นต้นไป
Journal of Knowledge Management	2	2005-เป็นต้นไป
Journal of Organizational Behavior Management	2	1996-เป็นต้นไป
Journal of Organizational Change Management	2	1995-เป็นต้นไป
Leadership	2	2007-เป็นต้นไป
Management Communication Quarterly	2	2007-เป็นต้นไป
Negotiation Journal	2	1985-เป็นต้นไป
Organization and Environment	2	1996-เป็นต้นไป
Organizational Dynamics	2	1997-เป็นต้นไป, 1972-1995
Systemic Practice and Action Research	2	1996-เป็นต้นไป

สาขา Entrepreneurship and Small Business Management

รายชื่อครอบคลุมวารสารในช่วงปี 2000-2015 คิดเป็น 38%

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Entrepreneurship: Theory and Practice	4	2004-เป็นต้นไป
Journal of Business Venturing	4	1985-เป็นต้นไป
Strategic Entrepreneurship Journal	4	2011-เป็นต้นไป
Entrepreneurship and Regional Development	3	1996-เป็นต้นไป, 1993, 1990
Family Business Review	3	2005-เป็นต้นไป, 1996-1999
International Small Business Journal	3	2004-เป็นต้นไป
Journal of Small Business Management	3	1996-เป็นต้นไป
Small Business Economics	3	1989-เป็นต้นไป
International Journal of Entrepreneurial Behavior and Research	2	2000-เป็นต้นไป
International Journal of Entrepreneurship and Innovation	2	2013-เป็นต้นไป
Journal of Family Business Strategy	2	2010-เป็นต้นไป
Journal of Small Business and Enterprise Development	2	2005-เป็นต้นไป
Venture Capital	2	2003-เป็นต้นไป

สาขา Business History and Economic History

รายชื่อครอบคลุมวารสารในช่วงปี 2000-2015 คิดเป็น 42%

วารสาร	คะแนน ABS	ช่วงปีวารสาร
Business History Review	4	1996-เป็นต้นไป, 1985, 1981
Economic History Review	4	1976-เป็นต้นไป, 1973, 1969-1970, 1965-1966
Business History	3	2000-เป็นต้นไป
Enterprise and Society	3	2001-เป็นต้นไป
European Review of Economic History	3	2003-เป็นต้นไป, 2001, 1999
Explorations in Economic History	3	1969-เป็นต้นไป
Journal of Economic History	3	1976-เป็นต้นไป, 1974, 1971-1972, 1969
Accounting History Review	2	2011-เป็นต้นไป
Accounting Historians Journal	2	2014-เป็นต้นไป
Accounting History	2	1996-เป็นต้นไป
Australian Economic History Review	2	2006-เป็นต้นไป, 1993-2001, 1990-1991, 1988, 1983-1984, 1974
Cliometrica	2	2007-เป็นต้นไป
Entreprises et Histoire	2	2008-เป็นต้นไป, 2001-2003
European Journal of the History of Economic Thought	2	2003-เป็นต้นไป
Financial History Review	2	2003-เป็นต้นไป
Journal of the History of Economic Thought	2	2003-เป็นต้นไป
Journal of Transport History	2	1981-เป็นต้นไป, 1979
Labor History	2	1995-เป็นต้นไป, 1985, 1974
Management and Organizational History	2	2008-เป็นต้นไป

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวกัญชพร ศิริวรศิลป์
วันเดือนปีเกิด	30 ตุลาคม 2532
วุฒิการศึกษา	ปีการศึกษา 2555: วิทยาศาสตรบัณฑิต คณะวิทยาศาสตร์ ภาควิชาเคมี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ตำแหน่ง	นายหน้าประกันภัย บริษัท แอกซ่าประกันภัย จำกัด (มหาชน)
ประสบการณ์การทำงาน	2557-ปัจจุบัน: นายหน้าประกันภัย บริษัท แอกซ่าประกันภัย จำกัด (มหาชน) 2555-2556: นายหน้าประกันภัย บริษัท เจนเนอร์ราลี่ ประกันภัย (ไทยแลนด์) จำกัด (มหาชน)

